Alicja Szymańs[illegible]

100 pomysłów dla domu

Alicja Szymańska

100 pomysłów dla domu

Instytut Wydawniczy
Związków Zawodowych
Warszawa 1985

Od Autorki

Mieszkanie człowieka jest najważniejszą, najbardziej wrażliwą tkanką architektury. Prawidłowy i funkcjonalny układ mebli, wygoda i estetyka — to podstawowe założenia przy urządzaniu wnętrza.

Przemysł meblowy tylko w części rozwiązuje problem urządzania mieszkań. Kupić możemy jedynie meble zasadnicze i to nie zawsze. Nikt za nas nie pomyśli o urządzeniach uzupełniających, o drobiazgach, które określają przecież wyraz i charakter wnętrz.

Wszyscy jednak wiemy, że najlepszy nawet mebel wymaga odpowiedniego ustawienia, organizacji otoczenia i wreszcie tych niezbędnych uzupełnień, które wzbogacają jego wartość użytkową.

Nadanie mieszkaniu swoistego wyrazu jest chyba w naszych typowych mieszkaniach i przy typowych meblach najważniejsze i najtrudniejsze. Naprawdę bliskie stać się może jedynie takie mieszkanie, które będziemy kształtować zgodnie z naszymi upodobaniami i które odpowiadać będzie naszym gustom. Czasem powstają sytuacje, w których stajemy się architektami i stolarzami. Nasz przemysł meblowy zaniedbał na przykład sprawę mebelków dziecięcych. Są to najczęściej sprzęty bardzo proste, które przy odrobinie inwencji można wykonać samemu. Zresztą dzieci szybko „wyrastają" z mebelków i nim się obejrzymy już trzeba robić następne.

Oddzielnym problemem są meble „tymczasowe" dla małżeństw młodzieżowych. Młodzi, po zaangażowaniu swoich wszystkich środków w otrzymanie mieszkania, zazwyczaj nie są w stanie od razu kupić wszystkich mebli. Trzeba wtedy urządzić się tanio, własnym przemysłem i najprostszymi sposobami.

Są wreszcie w każdym mieszkaniu lub domku, takie kąty, do których nie sposób dobrać nic gotowego. Miejsce takie zagospodarowywać trzeba nietypowo, uwzględniając istniejące warunki.

Nie brak wśród nas domowych majsterkowiczów, którzy z mniejszym lub większym powodzeniem starają się mieszkanie swoje uczynić wygodniejszym i ładniejszym. W realizowaniu tych zamierzeń często napotykają oni różnego rodzaju trudności, czasem nie wiedzą, jak się do czegoś zabrać, czasem nie umieją przygotować sobie odpowiedniego warsztatu.

„100 pomysłów dla domu" jest książeczką, która chciałaby pomóc w tych kłopotach zarówno pomysłem, jak i radą warsztatową. Podstawowym celem *„100 pomysłów dla domu"* jest inspiracja do dalszych poszukiwań własnych rozwiązań. Rozwiązania te powinny być dostosowane do naszych możliwości technicznych, warsztatowych oraz do posiadanych materiałów.

Podczas realizacji kolejnych propozycji przedstawionych w książce nie należy trzymać się niewolniczo zarówno podanych sposobów montażu, jak i wymiarów. Trzeba w każdym przypadku dostosowywać je do warunków wnętrza, do miejsca, w którym rzecz zostanie ustawiona lub zawieszona. Trzeba zawsze starać się nawiązywać zarówno kolorytem jak i zastosowanym materiałem do całości wnętrza. Chodzi o to, aby przedmioty, które wykonamy sami, nie odstawały od otoczenia, przeciwnie — tworzyły z nim harmonijną całość.

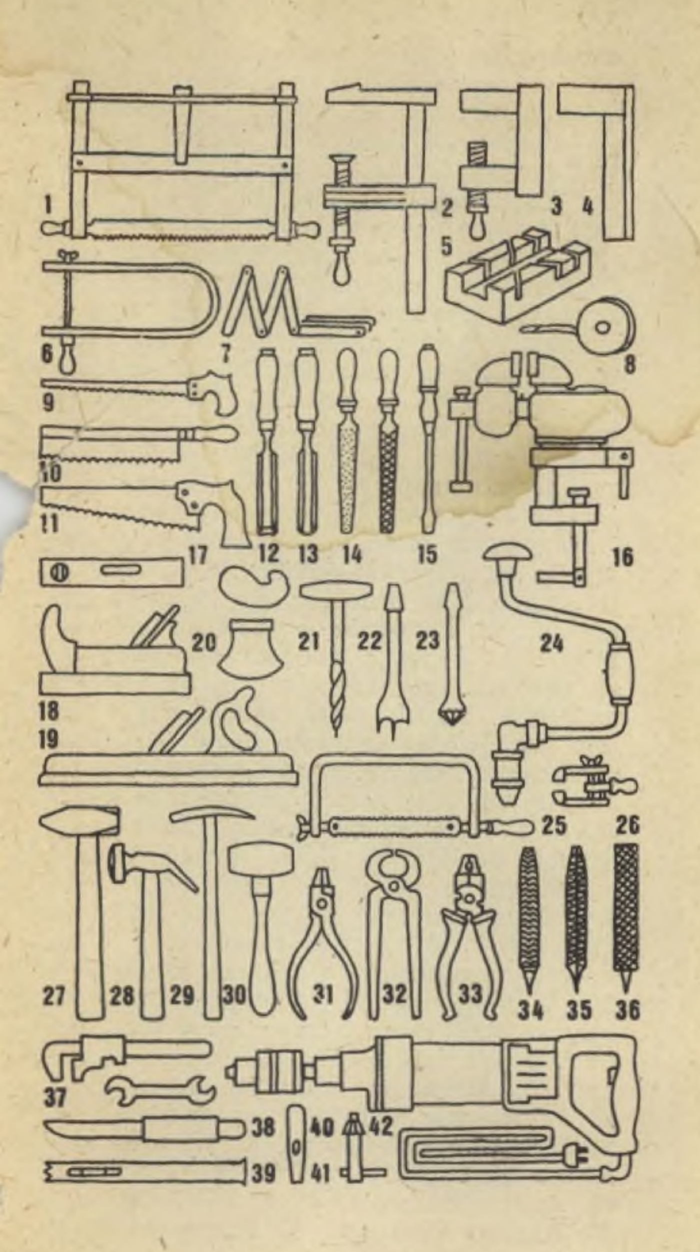
Przy domowym majsterkowaniu czekają nas również niepowodzenia. Przy braku doświadczenia nie wszystko od razu uda się nam wykonać bez zarzutu. Nie zrażajmy się niepowodzeniami, zawsze jednak starajmy

się wykryć przyczynę porażki. Uzyskane doświadczenie pozwoli nam podejmować coraz bardziej złożone i ciekawsze tematy.

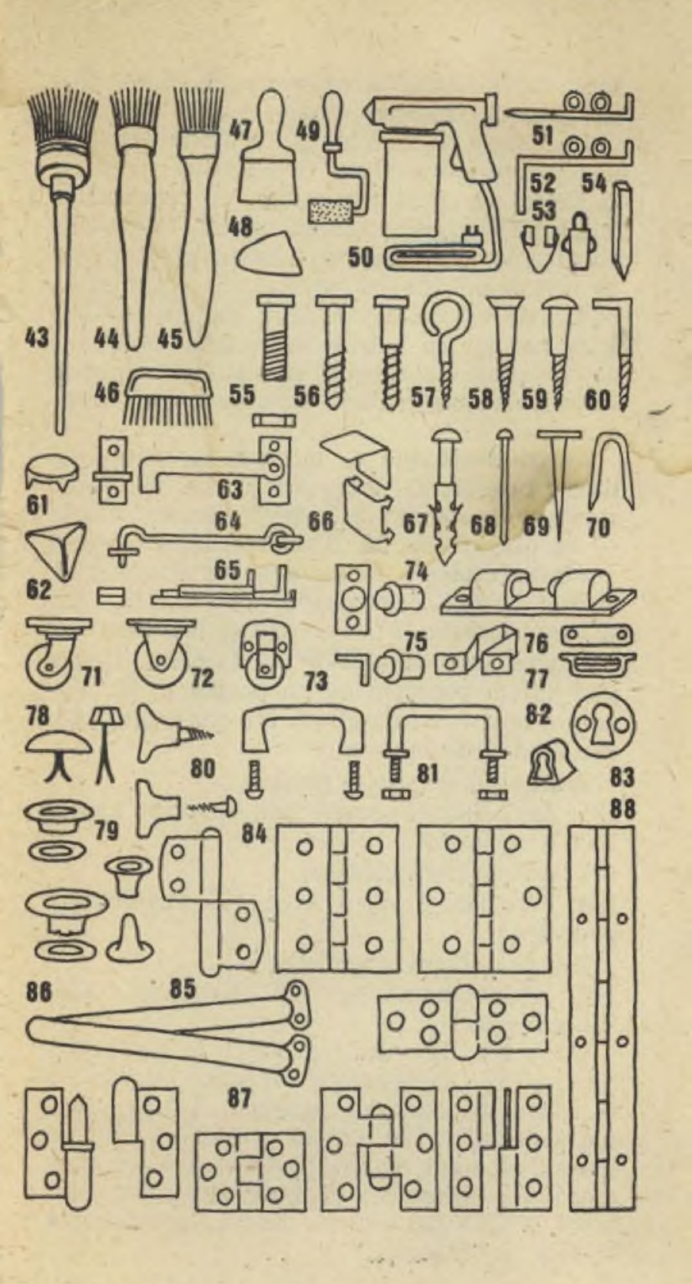
Pierwsze wykonane samodzielnie domowe drobiazgi i udogodnienia otworzą przed nami zupełnie nowy rodzaj przeżyć. Okaże się, że nawet drobny element wnętrza wykonany samodzielnie daje wiele satysfakcji. Zapewne będzie to zachętą do podjęcia następnych, już poważniejszych zadań i w ten sposób narodzi się mieszkaniowe hobby, jedno z najprzyjemniejszych zamiłowań. Zanim jednak przystąpimy do omawiania konkretnych przykładów, warto zaprezentować niezbędne podstawowe narzędzia i pomoce. Warsztat, który oglądamy na kolejnych rysunkach, obejmuje grupy: stolarską, kaletniczą i tapicerską. Obok narzędzi prezentowane są podstawowe złącza stolarskie, różne dodatki, a także najprostsze okucia, dostępne na naszym rynku.

Warsztat

1. Piła ramowa — taśma naciągana sznurem. 2. Zacisk metalowy, służy do ściśnięcia dwóch lub więcej elementów przy ich sklejaniu. 3. Zacisk drewniany. 4. Kątownik drewniany (węgielnica) do wyznaczania linii prostych prostopadłych. 5. Skrzynka uciosowa — urządzenie do przycinania deski pod kątem 45°. 6. Laubzega-włośnica do wycinania krzywizn. 7. Miarka składana — calówka. 8. Miarka zwijana. 9. Otwornica do wycinania otworów. 10. Grzbietnica jednostronna do powierzchniowego nacinania drewna. 11. Rozpłatnica do przerzynania grubszych elementów porzecznie lub skośnie. 12. Dłuto stolarskie płaskie, do robienia zaciosów i otworów. 13. Żłobek — dłuto o ostrzu półokrągłym. 14. Pilnik i zdzierak do wyrównywania. 15. Śrubokręt. 16. Imadło przenośne obrotowe. 17. Poziomica- wasserwaga do sprawdzania poziomu i pionu. 18. Strug stolarski do wyrównywania powierzchni. 19. Gładzik do wygładzania powierzchni na dłuższych odcinkach i większych powierzchni. 20. Skrobaki, do zdzierania cienkiej warstwy drewna. 21. Świder do drewna, ślimakowy, ręczny, 22. Środkowiec. 23. Pogłębiak stożkowy do wykonywania nawierceń kryjących łby śrub i nitów. 24. Korba grzechotkowa — wiertarka ręczna. 25. Piłka do metali. 26. Imadełko ręczne równoległe. 27. Młotek ślusarski. 28. Młotek szewski 29. Młotek tapicerski. 30. Młotek drewniany. 31. Szczypce płaskie. 32. Obcęgi. 33. Szczypce uniwersalne izolowane. 34. Pilnik półokrągły. 35. Pilnik trójkątny. 36. Pilnik płaski. 37. Klucze do zakręcania i odkręcania nakrętek śrub. 38. Nóż szewski do przecinania skóry. 39. Przebijak do kucia otworów w murze. 40. Wybijak do robienia

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42

otworów w skórze i tekturze. 41. Klucz do uchwytu szczękowego wiertarki. 42. Wiertarka elektryczna. 43. Pędzel pierścieniowy. 44. Pędzel trzonkowy. 45. Pędzel płaski, 46. Szczotka płaska. 47. Szpachla metalowa. 48. Szpachla drewniana. 49. Mały wałeczek z gąbki poliuretanowej do malowania powierzchni drewnianych farbą kryjącą, 50. Pistolet — rozpylacz mechanicznego pokrywania powierzchni farbą. 51. Hak z oczkami do zasłon lub firanek. 52. Hak kątowy. 53. Żabka, zaczep. 54. Gwóźdź czworokątny. 55. Sruba z nakrętką. 56. Śruby do drewna. 57. Wkręt oczkowy. 58. Wkręt do drewna z łbem płaskim. 59. Wkręt do drewna z łbem półkolistym, 60. Wkręt wieszakowy. 61. Pukiel ozdobny nabijany służący do przykrywania mniej ozdobnych śrub i nakrętek. 62. Narożnik ozdobny. 63. Hak wiatrowy. 64. Hak druciany. 65. Zasuwka nakładana. 66. Podpórka do półek dwuelementowa. 67. Wkręt z kółkiem plastykowym. 68. Gwóźdź z główką półkolistą. 69. Gwóźdź tapicerski bardzo ostro zakończony, tzw. teks. 70. Gwóźdź pasowy z drutu. 71. Kółko wielokierunkowe na łożysku, montowane od dołu do dna przy pomocy śrubek albo wkrętów. 72. Koło dwukierunkowe montowane od dołu do dna. 73. Kółko dwukierunkowe montowane do boku. 74. Zamek jednokulkowy wpuszczany. 75. Zamek jednokulkowy nakładany. 76. Zamek sprężynowy dwukulkowy nakładany. 7. Zamek magnetyczny. 78. Pukle ozdobne kaletnicze. 79. Oczko i nit — jeżeli chcemy zamontować sami, potrzebne jest dość proste urządzenie kaletnicze. 80. Mocowanie uchwytu na wkręty. 81. Mocowanie uchwytów na nakrętkę. 82. Szyldzik-tarczka kluczowa. 83. Wpustka kluczowa. 84. Zawiasy meblowe zwykłe proste. 85. Zawias francuski. 86. Zawias nożycowy. 87. Zawiasy żołędziowe. 88. Zawias taśmowy.

43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88

tzw. szarnirowy, montowany na całej długości elementu otwieranego.

Drewno a także różnego rodzaju płyty są naszym podstawowym tworzywem do majsterkowania, stąd konieczna jest znajomość najprostszych połączeń stolarskich. Wszystkie połączenia stolarskie wymagają precyzyjnego wykonania nacięć, wycięć itp. Najczęściej będą one sklejane wikolem, klejem stolarskim na gorąco lub butaprenem. Dokładne dopasowanie łączonych elementów zapewni sztywność konstrukcji montowanego urządzenia.

Złącza wzdłużne — łączenie na szerokość listew i desek, 89. Wręgowe proste, 90. Wpustowo-wypustowe, 91. Wypustkowe ciągłe — na obce pióro, 92. Kołkowe, 93. Czopowe.

Złącza czołowe — łączenie na długość, 94. Kołkowe, 95. Zakładkowe proste, 96. Widlicowe proste, 97. Jednoczopowe klinowe.

Złącza kątowe płaskie — łączenie listew pod kątem prostym na narożnikach, 98. Pojedyncze dwustronne, 99. Na zakładkę, 100. Z wkładką wewnętrzną.

Złącza półkrzyżowe płaskie

101. Zakładkowe proste, 102. Czopowe kryte, 103. Krzyżowe.

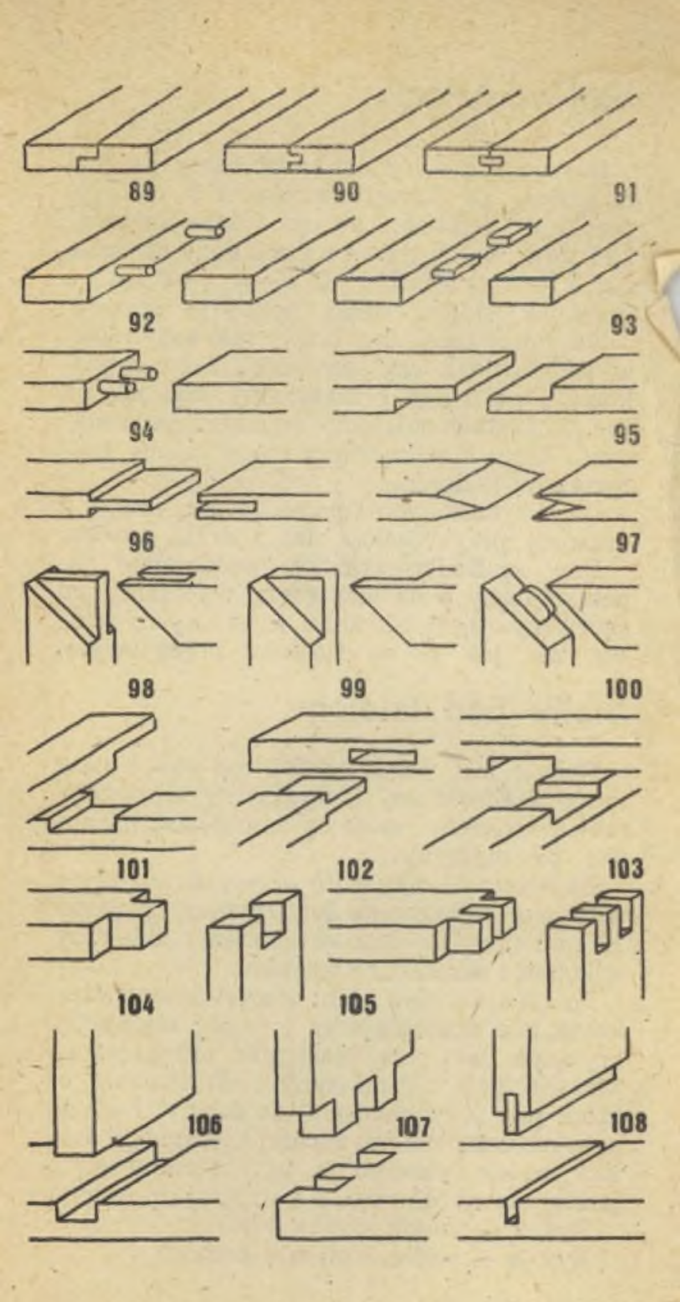
Złącza kątowe czołowe

104. Przelotowe pojedyncze, 105. Przelotowe podwójne.

Złącza półkrzyżowe ścienne

106. Pełnowpustowe, 107. Czopowe, 108. Wkładkowe.

Uwaga: Wymiary desek i listew podane są w następujący sposób: listwa *a* (2,5×3 cm) oznacza przekrój listwy, listwa *a* (2,5×3×120 cm) to przekrój i długość listwy, element *A* (55×88×4 cm) — oznacza szerokość, długość i grubość elementu, element *a* (20×100 cm) — oznacza prostokąt o takich wymiarach.

89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108

Stół-warsztacik

Deskę grubości 2 cm przecinamy na pile tarczowej na listwy szerokości 3 cm. Na blacik o szerokości 40 cm trzeba przyciąć 20 listew. Każda listwa na obu końcach oznaczona jest cyframi 1—2, 3—4, 5—6 itd., a kierunek słojów deski pokazują strzałki.

Następnie układamy listwy tak, żeby miały w podstawie 2 cm szerokości, 3 cm wysokości, i co drugą przekładamy tak, jak na rys. 2. Listwy sklejamy wikolem, po związaniu kleju blat czyścimy i powlekamy bezbarwnym lakierem.

Do oczyszczonych i pomalowanych nóg od maszyny przykręcamy blat, i stolik gotowy.

Dno szufladki-ekraniku wyklejamy tapetą, a uszy *a* na narzędzia wycinamy ze skóry (rys. 3, 4). Ekraniki wieszamy na ścianie tak, jak to na rysunku poglądowym.

Stolik pod telefon

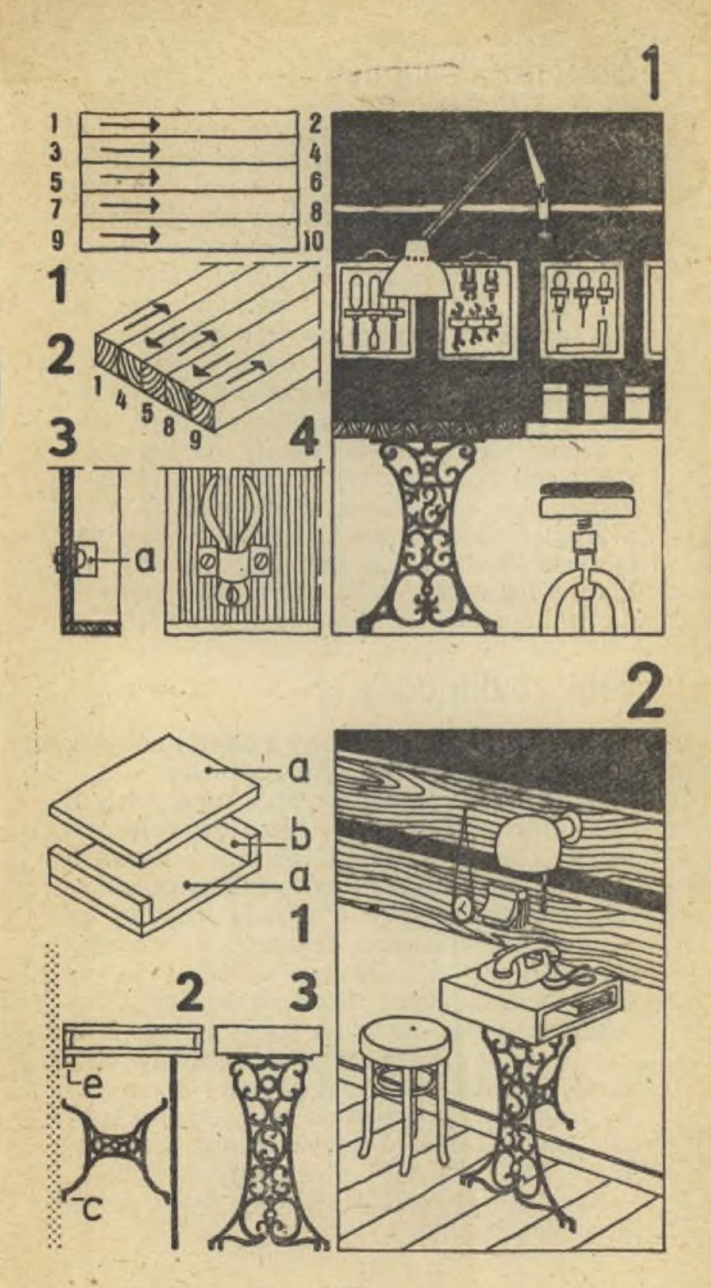
Dobrze jest, jeżeli telefon ma swoje stałe miejsce. Efektowny i oryginalny mini-stoliczek pod telefon możemy zmontować na nodze od maszyny.

Elementy blaciku *a* i *b* przycinamy z płyty wiórowej obustronnie fornirowanej grubości 18 mm (rys. 1). Gotowe elementy sklejamy wikolem i skręcamy wkrętami.

Po zmontowaniu blatu wszystkie widoczne krawędzie szpachlujemy i całość malujemy kryjącym lakierem. Następnie przykręcamy blat do nogi od maszyny i do listewki *e*, która jest przymocowana do ściany. Podstawowym usztywnieniem całej konstrukcji stolika będzie element *c*; przykręcamy go z jednej strony do nogi, a z drugiej do ściany.

Rys. 2 — widok stolika z boku.

Rys. 3 — widok stolika z przodu.

1
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
1
2
1
4
5
8
9
3
4
a
2
a
b
a
1
2
3
e
c

Stół na drabinie

Zwykła składana drewniana drabina może doskonale służyć jako noga pod blat stołu. Oba ramiona drabiny przycinamy na taką długość, aby po rozstawieniu wysokość wynosiła 66 cm, a rozstaw w podstawie — 40 cm. W tym celu dolne szczeble drabiny ściągamy za pomocą tapicerskich pasków (rys. 1; pas tapicerski zaznaczony jest kropkami).

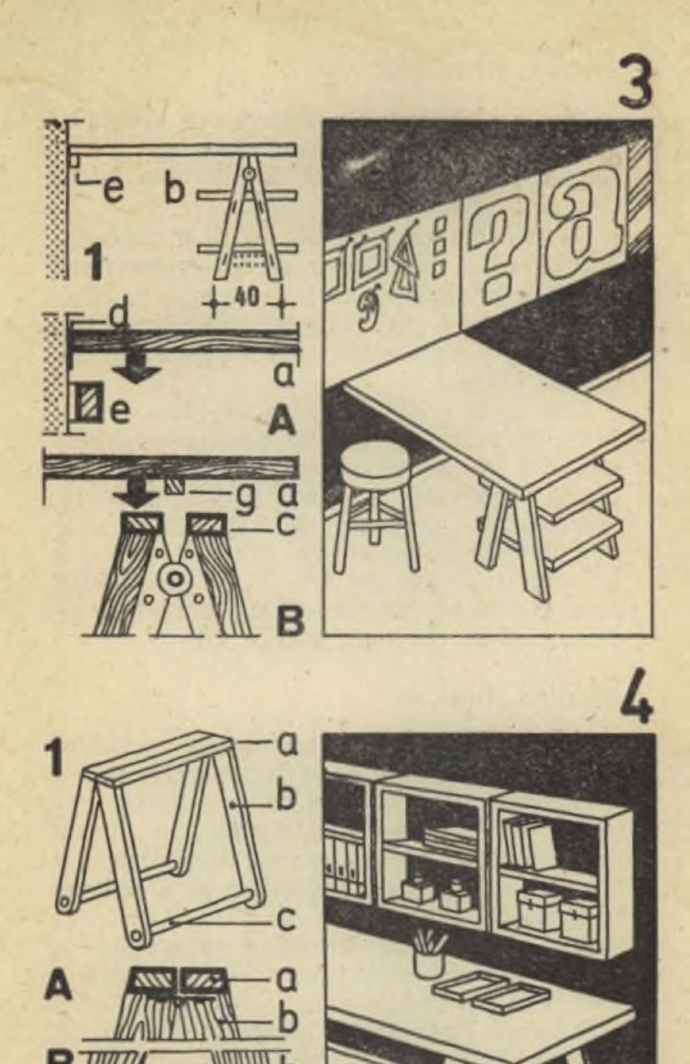
Spiczaste wierzchołki drabiny obcinamy i przykręcamy do nich poziomo dwie deseczki *c* (rys. B — widok z przodu). Blat stołu z jednej strony będzie oparty na listwie *e* (2×2 cm) przykręconej do ściany (rys. A) i zaczepiony za pomocą płaskowników *d*, a z drugiej na drabinie. Dla dodatkowego połączenia blatu z „nogą" przykręcamy do blatu *a* listwę *g* (rys. B), która jest wpasowana w lukę między ramionami drabiny.

Stół rozkładany

Stół rozkładany, zrobiony z blatu i kobyłki, jest bardzo praktycznym meblem.

Kobyłka składa się z dwóch identycznych ram, które montujemy z kilku drewnianych listew. Listwę *a* (2,5×5×56 cm) z listwą *b* (2,5×5×70 cm) łączymy drewnianymi kołkami, natomiast listwy *b* u dołu łączymy za pomocą drewnianego drążka *c* o średnicy 2,5 cm (rys.1). Następnie w 1/3 długości (od dołu) sąsiadujących listew *b* każdej ramy wiercimy jeden otwór na śrubę *d* i drugi na kołek *e*. Zawiasem ciągłym łączymy obie ramy (rys. *A* — przekrój pionowy przez górny fragment), a potem od wewnętrznej strony dwóch listew *b* przykręcamy listwy *g*, które będą „spinać" obie ramy kobyłki.

Rys. B — przekrój pionowy przez dolny fragment kobyłki.

3
1
e
b
40
d
a
e
A
g
a
c
B
4
1
a
b
c
A
a
b
B
b
d
e
g
c
30

Stolik plastykowy

Prosty i lekki stolik plastykowy składa się z blatu *a* oraz podstawy *b*, która tym razem została zastąpiona przez plastykowe miednice albo wiaderka.

Na wewnętrznej stronie blatu *a* zakreślamy okrąg o średnicy równej wewnętrznej średnicy miednicy. Na linii okręgu w czterech punktach przyklejamy drewniane klocki, które po złożeniu stolika zapewnią stabilność blatu.

Blat stolika oklejamy tapetą lub ceratą. Rzut blatu do osi (rys.1) pokazuje układy klocków od spodu, od osi blat oklejony jest tapetą. Przekrój pionowy (rys.2) pokazuje poszczególne elementy stolika: blat *a*, dwie miednice *b* stykające się dnami i skręcone śrubami tak, jak na rys. A. W przypadku stolika niższego dno miednicy przykręcamy bezpośrednio do blatu *a* (rys. *B*).

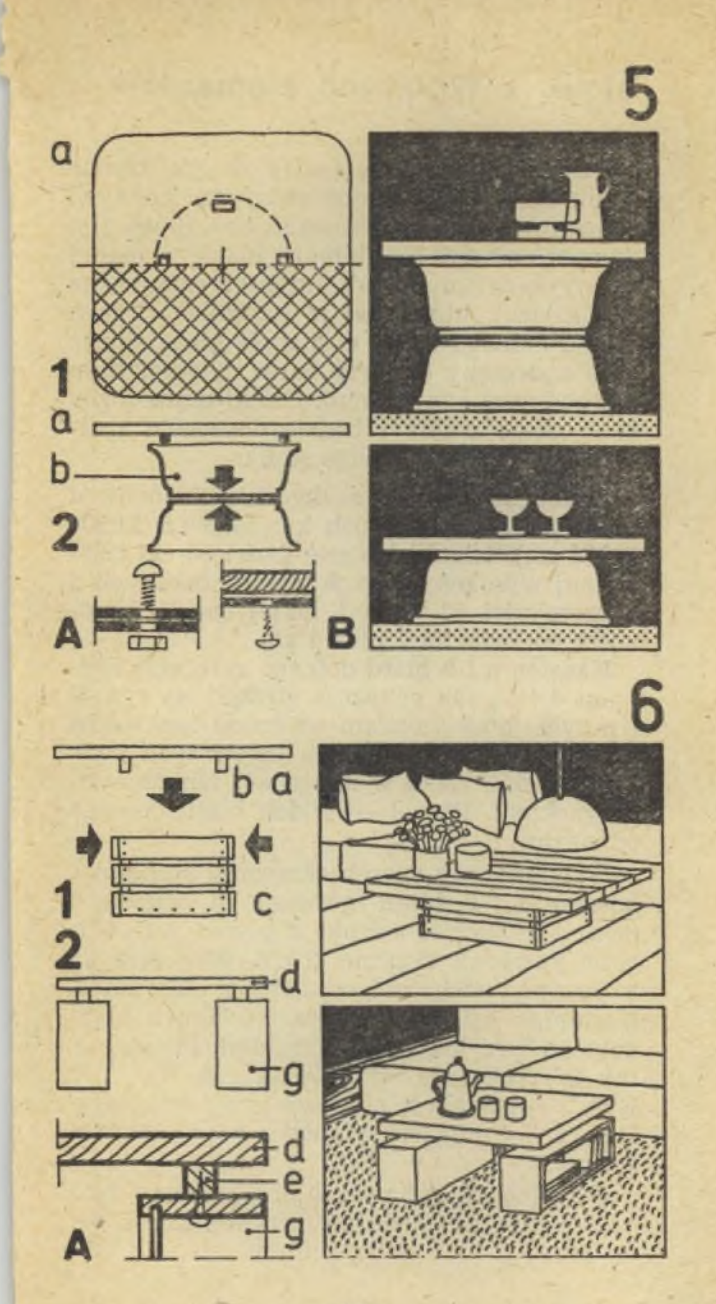
Stoliki niskie

Niski stolik możemy zmontować z oheblowanych deseczek i drewnianej skrzynki.

Konstrukcja blatu jest bardzo prosta. Deseczki *a* (2×8 cm) przybijamy do dwóch listew *b* (2×3 cm). Rozstaw i długość listew *b* powinna być taka, aby lekko wchodziły w skrzynkę *c*.

Blat ze skrzynką możemy połączyć kołkami lub za pomocą wkrętów. Rys.1 — widok blatu i skrzynki z boku.

Podobny mały stolik możemy zmontować z blatu i dwóch szufladek (rys.2 — widok z przodu). Blat przycinamy ze sklejki, a brzegi fornirujemy. Następnie do blatu *d* przykręcamy listwy *e* (2×2 cm), dzięki którym blat będzie trochę „oderwany" od szufladek *g*. Blat przykręcamy wkrętami od wewnętrznej strony szufladki (rys.A).

5
a
1
a
b
2
A
B
6
b a
1
c
2
d
g
d
e
g
A

Stolik z typowych elementów

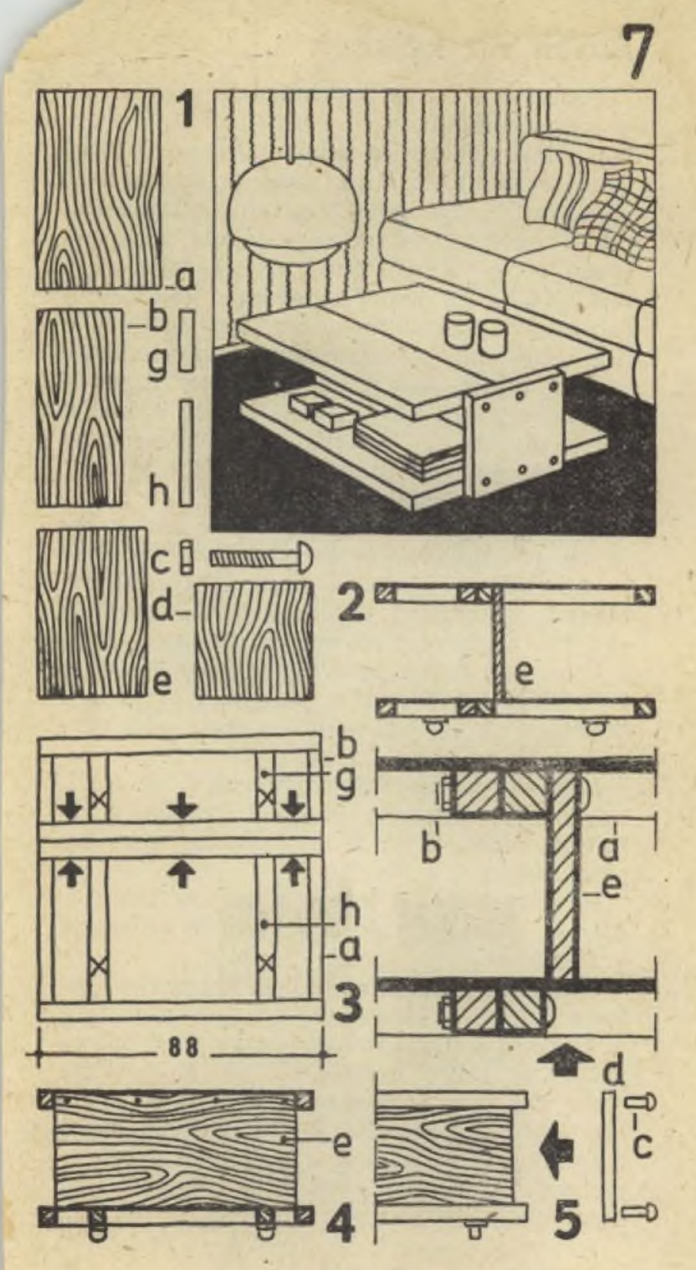
Uzupełnieniem lady (patrz str. 24) będzie stolik na kółkach, zmontowany ze znanych elementów systemu „Kowalskich". Stolik jest dwupoziomowy. Na dolnym blacie z jednej strony będziemy mogli trzymać czasopisma czy książki, które „są w czytaniu". Druga strona dolnego blatu doskonale może służyć jako podręczny otwarty barek z wszystkimi niezbędnymi akcesoriami. Dzięki temu górny blat będzie wolny i będzie doskonale spełniał funkcje podręcznego stolika.

Stolik składa się z dwóch kasetonów *a* (55×88×4 cm) i dwóch kasetonów *b* (31,5×88×4 cm), ścianki *e* o szerokości 80 cm i dowolnej wysokości oraz 2 ścianek bocznych *d* o szerokości 31,5 cm i takiej samej wysokości jak ścianka *e* plus 4 cm.

Kaseton *a* i *b* blatu dolnego skręcamy śrubami *c* (tak jak pokazują strzałki na rys. 3) i przyklejamy wikolem od spodu kasetonów po dwie listwy *g* i *h*. Do listew tych będą przykręcone kółka w miejscach oznaczonych krzyżykami. Rys. 3 — widok blatu dolnego od spodu.

W identyczny sposób skręcamy śrubami c kaseton *a* i *b* blatu górnego ze ścianką *e* (rys. A). Długość ścianki *e* równa jest długości kasetonu *a* minus 8 cm, czyli ścianka *e* powinna wchodzić od dołu w kaseton *a*. Następnie od dołu, przez kaseton *a* blatu dolnego przykręcamy wkrętami ściankę *e*, tak jak pokazuje strzałka na rys. A.
Rys. 2 — przekrój pionowy przez ściankę *e*.
Rys. 4 — przekrój pionowy z pokazaniem ścianki *e*.

Dwie boczne ścianki *d* przykręcamy śrubami c (rys. 5). Pozostaje przykręcenie kółek do listew *g* i *h* i stolik gotowy.

1
a
b
g
h
c
d
e
2
e
b
g
h
a
3
88
b
d
e
d
4
e
5
c

Barek na kółkach

Podręczny barek na kółkach przyda się w każdym domu.

Konstrukcja barku składa się z następujących elementów: dwa blaty *a* (48×54 cm) — może to być polakierowana sklejka lub płyta paździerzowa oklejona tapetą, dwie listewki *b* (6×2×66 cm), cztery listewki *c* (6×2×45 cm), jedna listewka *d* (6×2×45) lub drążek o średnicy 3 cm, trzy listewki *e* (6×2×54 cm) — dodatkowe wzmocnienie usztywniające konstrukcję, dwie listewki osłonowe *g* (6×1,5×54 cm), cztery klocki *h* (5×5×5 cm), do których będą przykręcane kółka *k*, cztery listewki *m* (6×2×36 cm), cztery kołka wielokierunkowe *k*.

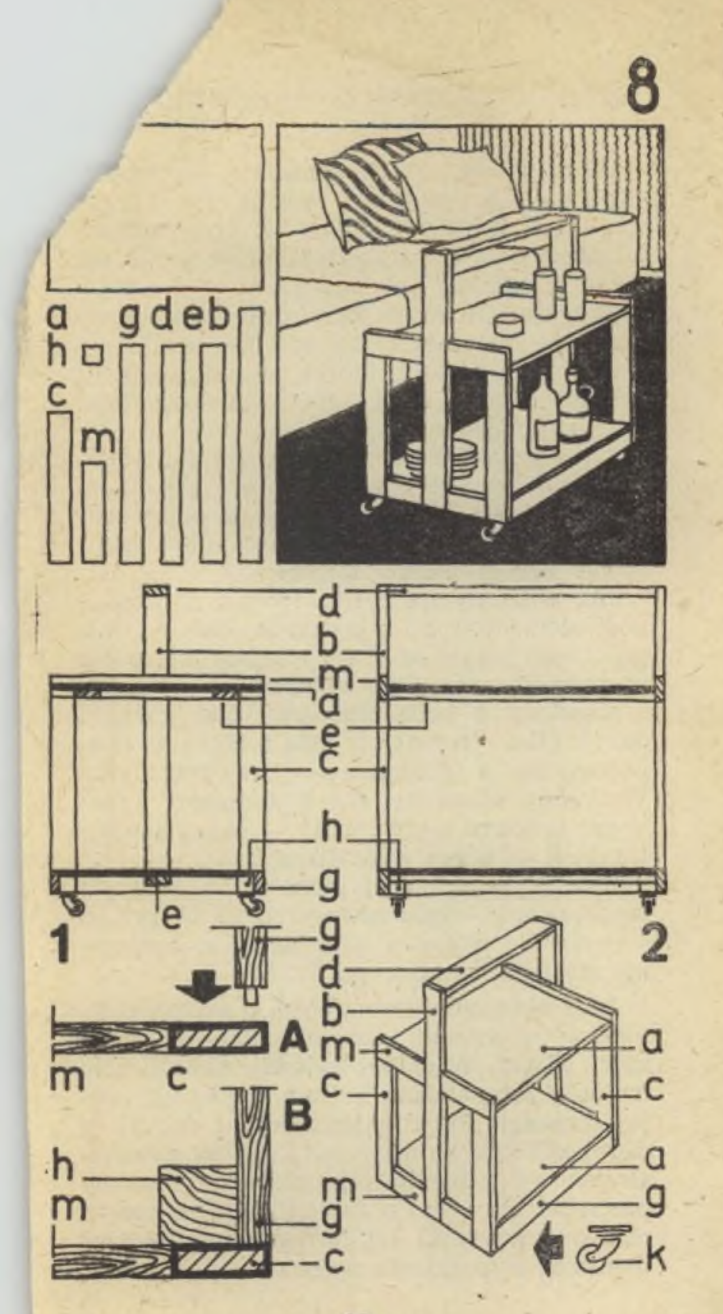
Kiedy skleimy dwie listewki *c*, dwie listewki *m* i listewkę *b*, otrzymamy jeden bok barku. Listwy *c* i *m* możemy łączyć na zakładkę, natomiast listwę *b* z listwami *m* tak jak złącze krzyżowe 103 (p. str. 12).

Oba boki barku łączymy u góry i u dołu na kołki z listewkami *e*. Na rys. 1 listewki *e* pokazane są w przekroju — dwie pod górnym blatem, jedna pod dolnym.

Listewki *b* łączymy z listewką *d* na kołki, na kołki montujemy również listewki *g* do boków barku. Rys. A — przekrój poziomy przez listwę *c*.

Po zmontowaniu listew *g*, w powstałe narożniki wklejamy klocki *h*. Rys. B pokazuje przekrój poziomy przez narożnik.

Cała konstrukcja barku jest już prawie gotowa. Teraz na listewkach *e* kładziemy blaty *a*, które są elementami wyjmowanymi, można je będzie łatwo czyścić i myć. Oczywiście blaty możemy zamontować na stałe, przykręcając je do listewek *e*, wtedy konstrukcja będzie bardziej sztywna. Rys. 1 — przekrój pionowy poprzeczny, rys. 2 — przekrój pionowy podłużny wzdłuż dłuższej osi barku.

8
a
h
c
m
g d e b
d
b
m
a
e
c
h
g
e
1
g
d
b
A
m
m
c
c
B
c
a
c
h
m
a
m
g
g
c
k
2

Lada z typowych elemento[illegible]

Okazuje się, że ze znanych elemen[illegible] systemu „Kowalskich" można zmontowa[illegible] nie tylko szafę czy regały. Z tych samych elementów można zmontować inne meble, nie ujęte w żadnych katalogach.

Przykładem może być niska lada przyścienna, spełniająca we wnętrzu wiele pomocniczych funkcji. Można na niej postawić kolekcję staroci, szkieł, efektowne pojemniki z zielenią, pisma czy telewizor.

Lada składa się z kasetonów *a* (55×88××4 cm) i ścianek regałowych *b* o głębokości 31,5 cm, które należy przyciąć do odpowiedniej wysokości (około 45 cm), a nie wykończone brzegi okleić fornirem.

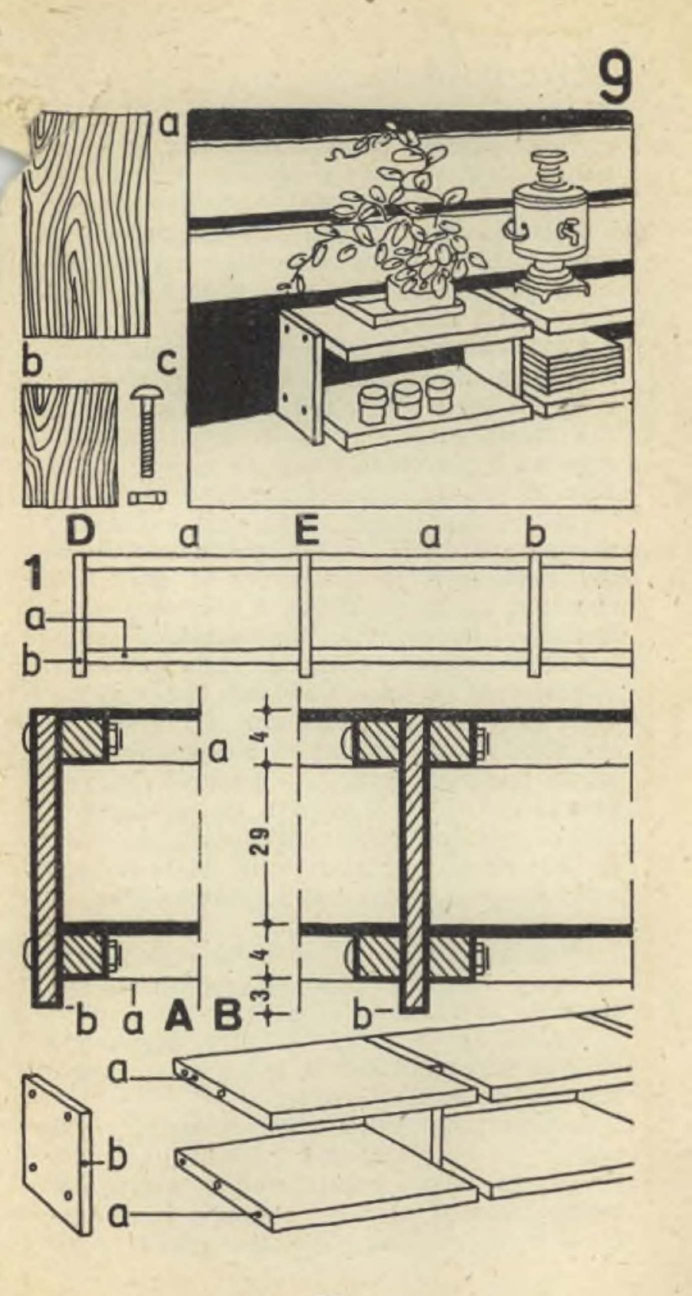
Jak widzimy na rys. 1 (widok z przodu) ilość elementów *a* i *b* będzie zależała od długości lady, czyli od ilości miejsca, które dla niej przeznaczamy we wnętrzu.

Kasetony *a* będą stanowiły blat górny i dolny. Dwa elementy *b* będą ściankami zewnętrznymi, a pozostałe — wewnętrznymi. Wszystkie elementy *a* i *b* skręcamy typowymi śrubami c (rys. 1: D — węzeł zewnętrzny, *E* — węzeł wewnętrzny).

Rys. A — przekrój pionowy — schemat zmontowania węzła zewnętrznego *D*, rys. *B* — przekrój pionowy — schemat zmontowania węzła wewnętrznego *E*.

Jako elementów pionowych *b* można również użyć ścianek bocznych szafy o szerokości 55 cm. W takim układzie lada będzie bardziej zabudowana i straci trochę na swojej lekkości. Przy podejmowaniu decyzji o szerokości ścianek bocznych lady czy ewentualnym wykończeniu jej „plecami" musimy pamiętać nie tylko o funkcji lady, ale również o powiązaniu jej formy z innymi elementami wyposażenia wnętrza

9

Półka-pawlacz

Półka-pawlacz przeznaczona jest do dźwigania nieco większych ciężarów, dlatego też konstrukcja jej powinna być wzmocniona.

Półkę-pawlacz montujemy najczęściej w przedpokoju nad drzwiami wejściowymi. Robimy ją z kilku listewek (2,5×2,5 cm) i dwóch płyt sklejki.

Po dokładnym wymierzeniu miejsca przeznaczonego na pawlacz, przycinamy dwie listwy *b* i kilka listew *a*. Listwy *a* umieszczamy mniej więcej co 40—60 cm. Końce listew *a* i *b* przycinamy tak jak na rys. *A* i *B*. Rys. *A* pokazuje węzeł narożny, rys. *B* — węzeł wewnętrzny. Wszystkie elementy sklejamy wikolem i w ten sposób otrzymujemy ramę (rys. 1). Do ramy od góry i od dołu przyklejamy sklejkę 8 mm albo płytę spilśnioną twardą. Rys. 2 — przekrój pionowy równoległy do dłuższego boku pawlacza.

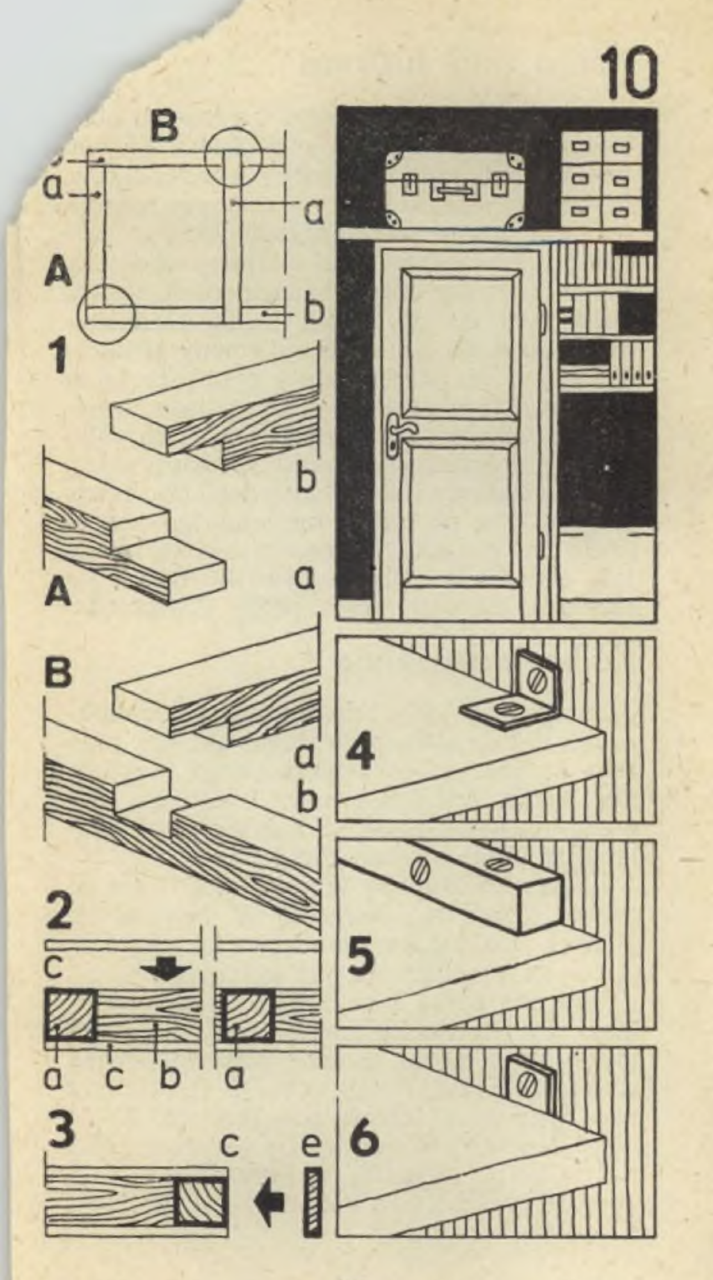
Następnie do czoła pawlacza przyklejamy drewnianą listwę *e* (1×4 cm). Po wyschnięciu kleju całość czyścimy i powlekamy kryjącym lakierem. Rys. 3 — przekrój pionowy równoległy do krótszego boku pawlacza.

Sposób montowania półki-pawlacza może być bardzo różny. Zależy to od wielu czynników: długości, szerokości i grubości półki oraz jej funkcji i lokalizacji.

Na krawędzi krótszego boku półki przykręcamy dwa kątowniki, a następnie przykręcamy je do ściany (rys. 4).

Można też do półki, od góry, przykręcić długimi wkrętami listwę, którą potem przykręcimy do ściany (rys. 5).

Jeszcze inny sposób zamontowania półki polega na przykręceniu płaskowników do krótszego boku półki. Półka oczywiście będzie lepiej przylegała do ściany, jeżeli zrobimy w niej wcięcia na płaskowniki (rys. 6).

10
B
a
a
A
b
1
b
A
a
B
a
b
2
c
a
c
b
a
3
c
e
4
5
6

Półka pod lustrem

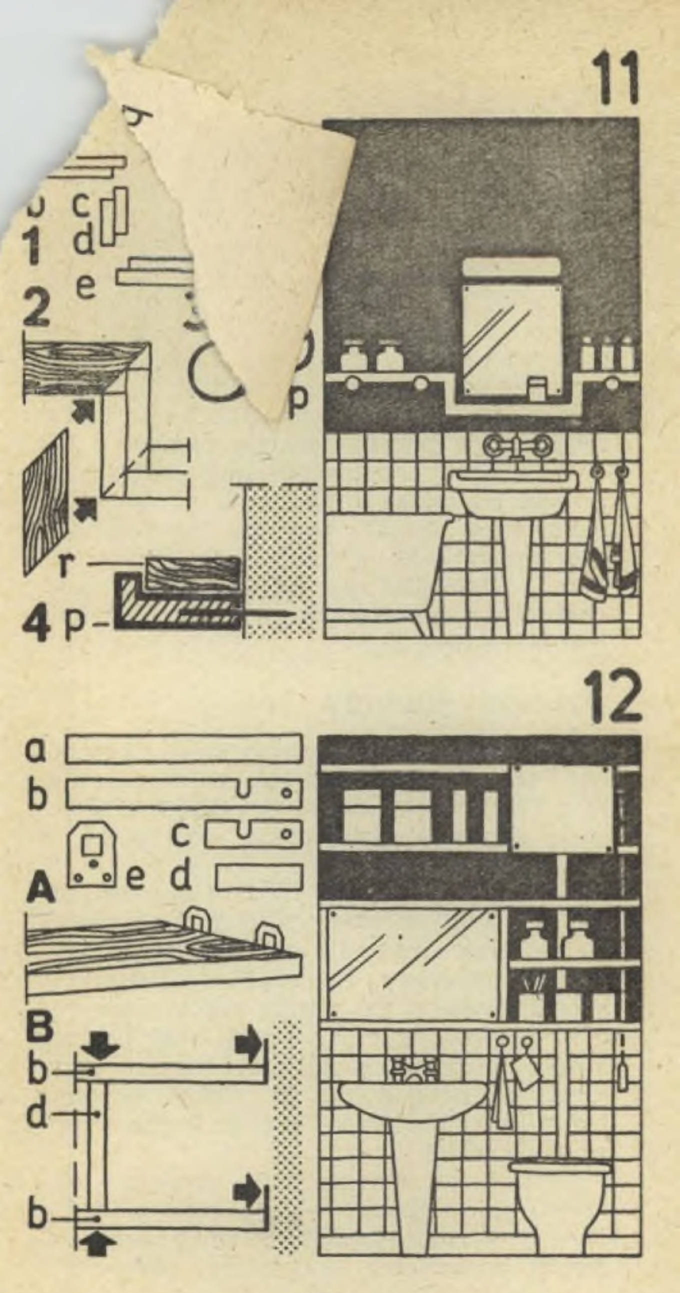
Półkę montujemy z płyt wiórowych obu-stronnie fornirowanych o grubości 1,5 cm. Półka składa się z elementów — *a*, *b*, *c*, *d*, *e*, *h*, *k*, *l*, *m*, *n* (rys. 1). Po dokładnym rozmieszczeniu szerokości i długości każdego elementu przycinamy je i sklejamy wikolem. Potem łączymy odpowiednio parami *ab*, *cd*, *eh*, *kl*, *mn*, tak aby uskok między elementami wynosił 1,5 cm, czyli był rowny grubości płyty (rys. 1). Teraz cztery elementy półki sklejamy wikolem i skręcamy wkrętami, następnie wikolem przyklejamy na czoło półki dokładnie dopasowane paski forniru (rys. 2). Całość czyścimy i powlekamy lakierem nitro. Wsporniki *p* robimy z drewnianego klocka (wałek do ciasta). Wycięcie w klocku równe jest szerokości półki *r* (rys. 3). Rys. 4 — przekrój pionowy przez półkę i wspornik.

Półki w łazience

Bardzo dokładnie przemyślany i rozmieszczony układ półek pozwoli na ukrycie niezbyt dekoracyjnego a niezbędnego urządzenia, jakim jest rezerwuar. Wszystkie elementy możemy przyciąć z 2 cm płyty stolarskiej. Czoła okleimy fornirem.

Półkę *a* montujemy w odległości 15 cm od górnej krawędzi zbiornika. W pozostałych półkach musimy wyciąć miejsce na rurę oraz otwór na przeprowadzenie łańcuszka.

Pierwszą półkę *b* montujemy pod zbiornikiem. Do półki *a* i *b* przykręcamy wkrętami płytę-osłonę, którą w razie potrzeby można odkręcić i zdjąć. Drugą półkę *b* montujemy nad lustrem, a trzecią pod lustrem. Natomiast elementy *d* montujemy pionowo z obu stron lustra. Strzałki na rys. *B* pokazują miejsce przykręcenia elementów *d* do półek *b* i półek *b* do ściany.

11
c
1 d
e
2
p
r
4 p
12
a
b
c
e d
A
B
b
d
b

Półeczki

Półek i półeczek w mieszkaniu, a szczeg... nie w kuchni, nigdy nie jest za dużo. Doskonałym miejscem na mini-półeczkę jest pas ściany między dolną a górną obudową kuchni. Podczas przygotowywania posiłku dobrze jest mieć pod ręką akcesoria kuchenne.

Mini-półka zamocowana jest na kątownikach, które mogą być mosiężne lub metalowe pomalowane na kolor ściany (rys. 1). Skrzyneczka zawieszona na haczykach nie utrzymuje się w pozycji idealnie pionowej. Dla zachowania pionu przyklejamy podkładkę *a* z filcu, jak widać to na rys. 2.

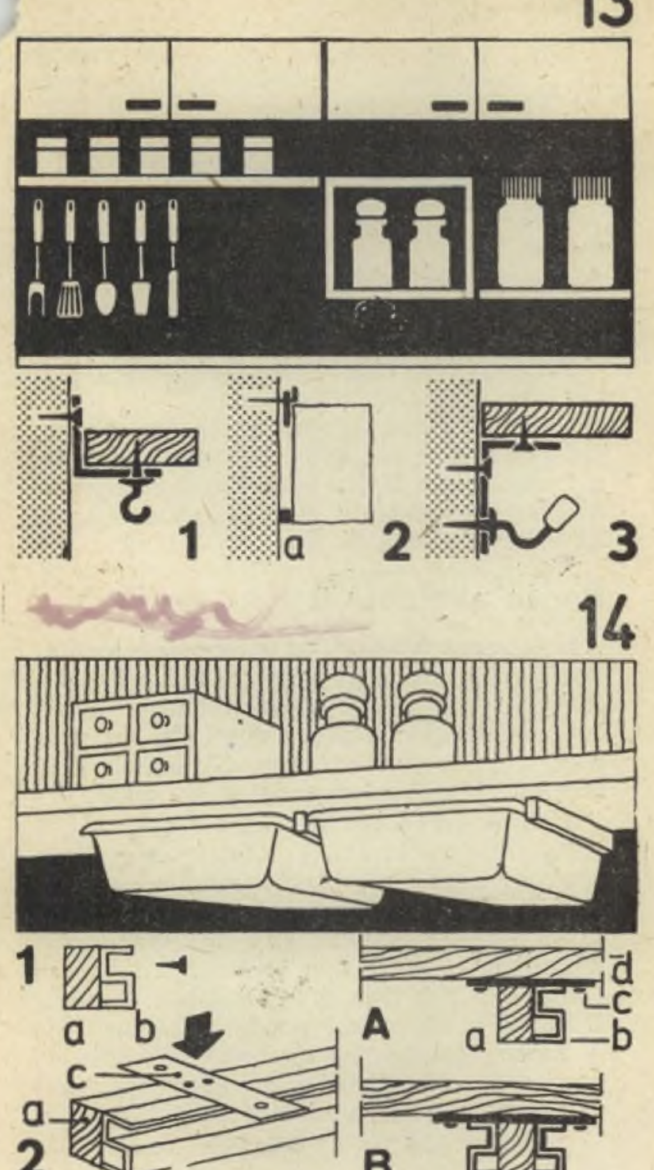
Półeczka oparta jest na kątownikach, które dodatkowo przykręcone są wieszaczkami. Kątowniki są tu elementem całej kompozycji, są widoczne i dlatego powinny być ładne (rys. 3).

Szuflady-kuwety

Szufladka zamiast tradycyjnego drewnianego pudełka może przyjąć postać pojemników siatkowych, kuwet itp. Pojemniki-kuwety możemy zamontować pod półką w kuchni lub łazience.

Do listewki *a* (1,5×2,5 cm) prykręcamy nut *b* (profil z masy plastykowej), który będzie prowadnicą dla szufladki. Rys. 1 — przekrój pionowy. Następnie do listewki *a* z umocowanym już nutem przykręcamy od góry płaskownik *c* (2×5 cm), przy pomocy którego będziemy mogli cały element przykręcić do półki *d* (rys. 2). Całość powinna być tak zamontowana, aby szufladka wysuwała się lekko.

Rys. *A* — zamontowanie skrajnego elementu prowadnicy — przekrój pionowy. Rys. *B* — zamontowanie wewnętrznego elementu prowadnicy — przekrój pionowy.

13
1
a
2
3
14
1
a
b
c
a
2
A
d
c
a
b
B

Regał składak I

Regał o takiej konstrukcji, jaką widzimy na rysunku, jest łatwo rozbieralny i przenośny. Elementy *a* i *b* możemy przyciąć z płyty stolarskiej o grubości 20 mm. Natomiast listewki c (2×4 cm) powinny być przycięte z dobrze wysuszonego drewna.

Element *A* składa się z płyty *a*, dwóch ścianek bocznych *b*, trzech listewek c. Wszystkie części możemy połączyć ze sobą za pomocą wkrętów lub drewnianymi kołkami, jak to widać na rysunku.

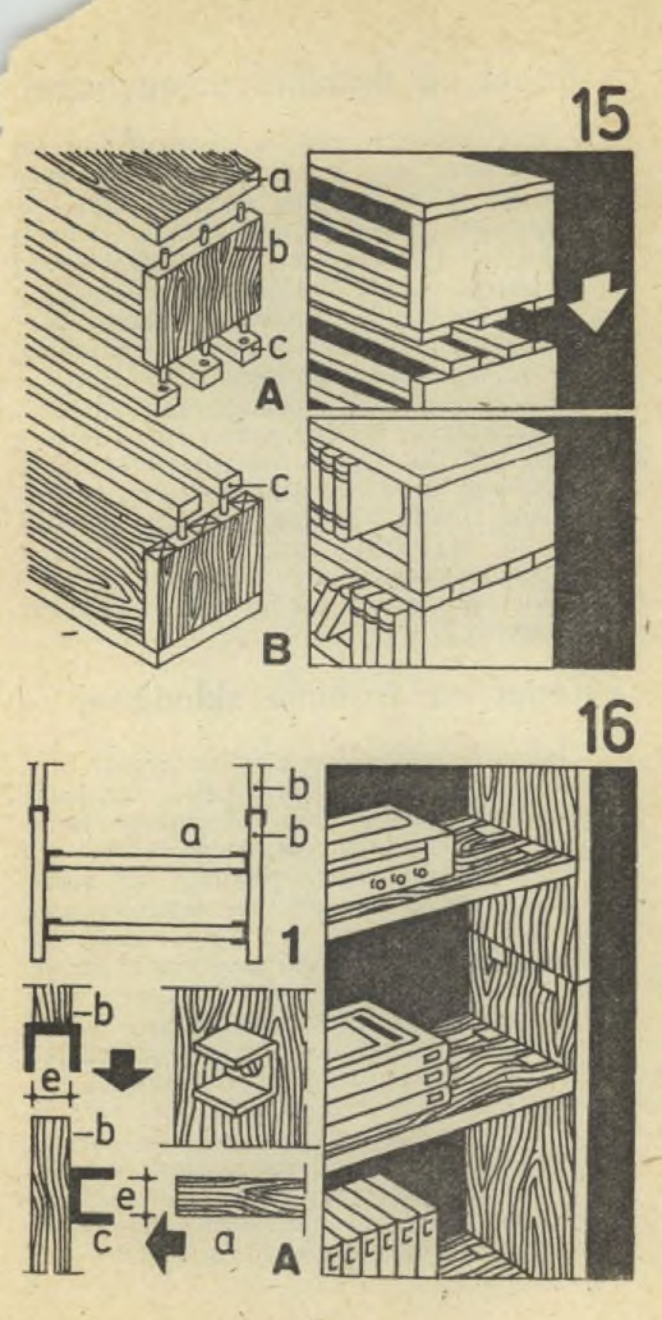
Element *B* składa się z identycznych płyt i boków oraz dwóch listewek c.

Element *B* montujemy w ten sam sposób jak element *A*, po czym element *A* nakładamy na element *B*. Na górnej krawędzi ścianki bocznej elementu *B* zaznaczone są pola na listwy c elementu *A*.

Regał składak II

Inny regał składak jest kombinacją montowaną tylko z dwóch elementów *a* i *b* połączonych przy pomocy ceowników c. Układ tych elementów możemy dowolnie kształtować w zależności od naszych potrzeb i od miejsca, które przeznaczamy na regał.

Elementy *a* i *b* przycinamy z suchej sklejki i fornirujemy brzegi, natomiast ceownik c, przycięte ze zwykłego metalu, można dać do pomosiądzowania lub poniklowania. Ceowniki c przykręcamy do elementów wkrętami — łączą one element *a* i *b* oraz element *b* z *b* (rys. 1 — widok z przodu). Swiatło *e* ceownika powinno równać się (z pewną tolerancją) grubości elementu *a*, czyli półki, która musi być ściśle wpasowana w ceownik. Tak samo elementy *b* (rys. *A* — połączenie dwóch elementów *b* i jednego *a*).

15
a
b
c
A
c
B
16
b
b
a
1
b
e
b
e
c
a
A

Regał na drabinie pojedynczej

Przy robieniu regałów najtrudniejszym problemem jest konstrukcja nośna. Jego prostym a jednocześnie zaskakującym rozwiązaniem może być zastosowanie zwykłej pojedynczej drabiny, jako konstrukcji nośnej wysokiego regału. Drabinę taką montujemy rozporowo między sufitem a podłogą. Długość drabiny powinna być o 2—3 cm mniejsza niż wysokość pomieszczenia.

Po oczyszczeniu i pomalowaniu drabiny, na płaszczyzny styku z sufitem przyklejamy paski filcu lub gąbki. Następnie ustawiamy drabinę pionowo i od dołu klinujemy ją drewnianą listwą. Podczas całego montażu musimy sprawdzać poziom i pion drabiny, za pomocą poziomicy.

Drabina powinna stać nie dalej niż 120 cm od ściany.

Regał na drabinie składanej

Innym rozwiązaniem z cyklu „regały drabiniaste" będzie wykorzystanie składanej pokojowej drabiny, jako konstrukcji nośnej dla sporego i bardzo pojemnego regału.

Półki takiego regału powinny być ściśle dopasowane do szerokości szczebli, to znaczy na dole będą szersze, a u góry węższe. Na dolnych możemy ustawić wszelkiego rodzaju urządzenia grające, natomiast wyższe i węższe mogą służyć na książki, albumy i inne drobiazgi. Z jednej strony półki będą oparte na drabinie, a z drugiej zamontowane na ścianie. Półkę z drabiną można połączyć za pomocą nieco rozwartego kątownika. Zarówno drabinę, jak i półki powinniśmy dostosować do kolorystycznej gamy wnętrza. Taki regał ustawiony prostopadle do ściany dzieli pokój na mikrownętrza funkcjonalne.

17

18

Regał... w walizce

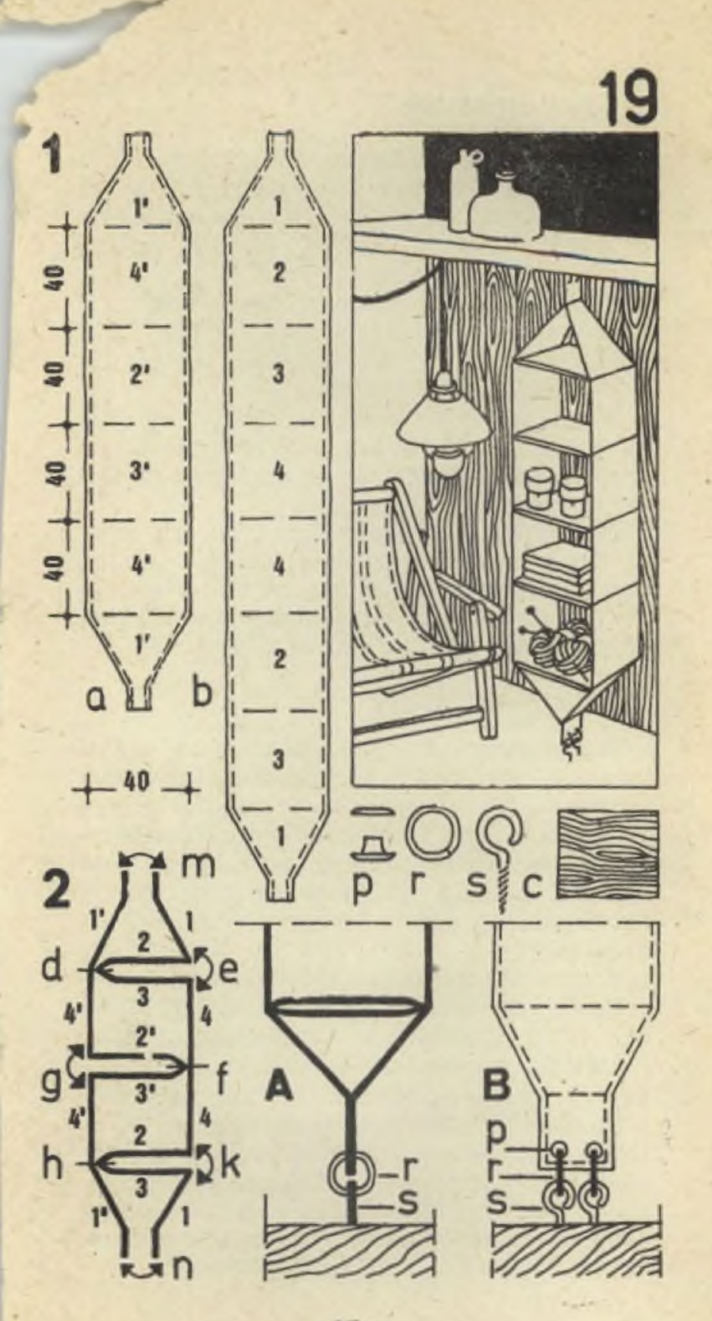
Lekki składany regał doskonale może służyć w domku campingowym lub namiocie, a po powrocie z wakacji przyda się w pokoju młodzieżowym. Oczywiście, będzie to regał przede wszystkim na podręczne drobiazgi, ale w razie potrzeby może również zastąpić szafkę, biblioteczkę czy toaletkę. Regał taki możemy złożyć, przewieźć w walizce, uprać go po sezonie, wyprasować i znów będzie jak nowy. Najlepiej uszyć go ze zwykłego kolorowego dość mocnego płótna lub brezentu.

Musimy pamiętać, że każda tkanina we wnętrzu jest akcentem kolorystycznym, a więc nasz płócienny regał należy dostosować do ogólnej gamy kolorystycznej wnętrza. Jest to szczególnie ważne, jeśli chcemy wprowadzić do wnętrza kilka segmentów płóciennych. Wtedy dobrze byłoby uszyć z tego samego płótna pokrowce na materace czy poduchy.

Podstawowymi elementami regału są dwa pasy *a* i *b* uszyte z tkaniny oraz drewniane półeczki *c*, które mogą być przycięte ze sklejki lub bardzo grubej tektury.

Szyjemy dwa pasy materiału odpowiedniej długości i szerokości i rozmierzamy kolejne pola, tak, jak widzimy to na rys. 1.

Literami od *d* do *k* oznaczone są kolejne zeszycia paska *a* i *b* (rys. 2). Na obu końcach, górnym *m* i dolnym *n*, montujemy (w punkcie kaletniczym) metalowe oczka *p*, przez które przełożymy kółka *r*. Po zeszyciu paska *a* i *b* w powstałe przegródki wsuwamy drewniane półeczki *c*. Następnie wkręcamy wkręt oczkowy *s* — u dołu w podłogę, a u góry w sufit lub półkę. Na wszystkie oczka zakładamy kółka *r*, które potem łączymy z odpowiednimi wkrętami *s*. Fragment zamocowania regału w podłodze rys. *A* i *B*.

19
1
1'
4'
2'
3'
4'
1'
40
40
40
40
a
b
1
2
3
4
4
2
3
1
+ 40 +
p
r
s
c
2
m
1'
1
2
d
e
3
4'
4
2'
g
f
3'
4'
4
2
h
k
3
1'
1
n
A
r
s
B
p
r
s

Szafa inaczej

Tkania może okazać się tworzywem, które nada starej, wysłużonej szafie zupełnie nowy wygląd. Cała „operacja" polegać będzie na pokryciu drzwi i szuflad tkaniną, której brzegi przysłonięte są ramkami.

Po dokładnym wymierzeniu wielkości i ilości ramek przycinamy listwy *a* i *b* (1,5× 5 cm). Łączymy je na zakładkę, tak jak na rys. 1 i sklejamy wikolem.

Jeżeli szerokość ramki obejmuje dziurkę na klucz, trzeba w ramce wywiercić odpowiedni otwór. Każdą ramkę dokładnie czyścimy i pokrywamy lakierem.

Do wyjętych z szafy drzwi od ich zewnętrznej strony przybijamy teksami tkaninę (rys. 2). Następnie w płycie drzwi c wiercimy otwory na wkręty, którymi od wewnętrznej strony przykręcamy ramkę *d* (rys. 3).

Szafka na buty

Przystępując do zaprojektowania szafki musimy sprawdzić podstawowe wymiary butów — ich długość *a*, szerokość *b* oraz wysokość c (rys. 1). Może to być szafka płytka, na szerokość jednego buta. Będą one stać na półkach jeden za drugim. Innym rozwiązaniem będzie ustawienie butów na drążkach.

Znajomość wymiarów *d* i *e* pozwoli na określenie głębokości i wysokości szafki. Możemy ją zmontować z wysłużonego regału. Drzwiczki przycinamy ze sklejki, którą malujemy, oklejamy tapetą lub obciągamy tkaniną. Zawiasy montujemy tak jak na rys. *A*. Drążki przycięte z kija od szczotki dokładnie pokrywamy lakierem i przykręcamy wkrętami do boków szafki. Szafka może być zamykana na zamek kulkowy lub zamek magnetyczny. Rys. 3 — przekrój pionowy.

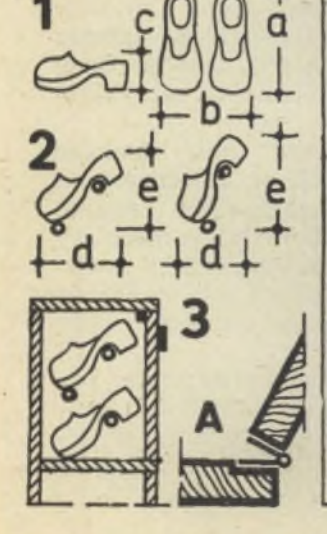
20

1 a b

2 3

d c

21

Szafka z deską do prasowania

Deska do prasowania jest potrzebnym, ale niezręcznym meblem, z którym często nie mamy co zrobić — jest duża, ciężka i trudno dla niej znaleźć odpowiednie miejsce.

Wysoka szafka stojąca, której opuszczone drzwiczki będą właśnie deską do prasowania, doskonale rozwiąże wszystkie kłopoty.

Szafkę montujemy z dwóch części. Dolną część stanowi typowa szafka kuchenna szerokości 40 cm, a górną możemy zrobić z niepotrzebnego regału. Obie części szafki połączymy śrubami.

Zupełnie nowym elementem będzie deska z nogą. Robimy ją w bardzo prosty sposób.

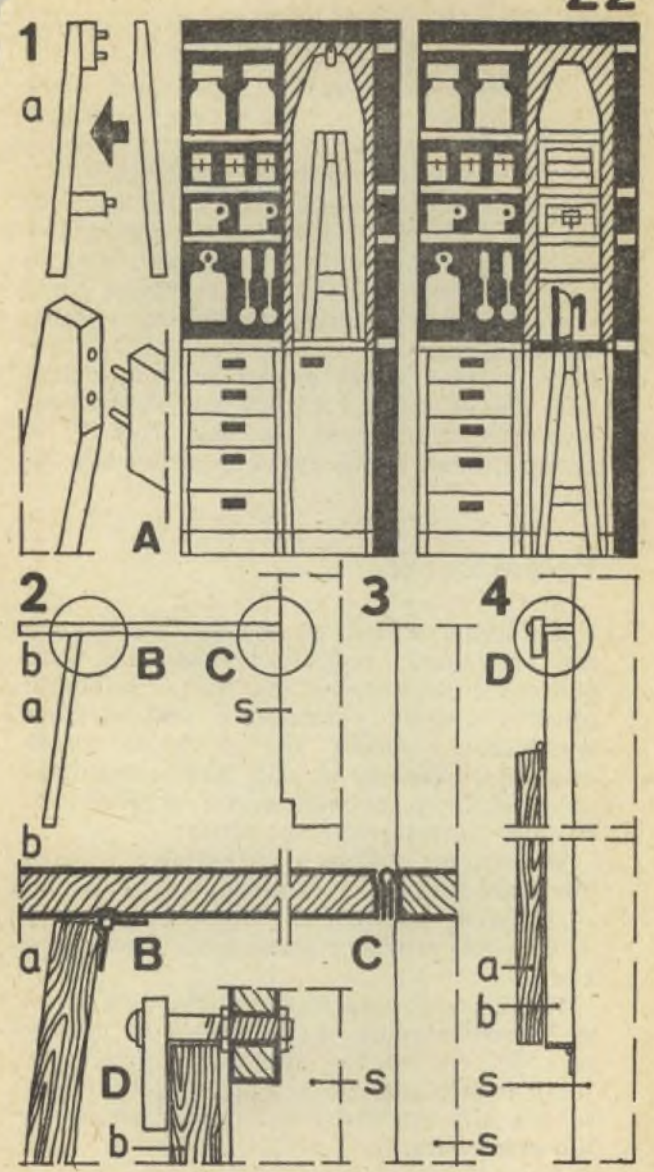
Noga *a* zmontowana jest z listewek o przekroju 2×5 cm, które smarujemy wikolem i łączymy kołeczkami (rys. 1 i rys. A).

Następnym etapem montażu będzie połączenie deski *b* z nogą *a* oraz szafką *s*. Wszystkie te elementy łączymy ze sobą zawiasami zwykłymi. Rys. 2 — widok szafki z boku z opuszczoną deską, rys. 3 — przekrój pionowy z pokazaniem zamontowania zawiasów w punkcie *B* i *C*, rys. 4 — widok szafki z boku z podniesioną deską, rys. *D* — przekrój pionowy z pokazaniem elementu zamykającego.

Oczywiście szafka taka może spełniać wiele rozmaitych funkcji w zależności od naszych potrzeb. W kuchni może zastąpić podręczny stolik do posiłków lub pomocniczy blat. W pokoju młodzieżowym szafka z wykładanym blatem może pełnić rolę stolika do majsterkowania, w pokoju rodziców może być mini-barkiem.

Szafka jest więc niemal uniwersalna. Pamiętać jednak trzeba, że powinna być wkomponowana w cały układ przestrzenny wnętrza tak, aby wyłożona płaszczyzna deski nie była zawalidrogą.

22

Pojemniki pod półką

Pożytecznym uzupełnieniem mini warsztaciku może być półka z przymocowanymi od spodu jednakowymi słoiczkami na wszelkiego rodzaju warsztatowe drobiazgi.

W półce *a* oraz w pokrywce *b* zakręconego słoiczka wiercimy identyczne otwory na śrubkę i następnie przykręcamy pokrywki do półki, natomiast wszystkie manipulacje przykręcania czy odkręcania wykonywać będziemy słoiczkiem.

Do półki możemy przykręcić tyle słoiczków, aby odległość *l* między nimi zapewniała wygodne uchwycenie słoiczka. Rys. 1 — przekrój przez półkę, rys. 2 — widok z przodu.

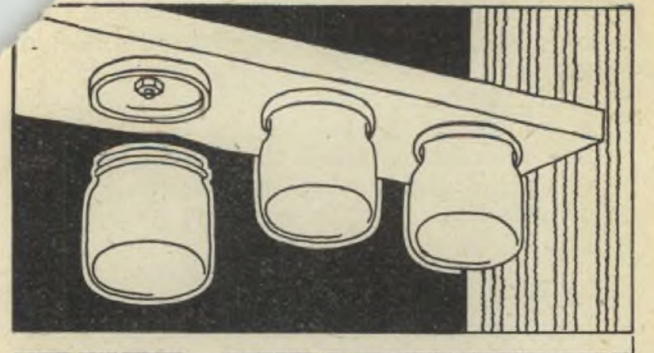
Pojemniczki

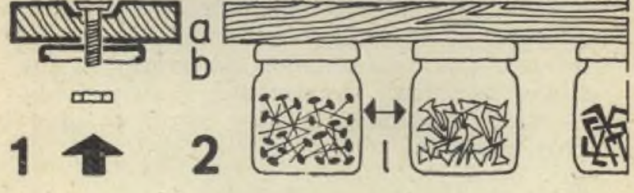
Metalowe puszki po szynce, cukierkach czy orzeszkach możemy wykorzystać jako podręczne pojemniczki na różne drobiazgi. Musimy jednak pamiętać o odpowiednim wykończeniu puszek, aby radykalnie zmieniły dotychczasowy wygląd. Metalowe puszki po dokładnym oczyszczeniu i wygładzeniu możemy pomalować farbą nitro.

W półce *a* i puszkach *b* o kształcie walców wiercimy otwory i skręcamy je śrubkami — razem będą tworzyć jedną całość. Rys. 1 — przekrój pionowy przez półkę z pojemnikami.

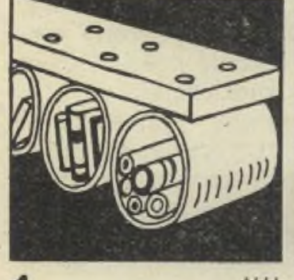
W „plecach" puszki *c* wybijamy dwa otwory i przykręcamy ją wkrętami do ściany (rys. 2). Na wkręty zakładamy podkładki, jeżeli puszka ma cofnięte „plecy". Takie pojemniczki mogą wisieć w układzie poziomym lub pionowym.

23

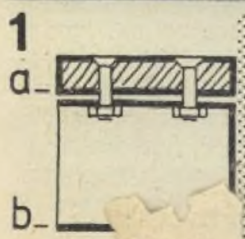

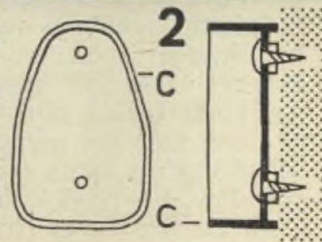

24

Pojemniki na buty

Podstawowym elementem schowka n buty są plastykowe pojemniki (miednice) o kształcie zbliżonym do prostopadłościanu.

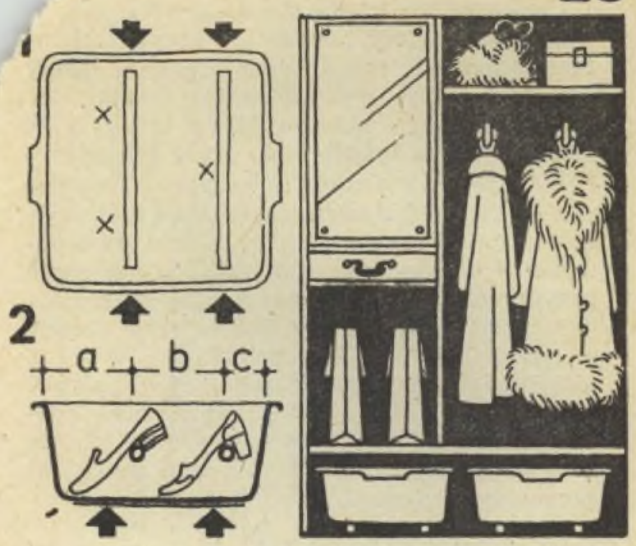
Po rozmierzeniu odpowiednich odległości *a*, *b* , c, które zależeć będą od wielkości butów, wiercimy w ściankach pojemnika otwory i przykręcamy wkrętami dwa drążki (kije od szczotki), tak jak pokazują strzałki na rys. 1.

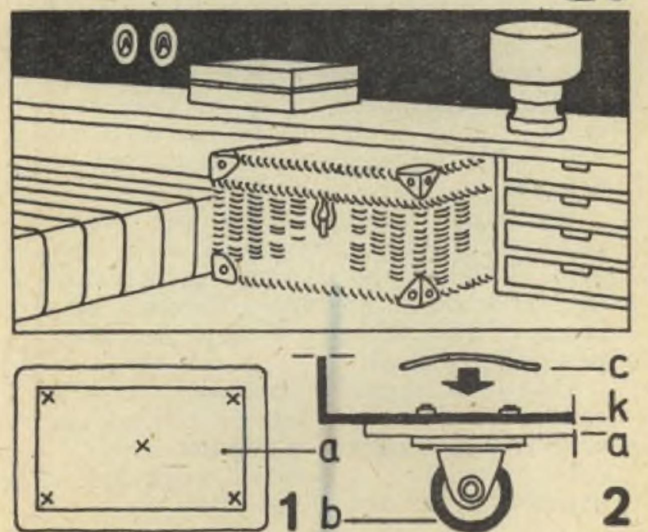
W naznaczonych krzyżykami miejscach wiercimy w dnie otwory i przykręcamy śrubkami kółeczka, dzięki którym bardzo łatwo będzie można wysuwać pojemniki. Świetnym garażem na te jeżdżące pojemniki może być miejsce pod niską półką, na której można nawet przysiąść, aby zmienić obuwie. Rys.1 — widok pojemnika z góry, rys. 2 — przekrój pionowy.

Pojemnik na pościel

Oryginalnym, lekkim i prostym pojemnikiem na pościel może być wiklinowy kosz, który musi być od wewnętrznej strony wykończony tkaniną, aby chronić pościel przed kurzem i wiklinowymi zadziorami.

Jeśli pojemnik taki chcemy umieścić pod półką, wtedy musimy przykręcić do niego kółka *b*. W tym celu przycinamy prostokąt sklejki *a* o grubości 6 mm i przykręcamy do niego śrubkami cztery kółka *b*. Tak przygotowaną płytę przykręcamy do dna kosza *k* w pięciu punktach (zaznaczone na rys. 1 krzyżykami) i dopiero teraz możemy wykończyć kosz od wewnątrz tkaniną, zaś wystające śrubki zakleić kawałkiem skórki c. Kosz możemy przyozdobić narożnikami: „okuciami" ze skóry (por. rysunek poglądowy). Rys. 1 — widok kosza od spodu, rys. 2 — przekrój pionowy (fragment).

25
2
a
b
c

26
a
1
b
c
k
a
2

Wieszadło na rulony

Podstawę wieszadła stanowią dwa pasy . przycięte ze skóry lub skaju. Paski *B* regulujące pojemność mogą być z ozdobnej taśmy tapicerskiej lub z cepeliowskiej krajki.

Wycinamy ze skórki cztery uchwyty *b*, stebnujemy na łukach i na każdy zakładamy kółka *a* (rys. 1). Następnie łączymy każdy pas *A* z dwoma uchwytami i dokładnie stebnujemy (rys. 2). Przycinamy ze skórki dwa paseczki *c*, nakładamy klamerki, a następnie przyszywamy je do pasów *A* (rys. 3). W każdym pasie *A* wycinamy jeszcze trzy otwory na przewleczenie paska *B* (rys. 4).

Strzępiący się pasek *B* najlepiej wykończyć kawałkiem skórki (rys. 5). Przewlekanie paska *B* zaczyna się od góry, od spodniej strony pasa *A* i w tym miejscu pasek *B* musi być przyszyty do pasa *A* (rys. 6).

Pojemnik-samochód

Dzieci bardzo lubią minizabawki, które często są przyczyną bałaganu, a przecież mogą być dekoracją wnętrza. Wiszący na ścianie pojemnik może mieć formę samochodu ciężarowego, pociągu lub traktora z przyczepą, którego platformę ładunkową stanowić będzie kompozycja z tekturowych pudełeczek.

Wycinamy z płyty spilśnionej twardej samochód *a*, pokrywamy go białą farbą emulsyjną (podkład) i po jej wyschnięciu malujemy samochód na kolorowo. Następnie przykręcamy dwa uchwyty *b*, aby „samochód" powiesić na hakach.

Twarde tekturowe pomalowane na kolorowo pudełeczka c sklejamy ze sobą, a potem przyklejamy butaprenem do samochodu. Pudełka o większej głębokości mogą być na najniższym poziomie (rys. 1).

27

a b A
2 B
c
3
4
5 6

28

b c
a
1

Kosz-torba

Na podobnej zasadzie jak pojemnik na czasopisma została zmontowana torba-kosz na wszelkie papiery i makulaturę.

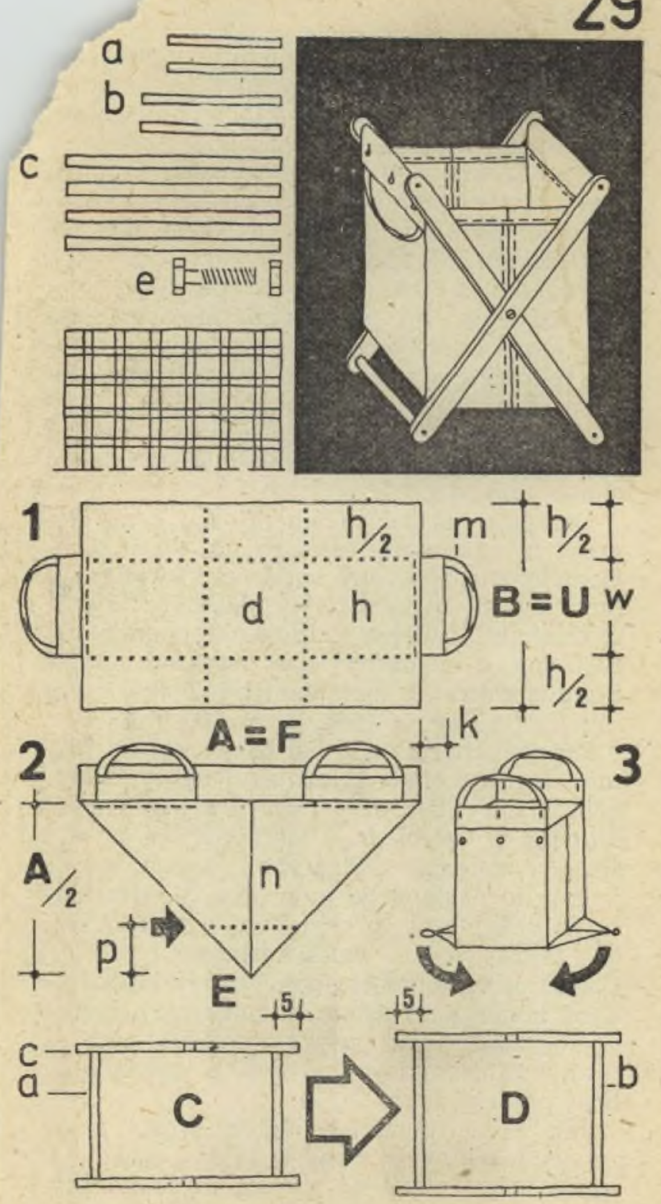
Konstrukcja kosza składa się z drewnianego szkieletu oraz torby. Drewniany szkielet montujemy w indentyczny sposób jak do kieszeni na czasopisma.

Torbę szyjemy z welwetu lub płótna. Rozmierzamy i zaznaczamy na tkaninie poszczególne elementy torby (zaznaczone kropkami): dno — *d*, bok — *h* i połówki boków *h*/2; dodając po 2 cm na szwy — otrzymaliśmy prostokąt o bokach *A*=*F* i *B*=*U*. Następnie do dwóch krótszych boków *B* i *U* przyszywamy klapki z uszami *m*. Klapki będą służyły do zawieszania kosza. Ich szerokość *k* powinna, z zapasem, objąć obwód drążka *a* konstrukcji szkieletu, a długość klapki *w* powinna być równa szerokości boku *h* i długości drążka *a*. Uszy przyszyte do klapek bardzo przydadzą się przy wynoszeniu zawartości kosza (rys. 1).

Składamy bok *A* na połowę i zszywamy; otrzymaliśmy szew *n*. Rozkładamy prostokąt tak, jak widzimy to na rys. 2 i od punktu *E* odmierzamy odległość *p*, która równa jest połowie szerokości boku *h* i dna *d*. Przeszywamy narożnik tak, jak pokazuje to strzałka na rys. 2. W identyczny sposób postępujemy z bokiem *F*.

Do torby-kosza przyszywamy zatrzaski albo guziki, za pomocą których torba-kosz będzie przypięta do drewnianej konstrukcji. Na środku dna torby od strony zewnętrznej przyszywamy guzik, a na końcach dwóch rogów pętelki. Oba rogi zapinamy tak, jak pokazuje strzałka na rys. 3.

Chcąc zapobiec deformowaniu czy zwisowi tego miękkiego pojemnika, należy na dno torby włożyć kwadratową tekturkę.

a
b
c
e
1
h/2
m
d
h
B=U
w
h/2
h/2
A=F
k
2
3
A/2
n
p
E
5
5
c
a
C
D
b

Kosze

Niezbędnym uzupełnieniem wyposażen… mieszkania będzie uniwersalny kosz, któr… może służyć do umieszczenia w nim czasopism, rulonów a nawet parasoli.

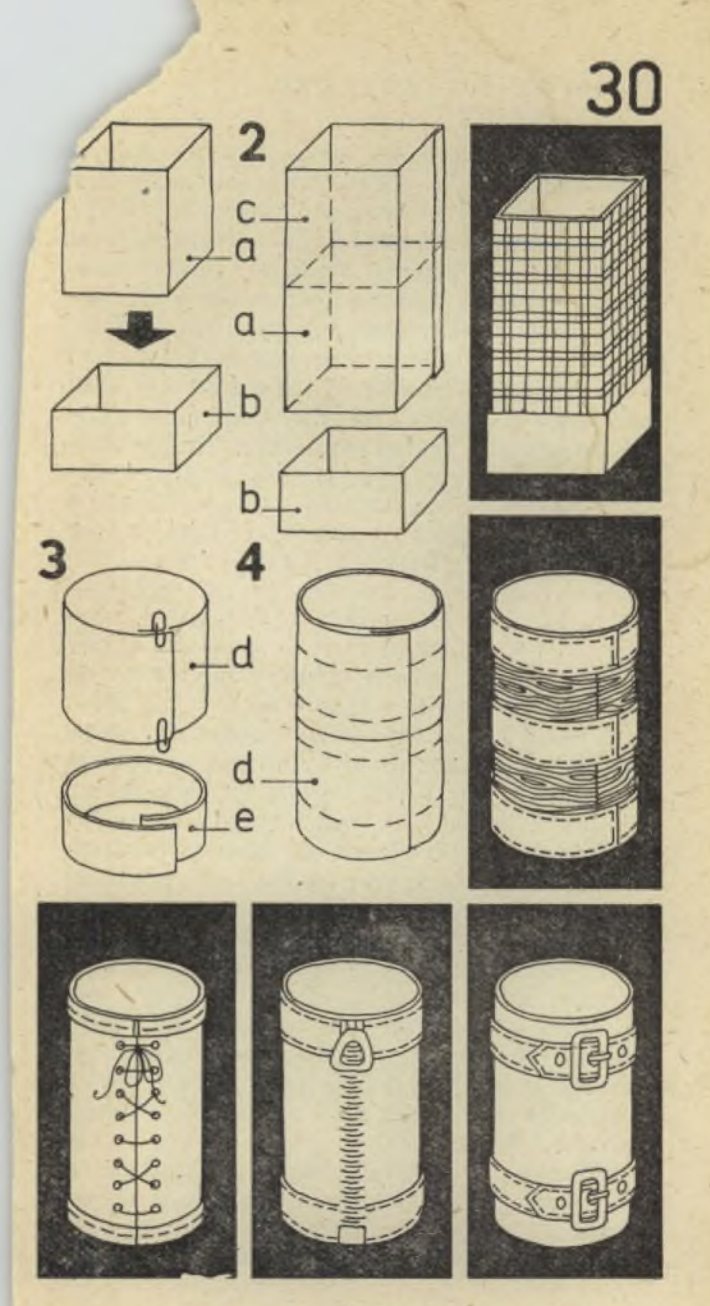
Kosz składa się z podstawowego kropusu i zewnętrznej obudowy. Szkieletem podstawowym może być pudełko w formie prostopadłościanu lub walca.

Pudełko *a* wkładamy w pokrywę *b* i sprawdzamy, ile jest luzu między tymi elementami. Następnie przycinamy prostokąt tektury *c* o wymiarach równych obwodowi elementu *a* (plus 2 cm zakład na sklejenie) i wysokości kosza. Tektura powinna być takiej grubości, aby zmieściła się między elementami *a* i *b* (rys. 1).

Sklejamy ze sobą elementy *a* i *c* na element *c* naklejamy element *b* (rys. 2 — element *a* zaznaczony linią przerywaną). W ten sposób otrzymaliśmy kosz w stanie „surowym". Kolejny etap to oklejanie kosza. Element *c* możemy na przykład okleić tkaniną w kratkę, a element *b* jednokolorową tapetą, tak jak widzimy to na rysunku.

Kosze o charakterze bardziej „meblowym" możemy wykonać z forniru i skóry. Przygotowujemy dwa pasy forniru *d* jednakowej długości i szerokości. Moczymy je z obu stron i spinamy spinaczami pozostawiając je tak do następnego dnia (rys. 3). Uformowane elementy przyklejamy butaprenem do tekturowego walca-korpusu (rys. 4). Całość po wyschnięciu pokrywamy bezbarwnym lakierem. Następnie naklejamy ładnie wykończone trzy pasy *e* ze skórki lub z taśmy tapicerskiej (na rys. 4 zaznaczone linią przerywaną).

Jak widzimy na rysunkach, prosty kosz-walec może być ubrany w kratkę, zasznurowany lub zapięty na zamek błyskawiczny.

2
c
a
a
b
b
3
4
d
d
e

Kuferek na wszystko

Starannie zrobiony kuferek może służyć jako torebka, a także jako pojemnik na różne drobiazgi krawieckie, zdjęcia lub listy.

Korpusem kuferka będzie tekturowe pudełko z wieczkiem. Pudełko obszywamy grubą wełnianą tkaniną gładką lub w kratkę. Dobrym akcentem dekoracyjnym będą ozdobne pukle i skórzane narożniki (okucia).

Tkaninę przycinamy zgodnie z wymiarami elementu *A* dodając na szwy po 1 cm z każdej strony i na zakład (zaznaczony linią przerywaną) po 3 cm (rys. 1). Zszywamy odpowiednie boki i rozkładamy szwy na płasko. Następnie nakładamy formę z tkaniny na element *A*, przyklejając butaprenem zakład dookoła krawędzi. Do tak przygotowanego elementu *A* wkładamy i przyklejamy element *B* — cienkie tekturowe pudełko, które od wewnętrznej strony wykończone może być podszewką, tapetą lub płótnem (rys. 2).

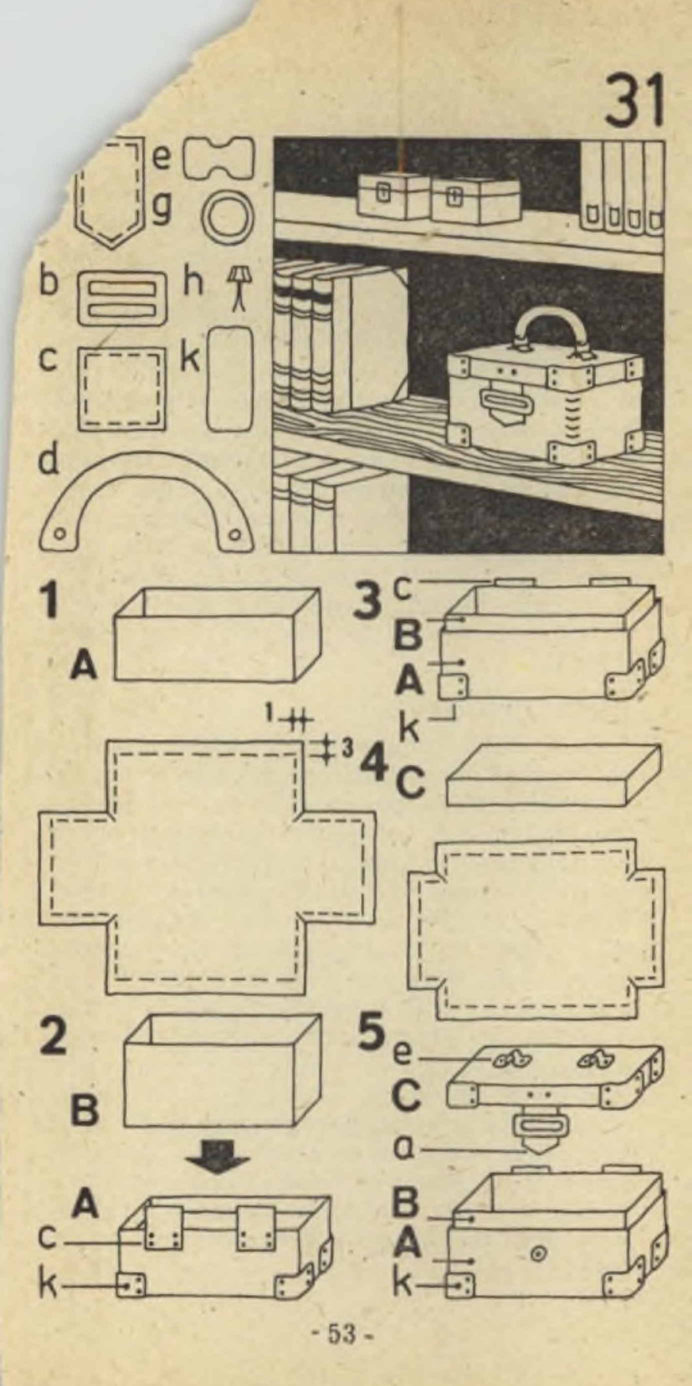
Element *B* musi być w obwodzie nieco mniejszy od elementu *A*, tylko jego wysokość powinna być o 2 cm wyższa od wysokości elementu *A*, tak jak widzimy to na rys. 3.

W równych odstępach na ściance bocznej elementu *A* mocujemy ozdobnymi puklami *h* dwa elementy c, które będą pełniły funkcje zawiasów, oraz cztery narożniki *k* (rys. 3).

W podobny sposób obszywamy tkaniną wieczko kuferka, czyli element *C* (rys. 4).

Zanim przystąpimy do wykończenia podszewką elementu *C*, należy zamontować przy pomocy pukli *h* skórzane uszy *e* na uchwyt *d* kuferka oraz pasek *a* z klamerką *b*, a także narożniki *k* ze skórki.

Wieczko *C* wykańczamy podszewką i mocujemy go do zawiasów c. Następnie przyszywamy guzik lub zatrzask, który będzie ukrytym zapięciem pod paskiem *a* (rys. 5).

31
e
g
b
h
c
k
d
1
A
3
c
B
A
k
1
3
4
C
2
B
5
e
C
a
B
A
k
A
c
k

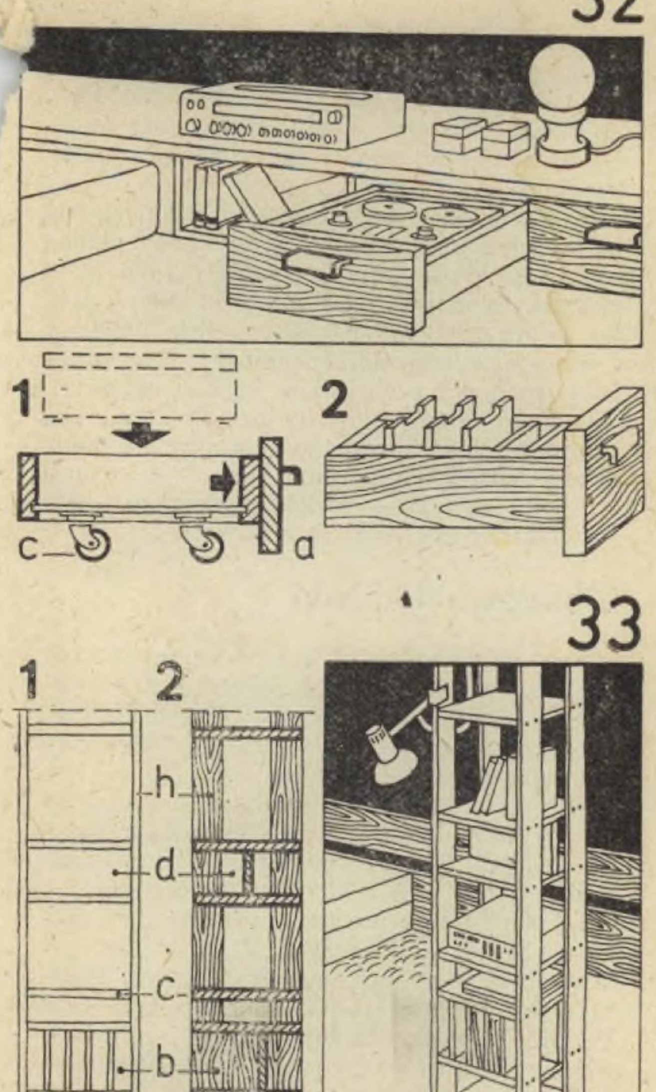
Szuflady grające

Coraz więcej mamy aparatury graj… dla której trzeba znaleźć w mieszkaniu odp… wiednie miejsce zapewniające odpowiedni… warunki jej przechowywania. Powinno to być miejsce łatwo dostępne, bliskie siedzisk rekreacyjnych.

Adapter lub magnetofon oraz taśmy czy płyty możemy umieścić pod ladą w jeżdżących pojemnikach. Pojemniki będą zmontowane ze starych szuflad niepotrzebnego już biurka. Montaż pojemnika jest bardzo prosty. Do czoła szuflady przykręcamy wkrętami od jej wewnętrznej strony nową deseczkę *a* nieco większą i ładnie wykończoną, a do dna przykręcamy kółeczka *c*. Rys. 1 — przekrój pionowy przez szufladę. W jednej szufladzie możemy ustawić magnetofon, a drugą wyposażamy w przegródki na taśmy (rys. 2).

Słup grający

Cały układ kompozycyjny „grającego słupa" polega na dokładnym rozmierzeniu na wysokości słupa poszczególnych elementów, tzn. szufladki *a*, pojemnika na płyty *b*, półek *c* i pojemnika na taśmy *d*. Wszystkie te elementy powinny być na odpowiednich wysokościach, które podyktuje nam wygoda obsługi całego wyposażenia słupa. Konstrukcją nośną słupa będą cztery deski *h* (2×12 cm) o długości równej wysokości wnętrza minus 5—6 cm. Po przygotowaniu wszystkich elementów *a*, *b*, *c*, *d* skręcamy je z deskami *h*. Następnie na końce desek *h*, które będą stykać się z sufitem, przyklejamy paski filcu lub gąbki. Dopiero po ustawieniu słupa w pionie podkładamy od dołu ramkę *e*, która będzie działać rozporowo na całą konstrukcję. Rys. 1 — widok z przodu, rys. — 2 przekrój pionowy.

32
1
c
a
2
33
1
2
h
d
c
b
a
e

„Resztka"

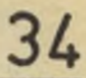
Zwykle po dokładnym rozliczeniu dolnych segmentów kuchennych okazuje się, że zostało jeszcze na przykład 25 cm — „resztka". To miejsce możemy wykorzystać na dodatkowe szufladki w postaci pojemników na nakrycia stołowe itp.

Do bocznych ścianek sąsiadujących ze sobą szafek *s* przykręcamy dwie listwy pionowe *a* oraz dwie listwy poziome *b* (rys. 1 — przekrój pionowy). Następnie do boków szafek *s* przykręcamy określoną ilość listewek *c*, które będą prowadniczkami (rys. 2 — przekrój pionowy z widokiem na bok szafki *s*). Ostanim elementem do przykręcania będzie deseczka *d*, którą pomalujemy na kolor cokołu sąsiednich szafek. Rys. *A* — widok z przodu, rys. *B* — widok z przodu (w tym rozwiązaniu szufladki są z kuwet).

Obudowa lodówki

Aby zamknąć układ kompozycyjny ściany kuchennej możemy nad lodówką zamontować bardzo prostą obudowę. Przedstawione rozwiązanie opracowane jest dla lodówki o wymiarach 50×60×105 cm.

Wszystkie elementy obudowy przycinamy ze sklejki grubości 18 mm. Obudowę lodówki montujemy z dwóch boków *a* (62×200 cm), trzech półek *b* (54×50 cm) i dwóch półek *c* (25×54 cm) oraz pleców *d* (54×54 cm), deski *g* (12×54 cm) i listwy *e* (2×2×54 cm). Wszystkie elementy możemy łączyć drewnianymi kołkami lub za pomocą wkrętów. Po zmontowaniu obudowy całość szpachlujemy, czyścimy i pokrywamy farbą. Rys. 1 — widok z przodu, rys. 2 — przekrój pionowy. U w a g a: Dopiero po ustawieniu lodówki w obudowie przykręcamy z przodu listwę *e*.

34

35

Szafka pod umywalką

Łazienka należy do najmniejszych wnętrz w mieszkaniu i dlatego właśnie tu obowiązuje szczególna dyscyplina w gospodarowaniu przestrzenią. Zmontowana szafka pod umywalką pomieści wiele drobiazgów i jednocześnie przysłoni niezbyt efektowne detale instalacji sanitarnych.

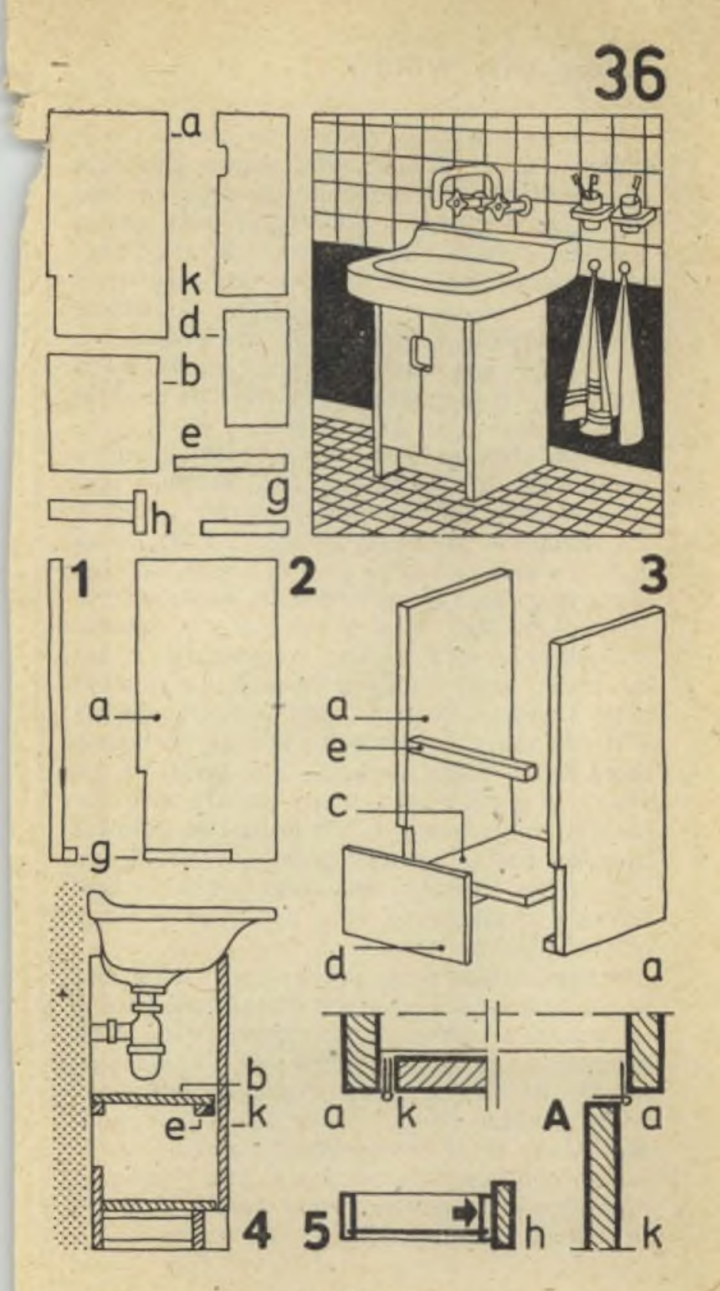
Szafka taka składa się z następujących elementów: dwa boki *a* (30×63 cm), półka *b* (27×28 cm), półka c (27×27 cm), plecy *d* (30×20 cm) dwie listwy *e* (3×3×27 cm), dwie listwy *g* (2×2×22 cm), szufladka *h*, dwoje drzwiczek *k* (15×53 cm).

Boki, półki i drzwiczki szafki przycinamy ze sklejki 16 mm, plecy ze sklejki 10 mm.

Po dokładnym rozmierzeniu szafki, w każdym boku *a* wycinamy narożnik 1×20 cm — miejsce na plecy *d*, a następnie przyklejamy wikolem i przybijamy gwoździkami listewki *g*, które będą prowadnicami dla szufladki *h*. Rys. 1 — widok elementu *a* od czoła, rys. 2 — wiodok boczny od wewnętrznej strony.

Do tak przygotowanych boczków *a* przykręcamy półkę c, listwę *e* oraz przyklejamy i przybijamy plecy *d* (rys. 3). W ten sposób przygotowany szkielet szafki podstawiamy pod umywalkę i przykręcamy do ściany listwę *e* oraz plecy *d* (oczywiście kołki w ścianie już są zamontowane). Dopiero teraz przykręcamy drugą listwę *e* (rys. 4 — przekrój pionowy przez szafkę). Następnie do boków *a* w oznaczonych miejscach przykręcamy drzwiczki *k*. Rys. *A* — przekrój poziomy (schemat przykręcania zawiasów do boku *a* i do drzwiczek *k*).

Szufladkę *h* montujemy skręcając plastykowy lub drewniany pojemnik z deseczką, która będzie czołem szufladki (rys. 5 — przekrój pionowy przez szufladkę).

36
a
k
d
b
e
g
h
1
2
3
a
g
a
e
c
d
a
b
k
e
a
k
A
a
4
5
h
k

Obudowa wanny

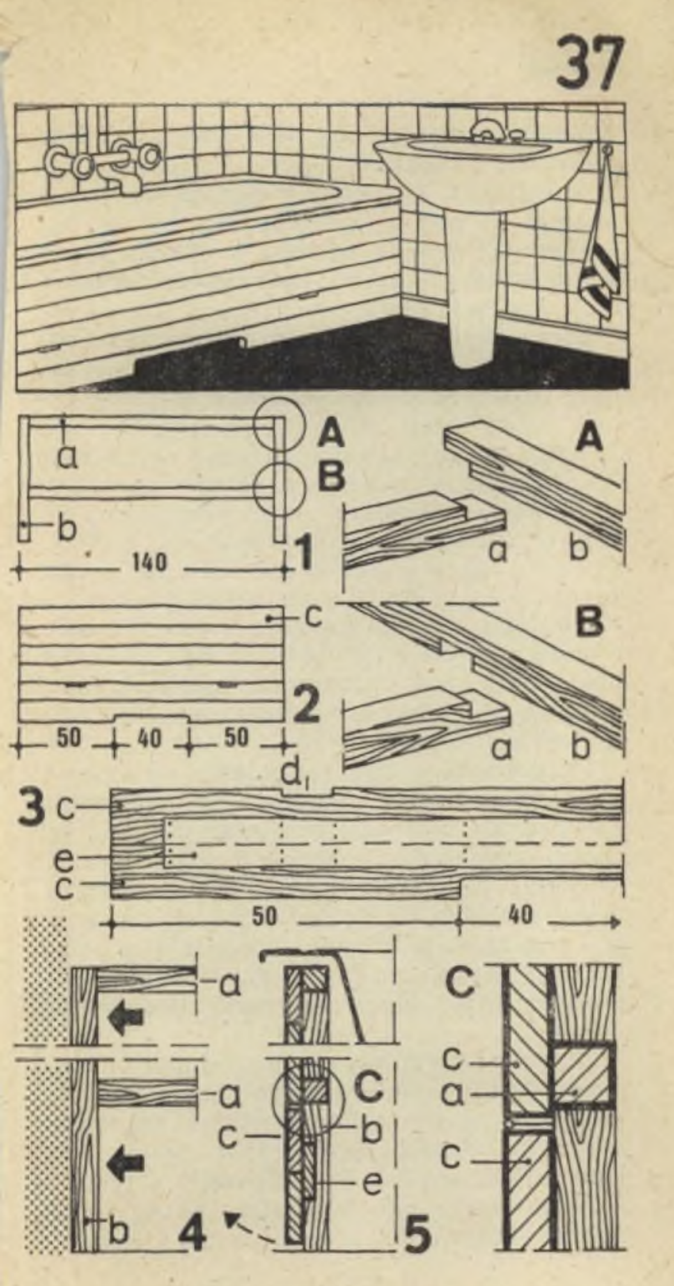
Obudowa wanny należy do najtrudniejszych prac w łazience. Pod wanną znajdują się instalacje i urządzenia, do których czasem trzeba zajrzeć. Stosowana dość często stała kosztowna obudowa nie jest więc rozwiązaniem idealnym. Chcąc uniknąć tych kłopotów, możemy zmontować obudowę mniej kłopotliwą, tańszą i... otwieraną.

Proponowana obudowa jest przewidziana dla wanny o wymiarach 140×69×64 cm otoczonej z trzech stron ścianami.

Montujemy ramę z dwóch listewek poziomych *a* (3×3×140 cm) i dwóch listewek pionowych *b* (3×3×62 cm). Łączenie listwy *b* z listwami *a* pokazują detale *A* i *B*. Dolna listwa *a* zamontowana jest na wysokości dna wanny, w naszym przykładzie około 25 cm od podłogi. Rys. 1 — widok ramy z przodu.

Następnie przycinamy, czyścimy i lakierujemy sześć suchych desek c (2×10×140 cm), z których cztery będą przykręcone na stałe do ramy, a z dwóch pozostałych będzie montowana klapa (rys. 2). Jak widzimy na rys. 3, w górnej desce klapy zostały zrobione nacięcia na zawiasy *d*, a w dolnej na połowie długości został wycięty prostokąt 4×40 cm. Obie deski zostały połączone przez nabicie trzeciej, montażowej. Rys. 3 — widok klapy od wewnętrznej strony.

Przygotowaną ramę przykręcamy do ściany w punktach zaznaczonych strzałkami (rys. 4 — widok z przodu) i przykręcamy do niej, zaczynając od góry, kolejno deski c. Następnie do najniższej deski c przykręcamy zawiasy i klapę (rys. 5 — przekrój pionowy). Rys. *C* — detal zamontowania zawiasów. W ten sposób powstała obudowa, która zasłania nieprzyjemną przestrzeń pod wanną, pozwala ją jednak wykorzystać.

A
B
a
b
140
1
A
a
b
c
2
50
40
50
B
a
b
3
c
e
c
d
50
40
a
a
b
4
C
c
b
e
5
C
c
a
c

Okap

Okap jest potrzebny w każdej kuchni, a szczególnie kuchni o małej kubaturze. Oczywiście piecyk kuchenny z okapem powinien znaleźć się pod wywietrznikiem.

Wymiary okapu, ujętego w system typowych wiszących szafek kuchennych, będą od nich uzależnione.

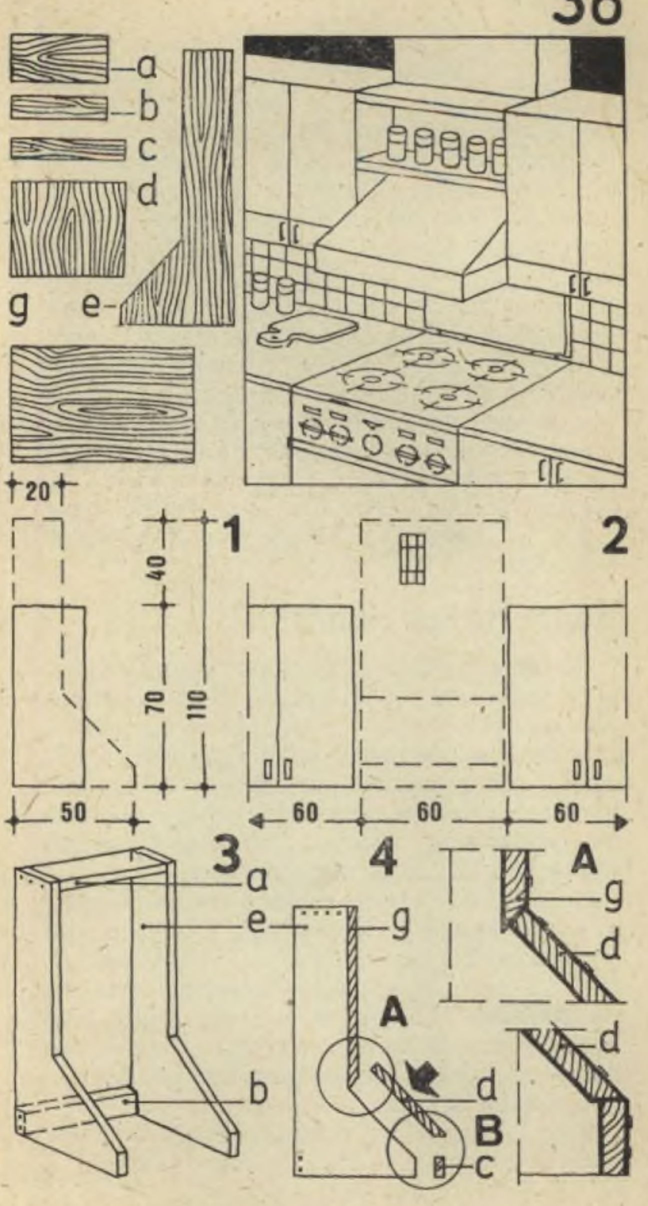
Szerokość okapu powinna być równa szerokości piecyka kuchennego, natomiast wysokość zależy od położenia kratki wentylacyjnej, którą okap powinien obejmować, np. 70 cm+40 cm=110 cm. Ścianka *d* powinna być nachylona pod kątem od 45° do 60°.

Wszystkie elementy okapu przycinamy ze sklejki o grubości 12 mm: dwa boki *e* (50×110 cm), ujęcie górne *a* (20×57 cm), listwa dolna tylna *b* (6×57 cm), listwa przednia *c* (6×60 cm), ścianka pionowa *g* (60×70 cm), ścianka pochyła *d* (60×43 cm). Rys. 1 — widok z boku (okap zaznaczony linią przerywaną), rys. 2 — widok z przodu (okap ujęty w system szafek wiszących).

Montowanie okapu zaczynamy od sklejenia i zbicia dwóch boków *e* z elementami *a* i *b* (rys. 3). Następnie przybijamy ścianki *g*, potem ściankę *d* i na końcu listwę *c*. Rys. *A* — detal połączenia ścianki *g* z *d*. Należy zwrócić uwagę na skośne przycięcie ścianki *g*. Takie samo przycięcie elementu *d* w połączeniu z listwą *c* na rys. *B*, rys. 4 — przekrój pionowy przez okap z zaznaczeniem detalu *A* i *B*.

Zanim przystąpimy do malowania okapu, dobrze byłoby całość pokryć klejem stolarskim i po wyschnięciu przetrzeć papierem ściernym. Sposób zawieszania okapu jest prosty. Możemy każdy bok okapu skręcić z bokami sąsiadujących szafek kuchennych, między którymi montujemy małą półeczkę.

38

Boazeria pionowa

Pionową boazerię możemy zmontować z gotowych desek podłogowych (suchych). Zanim przystąpimy do przybijania desek, zaznaczmy na ścianie wysokość boazerii oraz miejsca, w których będą przykręcane do ściany listwy montażowe *a* (1,5×3 cm), rozmierzone poziomo co 80 cm. Natomiast wykończeniem boazerii przy podłodze będzie deska *c* (1,5×10 cm), do której przybijamy listwę *e*; ułatwi ona uzyskanie równej dolnej krawędzi desek boazerii. Każdą deskę *b* przybijamy do listew *a* i do cokołu *c*, tak jak pokazuje strzałka na rys. 1, następnie dobijamy deskę do poprzedniej itd.

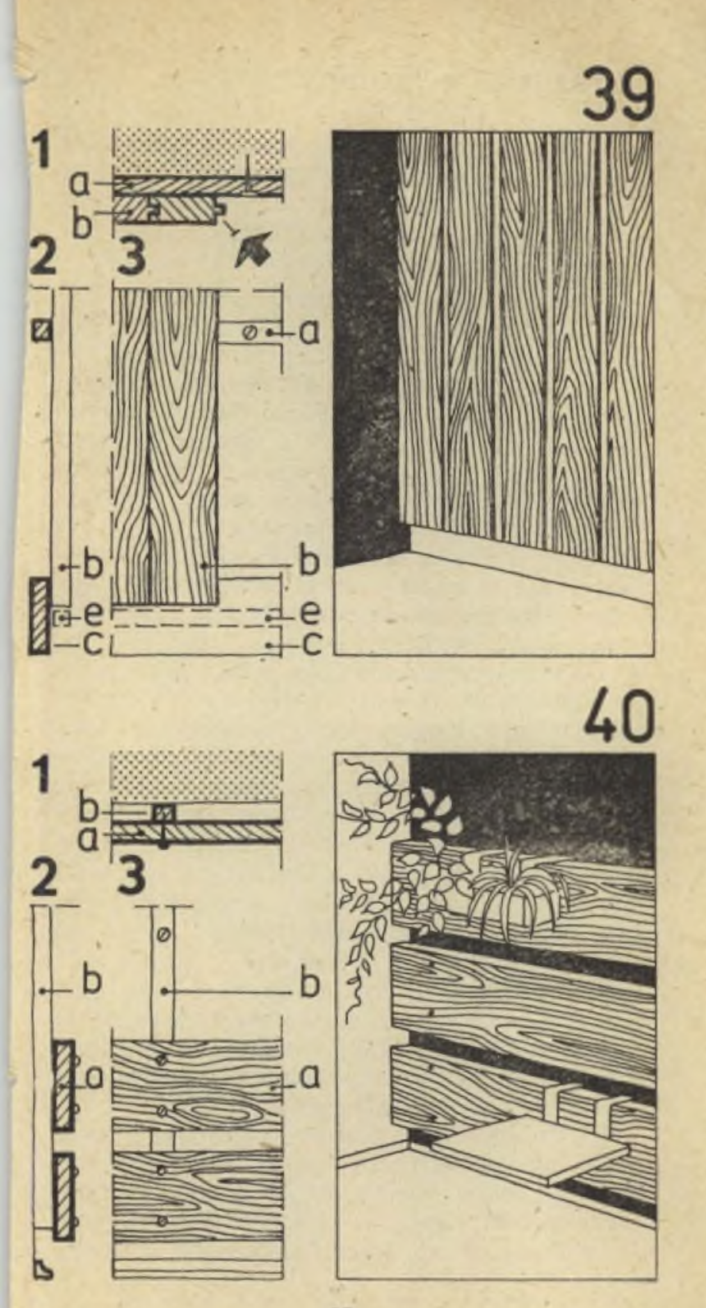
Po przybiciu wszystkich desek odbijamy listwę *e* i całość malujemy bezbarwnym lakierem (półmat). Rys. 1 — przekrój poziomy, rys. 2 — przekrój pionowy, rys. 3 — widok z przodu.

Boazeria pozioma

Boazerię poziomą możemy zmontować z płyt wiórowych obustronnie fornirowanych lub suchych desek. Płyty boazerii można montować w odstępach kilkucentymetrowych, dzięki temu będzie ona optycznie lżejsza, bardziej ażurowa. Uzyskane szpary pozwolą na zakładanie różnych wieszadeł, półek, wiszących stolików, pojemników itp.

Najprostszy sposób zamontowania boazerii to przykręcenie jej elementów *a* mosiężnymi wkrętami do pionowych listew montażowych *b* (2×3 cm). Ilość listew *b* będzie zależała od długości elementów *a* i od tego, jaką funkcję ma spełniać boazeria. Oczywiście listwy montażowe *b* powinny być pomalowane na kolor ściany.

Rys. 1 — przekrój poziomy, rys. 2 — przekrój pionowy, rys. 3 — widok z przodu.

39
1
a
b
2
3
a
b
b
e
e
c
c
40
1
b
a
2
3
b
b
a
a

Boazeria z tkaniny

Boazerię w przedpokoju można też zrobić z płyt wiórowych obciągniętych tkaniną. Płyty mogą być zamocowane pionowo lub poziomo. Ilość i funkcja tych płyt będą zależały od wielkości miejsca na wieszak.

Podstawowym elementem boazerii jest płyta wiórowa grubości około 2 cm i tkanina do jej obciągnięcia

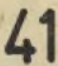
W przyciętej płycie o określonych wymiarach, w każdym uprzednio zaokrąglonym narożu wiercimy otwór o średnicy nieco mniejszej od średnicy wkrętu *b*. Otwory te posłużą do przymocowania płyty boazerii wkrętami *b* do listew montażowych *a*.

Kolejna czynność to rozmieszczenie i wywiercenie w każdej płycie wszystkich otworów potrzebnych do przykręcenia śrubkami *c* wieszaczków, haczyków, uchwytów (rys. 1).

Po wywierceniu otworów każdą płytę równo obciągamy tkaniną (najlepszy len) przybijając ją z drugiej strony tapicerskimi teksami (rys. 2). Następnie z prawej strony, w oznaczonych miejscach wycinamy w materiale otwory, przez które będą przechodziły śrubki *c* i wkręty *b*. Aby tkanina się nie strzępiła i przypadkiem nitka nie wkręciła się ze śrubką czy wkrętem, musimy dokładnie tkaninę po obwodzie otworu, przykleić butaprenem do płyty (rys. 3).

Zanim przystąpimy do przykręcania płyt boazerii do listew *a*, musimy przykręcić śrubkami *c* wszystkie wieszaczki *e*. Pod każdy wieszaczek czy haczyk zakładamy skórzaną podkładkę *d* (rys. 4).

Płyty boazeryjne zostały „uzbrojone", teraz czas na przykręcanie poziomo do ściany trzech listew drewnianych *a*, do których przykręcamy kolejne płyty (rys. 5). Rys. 6 — widok z przodu trzech elementów boazerii.

a
b
c
d
e
1
2
3
4
e
d
a
a
a
5
92
92
6
15

Boazeria miękka

Umeblowanie przedpokoju nie zawsze musi być typowe. Spróbujmy odejść od szablonu i zrobić umeblowanie „miękkie". Po prostu będzie to kilka prostokątów uszytych z lnu, welwetu lub brezentu. Każdy z tych prostokątów spełniać będzie inną funkcję: boazerii, obudowy lustra, schowków itp.

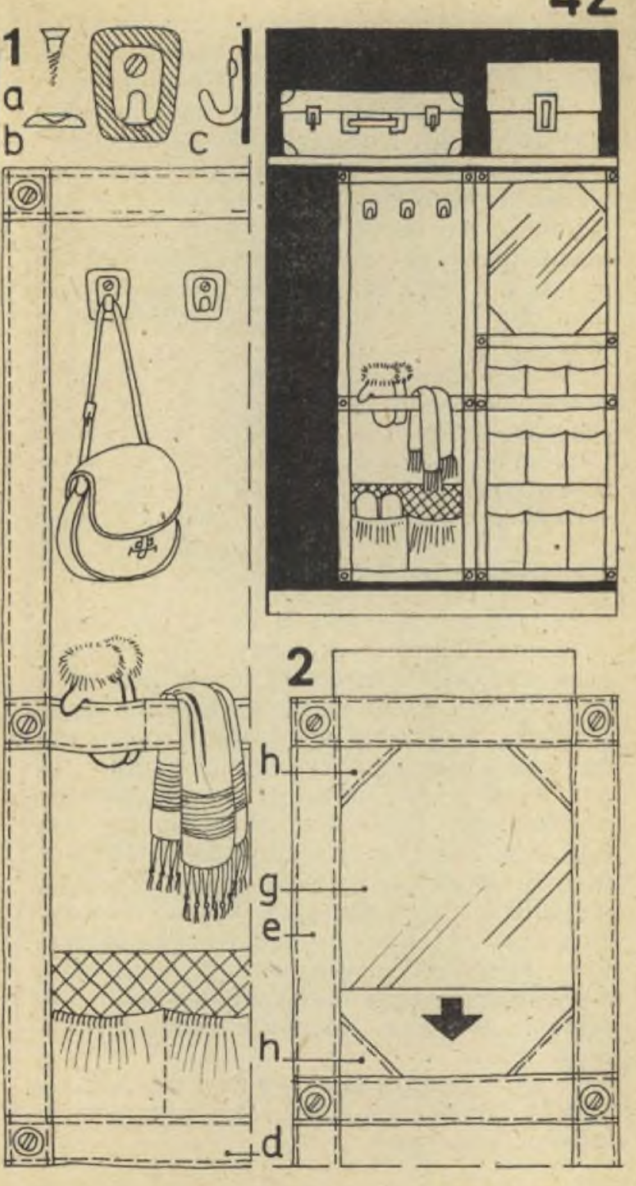
Prezentowany system składa się z dwu elementów prostokątnych. W połowie wysokości pierwszego elementu przyszywamy pasek, za który będzie można przewiesić szalik, rękawice czy parasol. W dolnej części elementu przyszywamy kieszenie na kapcie. Kieszenie te wykończone są gumką i wyściełane dermą, aby ułatwić utrzymanie tkaniny w czystości. Cały element wzmocniony i wykończony jest dookoła lamówką *d*. W górnej części elementu przygotowujemy otwory na wieszaki *c*, na wierzchnią garderobę (rys. 1).

W drugim elemencie przewidziane jest lustro, dla którego musimy uszyć ramkę *e*. Ramka składa się z czterech pasków o takiej samej szerokości co lamówka pierwszego elementu i z czterech trójkątnych narożników *h*. Zszywamy narożnik z paskami, a następnie z trzech stron przyszywamy tę ramkę do elementu podstawowego. Górnego paska ramki nie przyszywamy — daje to możliwość wsunięcia lustra *g* w ramkę *e* od góry, tak jak pokazuje to strzałka (rys. 2).

W oznaczonych miejscach robimy w ścianie otwory wybijakiem, wbijamy drewniane kołki, a następnie przykręcamy elementy boazerii wkrętami *a* z metalowymi podkładkami *b* oraz wieszaczki *c* ze skórzanymi podkładkami.

W zależności od potrzeb i miejsca w przedpokoju elementów takich możemy uszyć więcej i dowolnie je wykorzystać.

42

Słojak na parasole

W każdym przedpokoju oprócz wielu różnych schowków, pojemników, pawlaczy itp. powinno znaleźć się miejsce na parasole.

Stojak na parasole składa się z deski *a* (25×76×2 cm) i deski *b* (25×15×2 cm).

Przycinamy trzy paski skóry *c* (3×26 cm). Następnie wybijamy w elemencie *a*, w odległości 8 cm od górnej krawędzi, trzy pionowe otwory na paski *c*. Przekładamy złożony pasek *c* przez otwór i przykręcamy wkrętami oba jego końce od tyłu do deseczki *a* (rys. *A*).

Po zamontowaniu pasków *c* wycinamy w deseczce *b* owalny otwór 6×8 cm i przykręcamy deseczkę *b* do deseczki *a* w odległości 4—5 cm od jej dolnej krawędzi, tak jak pokazuje strzałka na rys. 1 (widok z boku). Rys. 2 — widok z przodu, rys. 3 — widok z góry.

Tkanina na ścianie

Przycinamy listewkę *a* (2×3 cm) odpowiedniej długości, czyścimy i powlekamy lakierem. Od wewnętrznej strony listewki *a* przybijamy tkaninę małymi teksami, (rys. 1). Listewkę z tkaniną przykręcamy do ściany za pomocą mosiężnych wkrętów. Kołki w ścianie, na wkręty, powinny być przygotowane wcześniej. Dopiero teraz naciągamy tkaninę do dołu i przybijamy do podłogi w miejscu zdjętej listwy podłogowej. Ponownie przybita listwa podłogowa będzie stanowić stosowne wykończenie dolnej krawędzi tkaniny. Małe fałdy powstałe na tkaninie dadzą się wyrównać przy naciąganiu i przybijaniu teksami do ściany bocznych krawędzi tkaniny.

Rys. 2 — przekrój pionowy (strzałki pokazują górne wykończenie, czyli listwę *a*, oraz listwę podłogową).

43

8

c

a

b

1

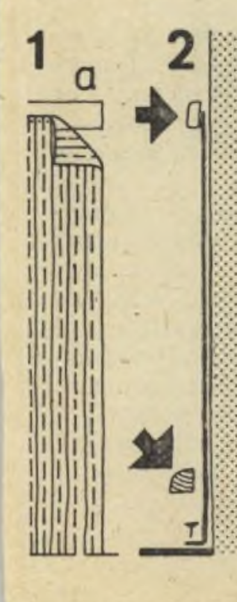
2

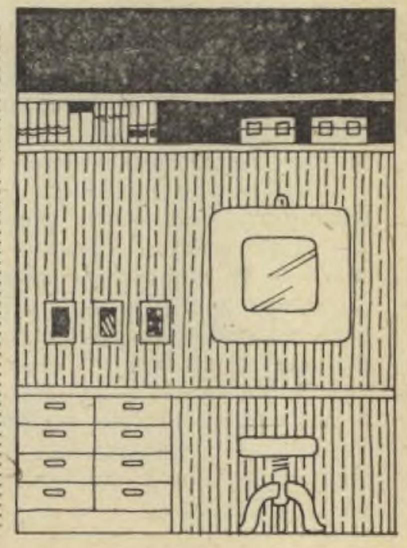
3 b a

c

A

44

Roleta w oknie

Rolety są szczególnie potrzebne w oknach od strony południowo-zachodniej. Chronią nas one przed rażącymi promieniami zachodzącego słońca. Rolety możemy uszyć z kolorowego płotna lub brezentu.

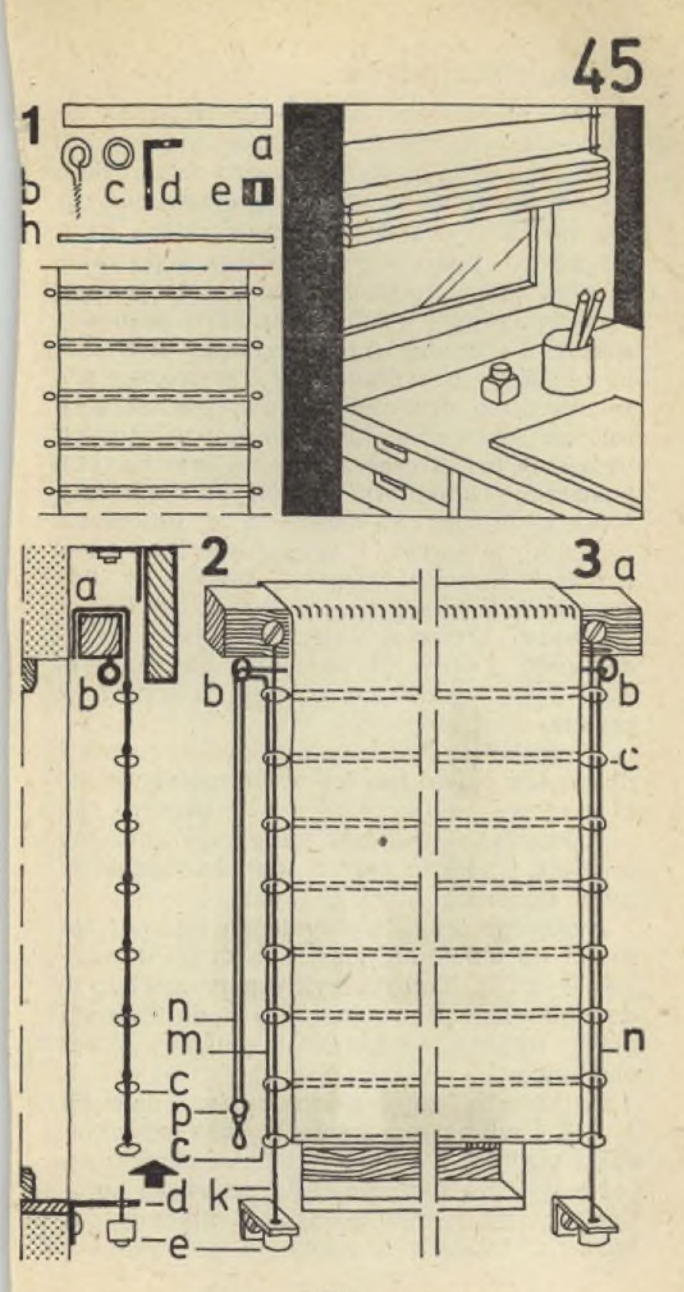
Po dokładnym rozmierzeniu tkaniny przeznaczonej na roletę co 10 cm stebnujemy zakładki, w które będziemy wkładać listewki *h* (na rys. 1 oznaczone linią przerywaną). W tych samych miejscach, z obu stron rolety przyszywamy małe kółeczka *c*.

Do drewnianej listewki *a* (2×3 cm) przybijamy malutkimi gwoździkami tkaninę i na obu końcach wkręcamy od dołu po jednym oczku *b*. Tak przygotowaną całość przykręcamy do obudowy okna lub do ściany czy sufitu (zależy to od typu okna).

Kątowniki *d* przykręcamy wkrętami do ściany. Otwór w kątowniku musi być w takiej samej odległości od ściany co roleta (rys. 2). Na końcu sznurka *k* zakładamy klocek (koralik) *e* i następnie przewlekamy sznurek przez kątownik *d* i kółeczka *c*. Dobrze naciągnięty sznurek *k* przykręcamy do listewki *a*. W ten sposób montujemy sznurek z lewej i prawej strony rolety — są to pionowe prowadnice rolety (rys. 3).

Do pierwszego od dołu kółeczka *c* przywiązujemy sznurek *m*, potem przewlekamy go przez kolejne kółeczka *c* i przez lewe oczko *b*. W identyczny sposób przewlekamy sznurek *n* z prawej strony i prowadzimy go poziomo wzdłuż szerokości rolety przewlekając przez lewe oczko *b*. Oba końce sznurków *m* i *n* wiążemy i zakończamy uchwytem. Jeżeli chcemy roletę podnieść lub opuścić, ściągamy oba sznurki *m* i *n* i blokujemy na haczyku *p*. Rys. 2 — widok z boku, rys. 3 — widok z przodu.

45

Okiennica-barek

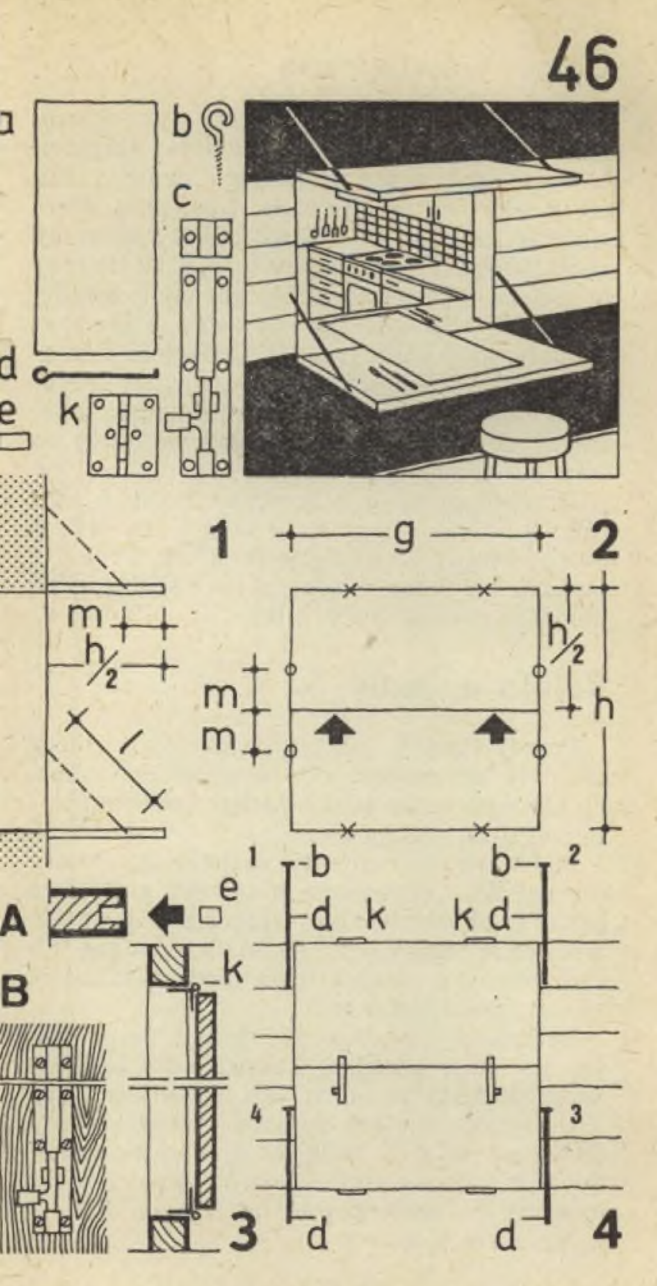
Okno między kuchnią a pokojem należy do trudniejszych miejsc do zagospodarowania. Aranżacja okna może być bardzo różna. Okno takie możemy na przykład obudować, nazwijmy to, okiennicami poziomymi, które będą wygodnym podręcznym barkiem, a po zamknięciu zapewnią izolację kuchni od pokoju.

Po dokładnym wymierzeniu okna, jego wysokości *h* i szerokości *g* przycinamy dwa równe elementy *a* o długości *g* i szerokości h/2 ze sklejki o grubości 18 mm. Naznaczamy miejsca (oznaczone krzyżykami), w których będziemy przykręcać zawiasy *k* oraz miejsca (oznaczone kółkami), w których będziemy wiercić otwory na pręty *d* o długości *l* (widzimy je na rys. 1, zaznaczone linią przerywaną). Strzałki wskazują miejsca, w których będziemy przykręcać zasuwki *c*. Rys. 1 — widok otwartej okiennicy z boku, *m* — odległość otworu od narożnika elementu *a*, rys. 2 — widok zamkniętej okiennicy z przodu.

W grubości elementu *a* wiercimy otwory dla prętów *d* i wkładamy w nie metalowe lub plastykowe tulejki *e* (rys. *A*). Dopiero tak przygotowane elementy okiennicy możemy oczyścić i pokryć bardzo rzadkim bezbarwnym lakierem nitro (półmat).

Następnie przykręcamy jeden element zasuwki do okiennicy górnej, a drugi do dolnej (rys. *B*). Teraz przykręcamy zawiasy *k* do obu elementów okiennicy i do framugi okna. Rys. 3 — przekrój pionowy przez okiennicę.

Po zamontowaniu okiennicy, w punktach 1, 2, 3, 4 wkręcamy w ścianę oczka *b* i zakładamy pręty *d*. Rys. 4 — okiennice zamknięte, pręty *d* wiszą pionowo. Aby zachować kompozycję ściany, dobrze ująć okiennice w pas boazerii, tak jak widzimy to na rysunku.

a
b
c
d
e
k
1
g
2
m
h/2
l
h/2
h
m
m
A
e
B
k
3
b
d
k
k
d
b
4
3
d
d
4

Okno wewnętrzne

Przycinamy półkę *a* grubości *c* (2—3 cm), szerokości *d* (15 cm) i odpowiedniej długości. Może to być deska z suchego drewna lub płyta wiórowa fornirowana. Następnie wiercimy w grubości półki dwa otwory średnicy równej przekrojowi sztycy *b* (rys. 1). Otwory te należy wywiercić bliżej górnej krawędzi półki, tak aby kółeczka czy żabki *h* nie wystawały spod półki (rys. 2). Odległość *e* między tymi otworami będzie się równać szerokości okna, gdyż na tym odcinku będzie przesuwać się zasłona (rys. 3). Półkę nabijamy na sztyce *b* zamocowane w ścianie.

Długość pręta *g* o średnicy około 5 mm równa będzie odległości *e* plus 1 cm oraz z każdej strony na zagięcie po 2 cm. Pręt *g* z zasłoną wsuwamy między półkę i ścianę, czyli kładziemy na sztycach *b* (rys. 3).

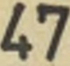
Roleta z maty

Przedstawiony na rysunku typ rolety możemy zastosować do niewysokiego okna, do którego mamy łatwy dostęp, bowiem roletę zwija się ręcznie.

Podstawowe elementy konstrukcji rolety to: listewka drewniana *a* (0,5×2 cm), dwa paski ze skórki *b* takiej długości, aby objęły zrolowaną matę *c* (rys. *A*), mata słomiana lub z rogożyny *c*, drążek drewniany *d* (długość równa szerokości maty).

Drążek *d* wsuwamy w zakład maty tak, jak pokazuje strzałka. Zakład może być doszyty do maty ze skórki lub tkaniny (rys. 1).

Do ramy okna lub do półki *e* przykręcamy dwa haczyki *g*, a także kolejno matę *c*, listewkę *a* i dwa paski skórki *b*. Dopiero teraz możemy ją zamontować na ścianie. Rys. 2 — przekrój pionowy.

g b h 3 O a c 1 d a 2 g a 3 e

48

1 a b c d a e 2 g c b A

Drzwi-bazar

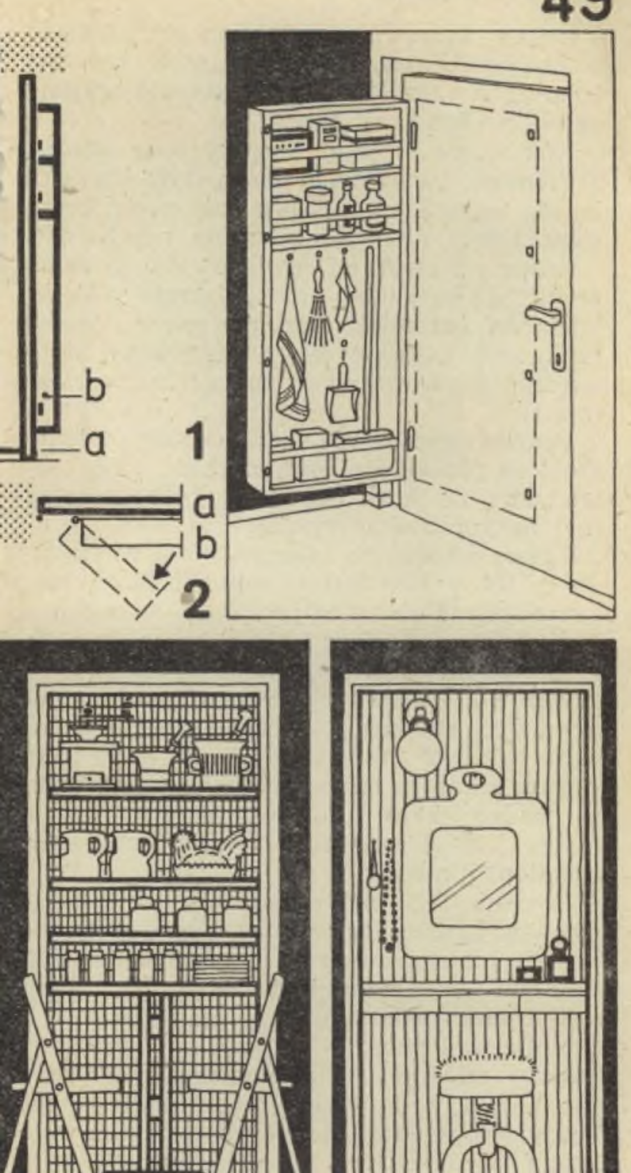
Na drzwiach można zamontować bardzo pojemną szafeczkę na wszelkiego rodzaju akcesoria i środki gospodarcze — proszki szczotki, szmatki itp. Całe urządzenie ma bardzo prostą konstrukcję.

Ze sklejki o grubości 16 mm montujemy szafkę *b* o głębokości do 10 cm i wymiarach około 50×160 cm. We wnętrzu szafki montujemy półeczki, wieszaczki, uchwyty itp. Powinniśmy tak zagospodarować szafkę, aby w pełni wykorzystać całe jej wnętrze. Następnie malujemy szafkę na kolor drzwi i przykręcamy zamek magnetyczny. Wykończoną szafkę *b* oraz drzwi *a* łączymy ze sobą przy pomocy zawiasów zwykłych lub żołędziowych. Jak widzimy na rysunku, jest to szafka-drzwi na drzwiach, po zamknięciu jest ona jakby plecami zwrócona do wnętrza.

Rys. 1 — przekrój pionowy przez szafkę, rys. 2 — przekrój poziomy.

W dużych podzielonych mieszkaniach, w tzw. starym budownictwie, często mamy do czynienia z „głuchymi" nie używanymi drzwiami. Niekoniecznie, jak dzieje się to zazwyczaj, trzeba zastawiać je szafą. Wnęki drzwiowe można zagospodarować bardzo praktycznie i efektownie. We wnęce drzwiowej możemy urządzić bardzo sympatyczny kącik jadalny. Po uszczelnieniu drzwi oraz wyłożeniu wnęki tkaniną, tapetą lub drewnem, montujemy półki. Będą one spełniały rolę niezbędnego podręcznego kredensiku. Prostopadle do wnęki w całej jej szerokości stawiamy stół jadalny, nad którym oczywiście zainstalujemy lampę wiszącą.

Nieco głębszą wnękę wykorzystać możemy na zrobienie toaletki lub sekretarzyka. Jak widzimy na rysunku, wnętrze wnęki jest wyposażone we wszystkie niezbędne elementy.

49
b
a
1
a
b
2

Zasłony ażurowe

Lekka ażurowa zasłona może oddzielić wnękę kuchenną od jadalni, część sypialną pokoju, czy też latem może osłonić wyjście na balkon lub taras.

Nie będzie to jednak tradycyjna zasłona z tkaniny. Tworzywem mogą być: koraliki, korki, tasiemki itp. Taką zasłonę możemy zamontować na drążku, szynie lub listwie.

Zasłonę z efektami dźwiękowymi możemy zrobić z koralików niekoniecznie równej wielkości, natomiast utrzymanych w określonej gamie kolorystycznej, oczywiście odpowiednio dopasowanej do charakteru wnętrza (rys.1).

Prawie bezszelestną, cichą zasłonę możemy zrobić z różnej wielkości korków, które nawlekamy na kolorową nitkę i przetykamy małymi koralikami (rys. 2).

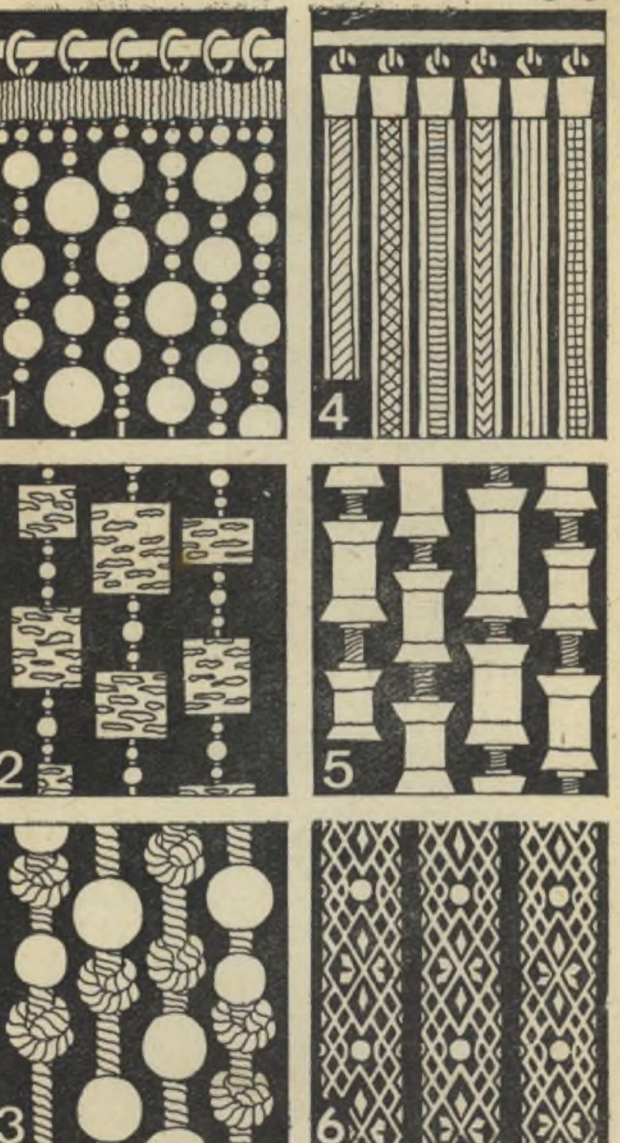
Łatwo dostępnym tworzywem są różne ozdobne lub wielokolorowe sznurki. Supły możemy wiązać w rozmaity sposób, w regularnych lub nieregularnych odstępach (rys. 3).

Bardzo łatwa do wykonania będzie zasłona z wąskich, kolorowych, rypsowych lub plastykowych tasiemek. Tasiemki ujęte są w żabki i całość zamontowana jest w najzwyklejszą szynę do zasłon czy firanek. Tasiemki są bardzo lekkie i dlatego dobrze byłoby na końcu każdej przyszyć ciężarek w postaci metalowej kulki (rys. 4).

Drewno jest materiałem bardzo dekoracyjnym. Możemy tu wykorzystać niepotrzebne już małe drewniane szpulki po niciach. Czyścimy je papierem ściernym, malujemy bezbarwnym lakierem (rys. 5.)

Kolorowe taśmy, zrobione szydełkiem z mocnej włóczki i gdzieniegdzie przetykane koralikiem, będą tworzyć oryginalną i ciekawą zasłonę. Mogą to być również wzorzyste lniane koronki, tzw. wstawki (rys. 6).

50

Stelaż pod materace

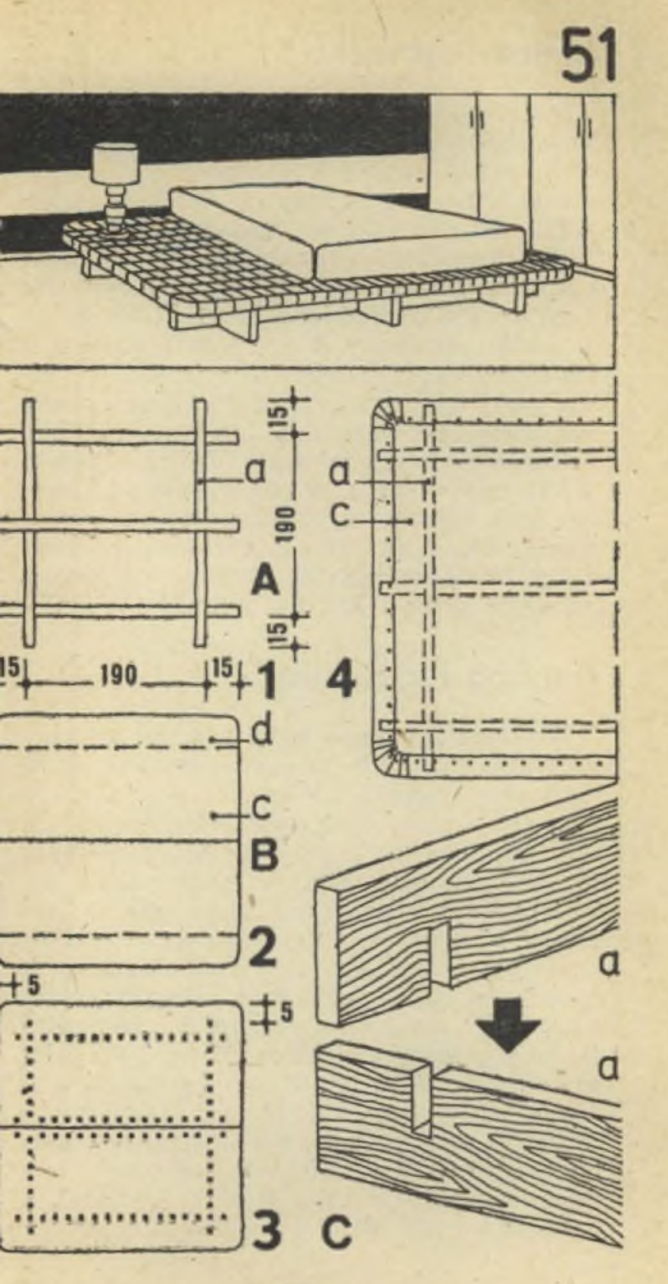
Popularne i dość modne jest spanie na materacach z gąbki, obszytych kolorowym kretonem. Bywają one na naszym rynku. Nie wszyscy jednak chcemy kłaść materac bezpośrednio na podłodze. Ci, którzy nie chcą spać tak nisko, mogą zmontować stelaż. Jeżeli pozwoli nam na to miejsce, montujemy stelaż nieco szerszy, niż wymagają tego materace. Powstałe w ten sposób „marginesy" będą spełniać dodatkową funkcję podręcznego stolika czy raczej półki na czasopisma i inne drobiazgi. Stelaż pod materace możemy zmontować z kilku desek i płyt wiórowych.

Zanim przystąpimy do przycinania poszczególnych elementów, musimy dokładnie wymierzyć długość, szerokość i wysokość stelaża.

Ramę *A* montujemy z pięciu desek *a* (2×16×190 cm). Wszystkie deski *a* łączymy ze sobą tak, jak pokazuje rys. *C*. Rys. 1 — widok z góry ramy *A*. Cała konstrukcja bardzo się usztywni, kiedy płyty wiórowe *c*, stanowiące platformę *B*, zostaną przybite do ramy *A*.

Zanim przystąpimy do przybijania płyt, zaokrąglamy ich zewnętrzne narożniki (przerywaną linią zaznaczone jest miejsce przewidziane na materace). Jak widzimy na rys. 2 (rzut platformy *B*) z obu stron zostały przewidziane „marginesy" *d*.

Następnie przybijamy płyty do ramy *A* zostawiając od brzegu odległość około 5 cm. Rys. 3 — widok platformy z góry. Teraz możemy zająć się wykończeniem: ramę *A* pokrywamy lakierem, a platformę *B* obciągamy tkaniną — może to być len, welwet a nawet miękka wykładzina podłogowa. Rys. 4 — widok od spodu platformy obciągniętej tkaniną, która podchodzi pod ramę *a* (linią przerywaną zaznaczona rama *A*).

a
15
190
15
A
15
190
15
1
4
a
c
d
c
B
2
5
5
3
C
a
a

Stelaż-legowisko

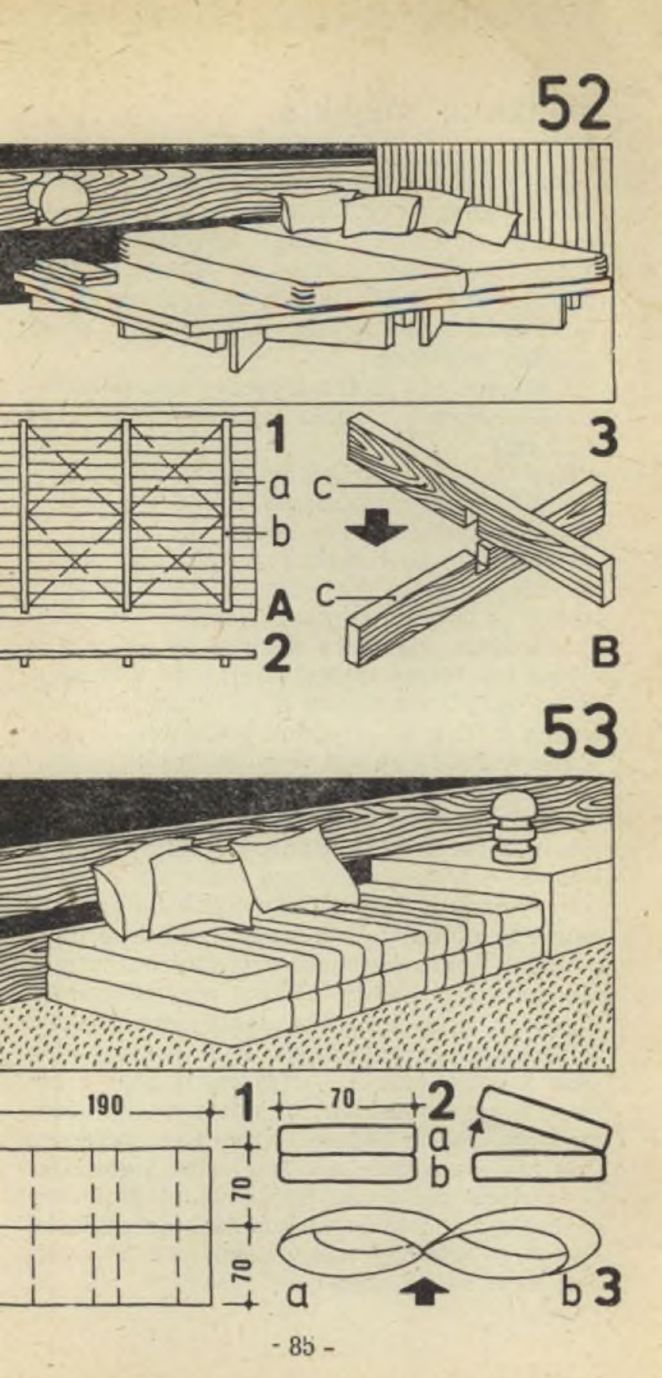
Stelaż pod matrace składa się z dwu podstawowych elementów: platformy *A* i czterech krzyżaków *B*.

Platformę montujemy z desek *a* (2,5×12×220 cm) i listew wiążących *b* (2×2×190 cm). Deski *a* przybijamy do listew *b*, które rozstawione są w takiej odległości, aby między nimi mieściły się krzyżaki *B*. Rys. 1 — widok platformy *A* od spodu (krzyżaki *B* zaznaczone linią przerywaną), rys. 2 — widok platformy *A* z przodu. Platformę możemy obciągnąć welwetem lub inną tkaniną.

Krzyżak *B* składa się z dwóch desek c (2×12 cm) — rys. 3. W połowie długości każdej deski robimy wycięcia na połowę wysokości deski i na szerokość równą grubości deski. Po dokładnym spasowaniu nakładamy na siebie deski i krzyżak gotowy.

Kanapa-legowisko

Rozkładana kanapa-legowisko jest uniwersalnym, wygodnym miękkim meblem. Dwa materace z gąbki lateksowej (70×190×10 cm) obszyte kretonem (można kupić gotowe), ułożone obok siebie, stają się wygodnym legowiskiem. Aby zapobiec rozjeżdżaniu się materaców, szyjemy pasy, które połączą materace *a* i *b* i pozwolą na składanie i rozkładanie legowiska. Rys. 1 — rzut rozłożonych materaców (pasy zaznaczone linią przerywaną). Pasy szyjemy z kolorowej jednolitej tkaniny o szerokości około 60 cm i długości równej obwodowi obu materacy. Każdy pas przeszywamy w połowie obwodu, jak pokazuje strzałka na rys. 3. Następnie pasy nakładamy w równych odstępach na materace i kanapa-legowisko gotowa. Rys. 2 — widok z boku złożonych materacy z pasami.

52
1
a
c
b
c
A
2
3
B
53
190
1
70
2
a
b
70
70
a
b
3

Siedzisko miękkie

Obecna moda ogromnie uprościła przysłowiową kanapę czy tapczan. Są to po prostu miękkie materace z gąbki. Również typowe obicia tapicerskie zostały zastąpione różnymi pokrowcami. Dla takich materacy szyjemy kilka różnokolorowych pokrowców, które możemy zmieniać.

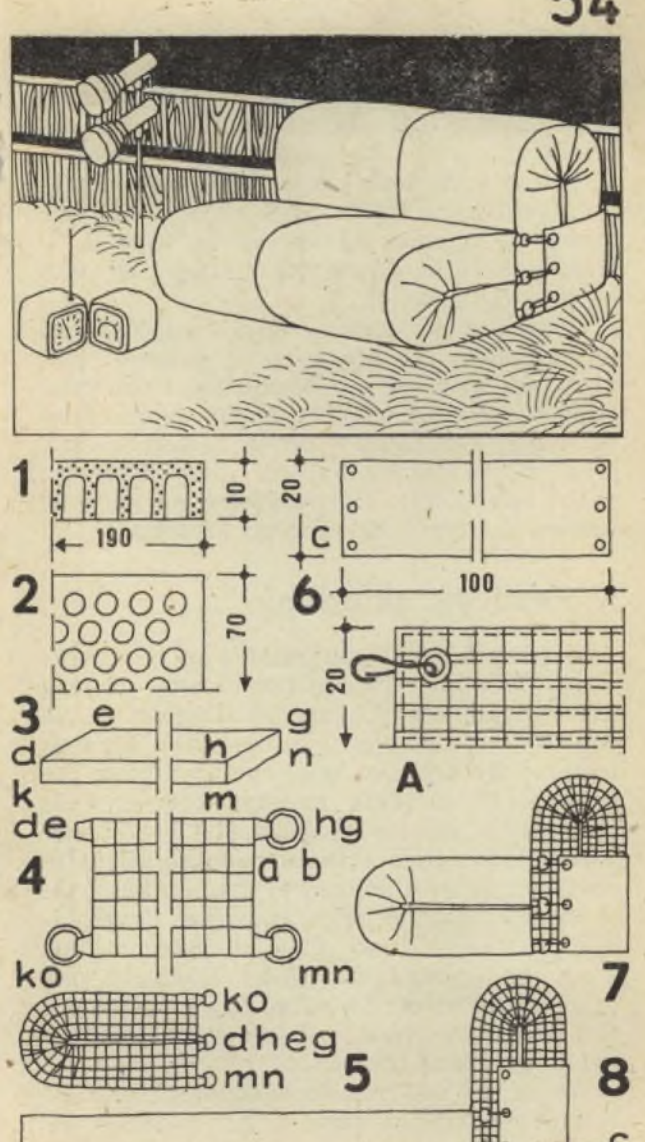
Z kolorowego płótna szyjemy dwa pokrowce na materace z gąbki lateksowej (70×190 ×10 cm).

Rys. 1 — przekrój pionowy przez gąbkę, rys. 2 — przekrój poziomy, rys. 3 — oznakowanie wszystkich narożników materaca.

Pokrowiec powinniśmy uszyć nieco większy niż materac, tak żeby można było swobodnie składać materace. Następnie w każdy narożnik pokrowca wszywamy uszko *a* (z płótna lub taśmy tapicerskiej) i we wszystkie uszka oprócz narożnika *d* i *e* wkładamy kółeczka *b*. Rys. 4 — widok pokrowca z boku.

Jak widzimy na rys. 5, po złożeniu materaca na połowę kółko narożnika *h* i *g* zostało włożone w uszko narożnika *d* i *e*, w ten sposób materac został złożony i spięty kółkami. Rys. 5 — widok złożonego materaca z boku.

Przycinamy prostokąt *c* (20×100 cm) z mocnego płótna i obszywamy go takim płótnem jak pokrowce materacy. Dla wzmocnienia możemy całość równo przestebnować. Teraz na obu końcach montujemy oczka i zakładamy karabińczyki. Rys. 6 — widok pasa z góry, rys. *A* — fragment pasa z zamontowanym oczkiem i założonym karabińczykiem. Pas *c* będzie elementem łączącym dwa materace tworzące fotel albo legowisko. Oczywiście pas może być również zapinany na paski z klamerkami lub na inne zapięcia. Rys. 7 — widok fotela z boku, rys. 8 — widok legowiska z boku.

1
10
20
190
c
2
70
6
100
20
3
e
g
d
h
n
k
m
A
de
hg
a b
4
ko
mn
7
ko
dheg
mn
5
8
c

Kanapa młodzieżowa

Modna, wygodna kanapa składa się tylko z dwóch elementów — grubego wałka *a* (30 ×30 cm) i materaca *b* — dość dużej poduchy o grubości 10 cm. Długość wałka będzie zależała od wielkości materaca. Materiałem wypełniającym wałek może być zgremplowana czysta stara kołdra, włożona w pokrowiec uszyty z kretonu lub welwetu. Rys. 1 — fragment wałka *a* (wszystkie szwy pokrowca są przestebnowane).

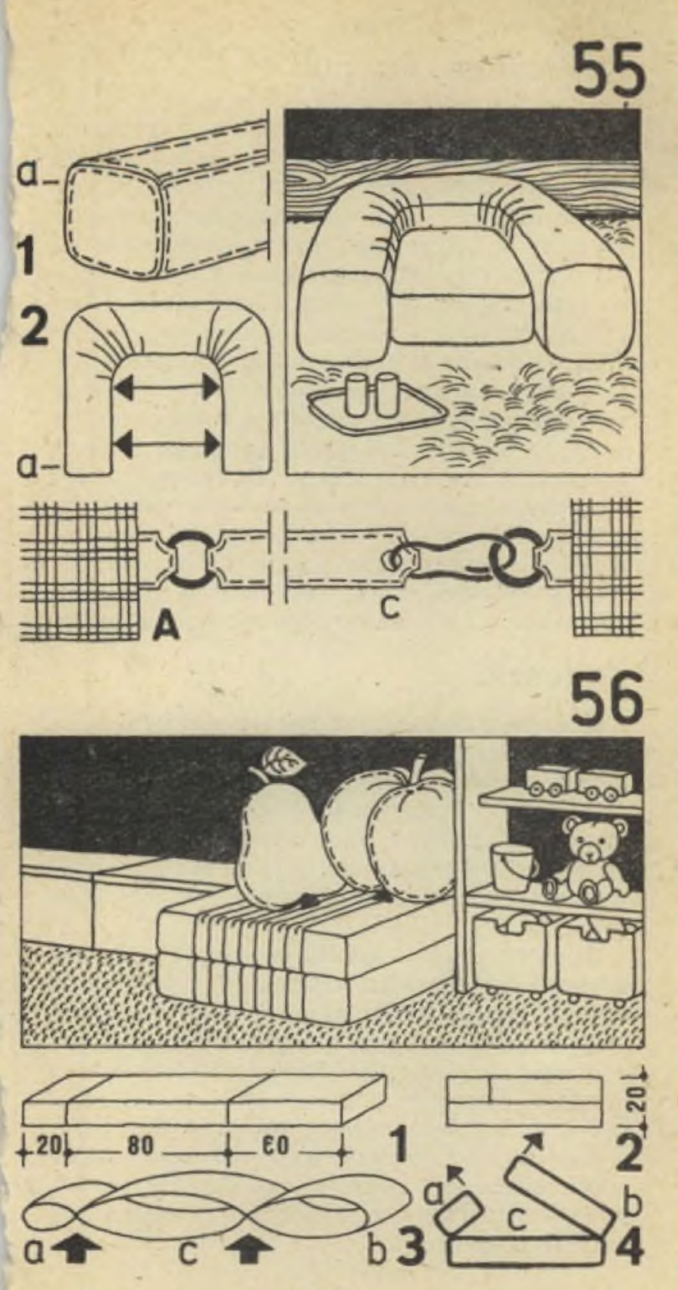
Gotowy wałek-oparcie trzeba spiąć pasami w miejscach zaznaczonych strzałkami (rys. 2), wtedy oparcie nie będzie się rozsuwało. Pasy c możemy uszyć z taśmy tapicerskiej w której montujemy oczko i karabińczyk (rys. *A*). Poduchę-materac przycinamy z gąbki lateksowej, zaś pokrowce na materac możemy uszyć z kolorowego kretonu.

Materacyk składany

Materac z gąbki poliuretanowej lub lateksowej (70×160×10 cm) przecinamy na trzy materacyki, każdy o różnej długości — 20 cm, 80 cm i 60 cm (rys. 1), i dla każdego materacyka szyjemy kolorowe kretonowe pokrowce. Po złożeniu materacyków (rys. 2) otrzymamy prostopadłościan 80×70×20 cm.

Aby łatwo było składać i rozkładać materacyk, szyjemy z kolorowej tkaniny pas, który będzie spełniał rolę zawiasów. Przycinamy pas materiału o długości 380 cm (plus 2 cm na szew) i szerokości około 40 cm, dzielimy go na odpowiednie obwody elementów *a*, *b*, *c* i zszywamy w miejscach oznaczonych strzałkami (rys. 3).

Wystarczy włożyć odpowiednie materacyki w kolejne obwody pasa *a*, *b*, c i całość gotowa (rys. 4).

55
a
1
2
a
A
c
56
20
80
1
20
2
a
c
b
3
a
c
b
4

Pokrowiec na puff

Taki puff „z niczego" możemy zrobić ze starych kołder, które po zgremplowaniu będą świetnym materiałem wypełniającym.

Zdejmowany do prania pokrowiec na puff szyjemy z kolorowego wzorzystego kretonu. Najprostszy pokrowiec można uszyć z prostokąta materiału o boku *a* (szerokość) i boku *b* (długość równa obwodowi puffa). Wzdłuż boków *b* przeszywamy zakłady (rys. 1) i zszywamy ze sobą boki *a*. Do górnego zakładu wciągamy i wiążemy gumkę, zaś do dolnego zakładu wciągamy tasiemkę i związujemy ją możliwie ciasno. Drugi pokrowiec możemy uszyć z kilku klinów (rys. 2), które z jednej strony zszywamy na stałe, a z drugiej wykończamy identycznie jak w poprzednim pokrowcu. Kliny oczywiście powinny być przycięte z tkaniny tego samego gatunku.

Poduszki

Kolorowe poduszki w formie różnych zwierzątek, liści czy kwiatków będą zawsze elementem dekoracyjnym w każdym pokoiku dziecinnym. Poduszki takie mogą pełnić rolę miękkich zabawek, oparcia, podgłówka itp. W zależności od funkcji, jaką mają pełnić, wybieramy ich formę i tkaninę, z której będą szyte.

Odpowiedniego kształtu wsypy na poduszki szyjemy z materiału wsypowego i wypełniamy je gąbką lub pierzem, natomiast pokrowce możemy uszyć z kolorowych ścinków: welwetu, kretonu itp. Przy tym wszystkim musimy pamiętać o zestawieniach kolorów, faktury, o połączeniach gatunków tkanin.

Zależnie od decyzji, czy pokrowce będą zdejmowane do prania, czy przyszyte na stałe, wybieramy odpowiednią tkaninę na uszycie pokrowców.

57

a

1 b

a

2 b

58

Szafa-kangur

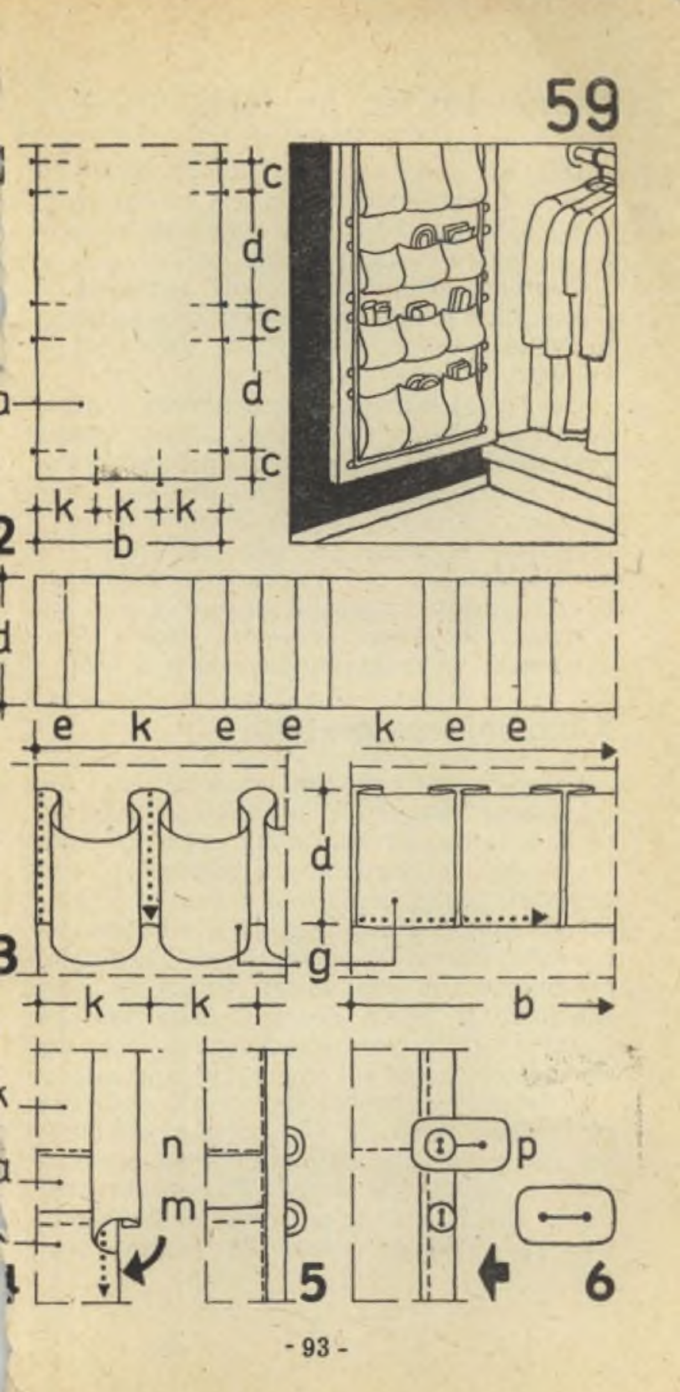
Zwykle szafy nasze są przepełnione i przywykliśmy narzekać, że nie ma gdzie podziać różnych drobiazgów. Wewnętrzną stronę drzwi szafy można jednak wykorzystać na powieszenie kieszeniowca.

Jak widzimy na rysunku, kieszeniowiec złożony jest z najprzeróżniejszych kieszonek, kieszoneczek i kieszeni, które możemy uszyć z kolorowej tkaniny. Oczywiście rozmiary i układ kieszeni będzie zależał od tego, co będziemy chcieli w nich przechowywać pamiętając jednocześnie o tym, aby kieszonki trafiały między półki szafy.

Na plecach kieszeniowca *a* zaznaczamy szpileczkami odległości *c* między kieszeniami w pionie oraz rozmieszczenie kieszeni na szerokości pleców *b* (rys. 1).

Następnie przycinamy pasy materiału, których szerokość jest równa głębokości kieszeni *d*. Długość tych pasów *g* zależy od zaplanowanej ilości kieszeni, to znaczy każda kieszeń składać się będzie z dwóch boków *e* i przodu *k* (rys. 2).

Po wymierzeniu i rozmieszczeniu kieszeni przyszywamy je do pleców *a* w oznaczonych miejscach, tak jak pokazują strzałki. Następnie dokładnie składamy kieszenie i przyszywamy do pleców ich dolną krawędź (rys. 3). Teraz cały kieszeniowiec obszywamy dookoła lamówką, tak jak na rys. 4, zawijamy lamówkę tak, jak pokazuje strzałka, i jeszcze raz stebnujemy. Następnie przyszywamy pętelki tam gdzie kończy się kieszeń (punkt *n*) i tam, gdzie zaczyna się kieszeń (punkt *m*). Widać to na rys. 5. Możemy również zrobić pętelki ze skórki *p*, zapinane na guziki. Guziki oczywiście przyszywamy na lamówce od tyłu kieszeniowca. Rys. 6 — widok z tyłu zapięcia na zdejmowane pętelki ze skóry.

c
d
c
d
c
k k k
2
b
e k e e k e e
d
g
3
k k
b
n
m
p
4
5
6

Kieszeniowiec na fotel

Długość kieszeniowca *a* liczona od styku oparcia z siedzeniem równa jest wewnętrznej wysokości oparcia *w* plus szerokość oparcia *s* i głębokość kieszeni *h* (rys. 1).

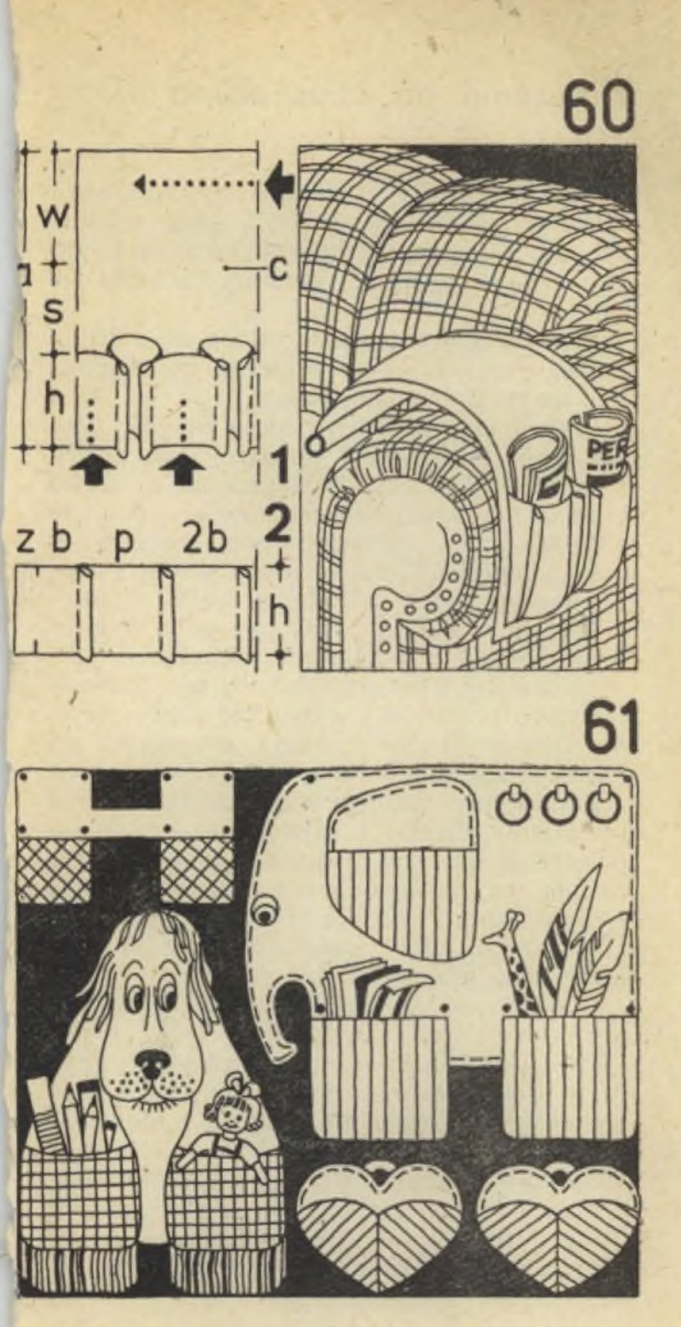
Wymiary kieszeni: głębokość *h*, zakład na szew *z*, bok *b*, przestebnowany kant kieszeni, przód kieszeni *p*, znowu kant, dwa boki *b*, kant itd. (rys. 2).

Na górnej krawędzi kieszeniowca *c* przeszywamy zakład na drążek, który będzie przeciwwagą dla przedmiotów przechowywanych w kieszeniach (to miejsce pokazuje strzałka górna na rys. 1). Następnie przyszywamy kieszenie *d* tak, jak pokazują strzałki dolne na rys. 1. Dokładnie składamy boki i przody kieszeni i uprasowane przyszywamy do dolnej krawędzi pleców. Kieszeniowiec wykańczamy dookoła lamówką.

Kieszenie-zwierzątka

Dzieci ze szczególnym upodobaniem „kolekcjonują" wszystkie możliwe drobiazgi — różne kolorowe kredki, bilety, naklejki, pióra itp. Kieszenie, kieszonki w przeróżnej postaci to jeszcze jedna forma schowków czy pojemników na takie drobiazgi. Jak widzimy na rysunku, forma kieszeni ulega niewielkim przeobrażeniom, natomiast forma tła jest znakomitym polem do wykazania fantazji plastycznej. W rezultacie kieszenie oraz ich tło stanowią jedną kompozycyjną całość.

Podstawowy element stanowi tło w formie zwierzęcia, litery itp. — uszyte z jednolitej kolorowej tkaniny, natomiast kieszenie szyjemy z tkaniny w deseń. Po wykończeniu całości zawieszamy ją podobnie jak kieszeniowiec (str. 92), na drzwiach lub ekranie (str. 140).

60
w
s
h
c
1
2
z b
p
2b
h
PER
61

Kieszenie na czasopisma

Zapewne każdy z domowników ma swój ulubiony „kącik czytelniczy", gdzie właśnie chciałby mieć gazety zawsze pod ręką. Lekki przenośny pojemnik możemy zmontować sami.

Konstrukcja pojemnika składa się z drewnianego szkieletu oraz kieszeni, które mogą być uszyte z dowolnej tkaniny.

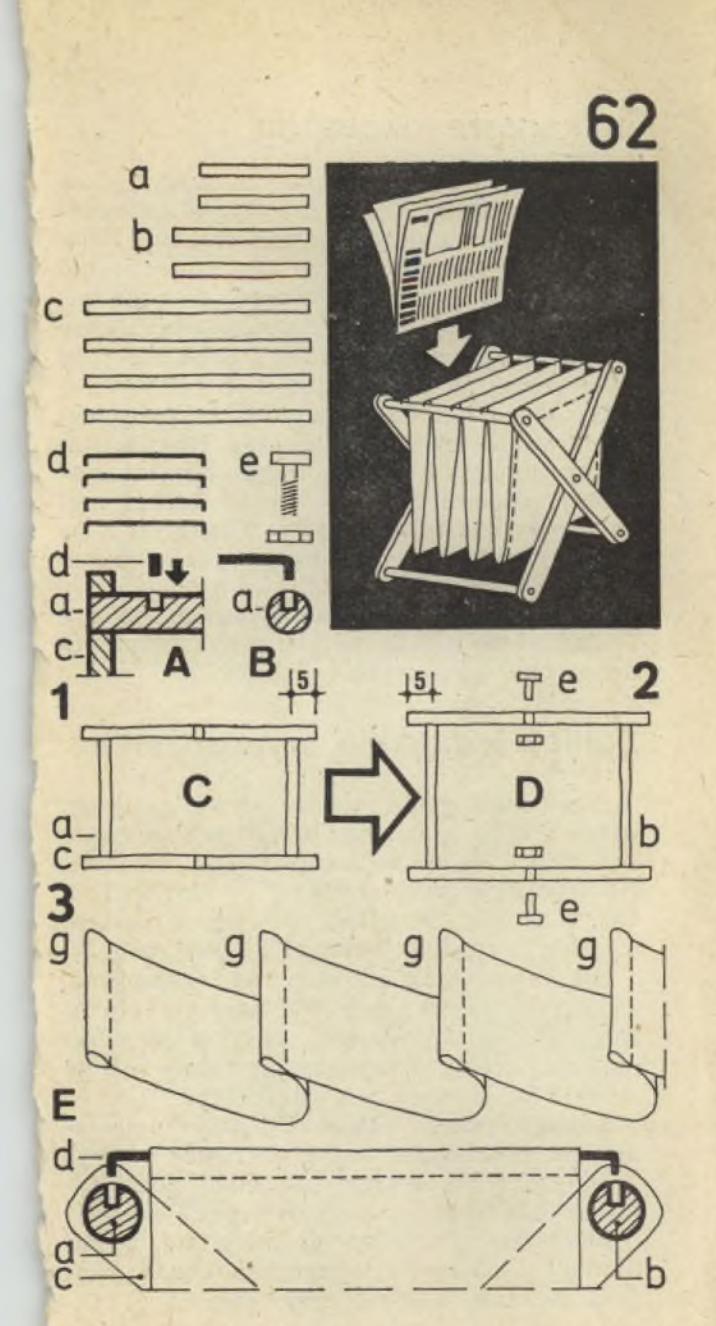
Przycinamy na odpowiednią długość dwa drążki *a* (krótsze) i *b* (dłuższe) oraz cztery listwy c (1,5×3 cm). Następnie każdą listwę c na obu końcach zaokrąglamy i w połowie długości listwy wiercimy otwór na śrubę *e*. W odległości 5 cm od końca każdej listwy c wiercimy otwór o średnicy drążka *a* i *b*.

U w a g a: Zanim przystąpimy do montowania szkieletu pojemnika musimy w jednym drążu *a* i *b* naznaczyć rozstaw dla metalowych prętów *d* i wywiercić otwory (rys. *B*). Dopiero teraz możemy przystąpić do łączenia drążków *a* i *b* z listwami c.

Smarujemy wikolem końce drążków *a* i *b* i sklejamy parami z listwami c. Rys. *A* — połączenie listwy c i drążka *a*. W ten sposób została zmontowana ramka węższa *C* (rys. 1 — rzut ramki) i ramka szersza *D* (rys. 2 — rzut ramki). Obie ramki składamy ze sobą i skręcamy śrubami *e*.

Oczyszczone elementy szkieletu pokrywamy bezbarwnym lakierem.

Drugą częścią pojemnika są kieszenie. Szyjemy je z paska materiału o szerokości równej długości drążka *a* i długości takiej, aby uzyskać odpowiednią głębokość i ilość kieszeni. W oznaczonych miejscach przeszywamy zakłady *g*, przez które będą przewlekane pręty *d* (rys. 3). Rys. *E* — fragment przekroju pionowego przez górną część pojemnika.

62
a
b
c
d
e
d
a
c
A
B
a
1
5
C
a
c
5
e
2
D
b
e
3
g
g
g
g
E
d
a
c
b

Balkonowe akcesoria

Do zawieszenia drewnianych skrzynek na kwiaty niezbędne będą uchwyty, które wykonujemy z metalowych płaskowników. Płaskownik o przekroju 4×30 mm odpowiednio wyginamy i po zaminiowaniu, w celu zabezpieczenia go przed korozją, malujemy farbą nitro. Rys. 1 — widok z boku skrzynki zawieszonej na balustradzie.

Na nieco innych uchwytach możemy zamontować wiszący ministoliczek. Blat stoliczka przycinamy z płyty obustronnie laminowanej grubości około 15 mm, a brzegi wykańczamy plastykową taśmą. Uchwyty możemy wykonać z podobnego płaskownika. Rys. 2 — widok ministoliczka z boku.

Uwaga: dla wyrównania poziomu skrzyni i stoliczka niezbędne jest przykręcenie do uchwytów gumowych odbojów *a*.

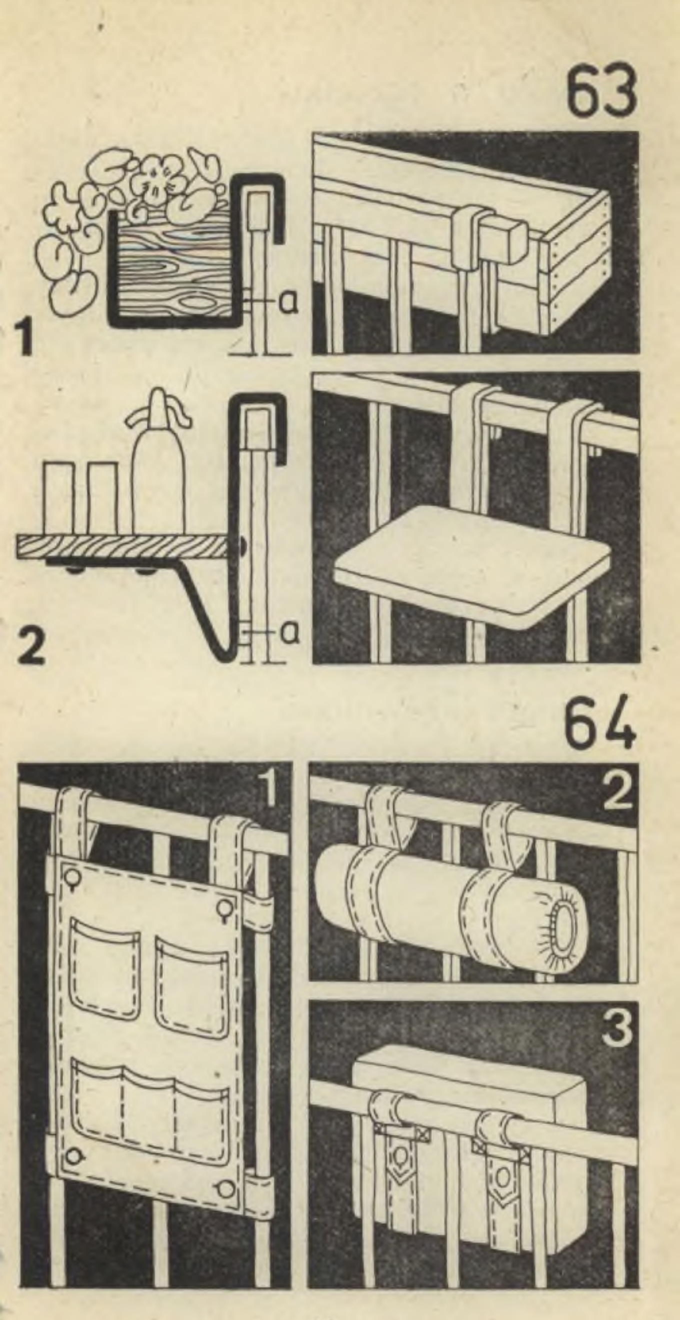
Balkon — miękkie wyposażenie

Następną grupę wiszących udogodnień balkonowych stanowią urządzenia miękkie — szyte. Będą to uzupełnienia siedzisk. Nazwijmy je „rozleniwiacze" — bo każdy z nas, jak już usiądzie, to chciałby mieć miękko, wygodnie i wszystko pod ręką.

Balkonowy-kieszeniowiec na czasopisma, książki czy robótki może być uszyty z leżakowego płótna w kolorowe pasy, a szeleczki najlepiej zrobić z tapicerskiej taśmy lub ze skórki. Zapinamy je na guziki (rys. 1).

Z identycznego płótna i taśmy tapicerskiej można również uszyć pokrowce na wygodne miękkie oparcie w postaci poduchy-wałka lub poduchy z gąbki (rys. 2 i 3).

Wszystkie elementy uszyte z tej samej tkaniny i podobnie wykończone będą tworzyć świetną kolorystycznie całość.

63
1
a
2
a
64
1
2
3

Ławka w ogródku

Podstawowe elementy ławki: — dwie deski *a* (3×7×120 cm), — dwie deski *b* (3×7×75 cm), — cztery deski *c* (2,5×9×47 cm), — trzy deski *d* (3×10 cm) długości ławki, — deska *e* (3×15 cm) długości ławki.

Zanim przystąpimy do montażu, musimy wszystkie elementy *a* i *b* zaostrzyć na jednym końcu i na odcinku 40 cm nasycić smołą lub karbolineum, aby zabezpieczyć je przed nadmierną wilgocią.

Elementy *a* i *b* parami wbijamy w ziemię, a następnie skręcamy śrubami z elementami *c* (rys. 1). Rozstaw węzłów nie powinien być większy niż 90 cm.

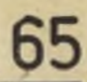
Następnie do elementów *a* przykręcamy deskę *e*, która będzie oparciem. Do elementów *c* przybijamy elementy *d* w równych odstępach między sobą. Rys. 2 — przekrój pionowy.

Donica drewniana

Drewnianą donicę (40×40×30 cm) montujemy z następujących elementów: — sześciu deseczek *a* (2×10×40 cm), — sześciu deseczek *b* (2×10×36 cm), — pięciu deseczek *c* (2×7×36 cm), — dwóch listewek *d* (2×4×36 cm), — czterech listewek *e* (3×3××26 cm).

Do dwóch listewek *e* przybijamy trzy deseczki *b*. W ten sposób otrzymaliśmy jedną ściankę. Tak samo montujemy ściankę przeciwległą. Następnie do tych dwóch ścianek przybijamy kolejno deseczki *a*, i zmontowaliśmy ścianki boczne donicy.

Do dwóch listewek *d* przybijamy pięć deseczek *c*. Otrzymaliśmy dno, do którego przybijamy ścianki boczne. W miejscach naznaczonych krzyżykami przykręcamy kółeczka do listewek *d*. Rys. 1 — przekrój pionowy, rys. 2 — widok z góry.

1

c

a

b

2

e

d

c

a

b

66

b

a

e

c

d

1

40

36

b

e

d

c

a

2

Kuchnia w ogrodzie

Rolę letniej kuchni w ogródku może pełnić drewniany czterokołowy wózek, taki jak widzimy na rysunku. W skrzyni wózka będzie część magazynowa, nad nią blat z napojami itp., a wyżej na domontowanym drążku zawieszone różne podręczne akcesoria. Nad wózkiem możemy zamontować parasol lub markizę, która chronić będzie nas przed promieniami słonecznymi. W porze wieczorowej do całego kompletu wyposażenia można dodać jeszcze lampę lub kolorowe lampiony.

Jeślibyśmy chcieli przygotować „dania gorące", posłużyć się możemy bardzo prostym urządzeniem. Otóż szaszłyki czy kiełbaski opieramy po prostu na zwykłych donicach *a* z nóżkami, wypełnionych rozżarzonym węglem drzewnym.

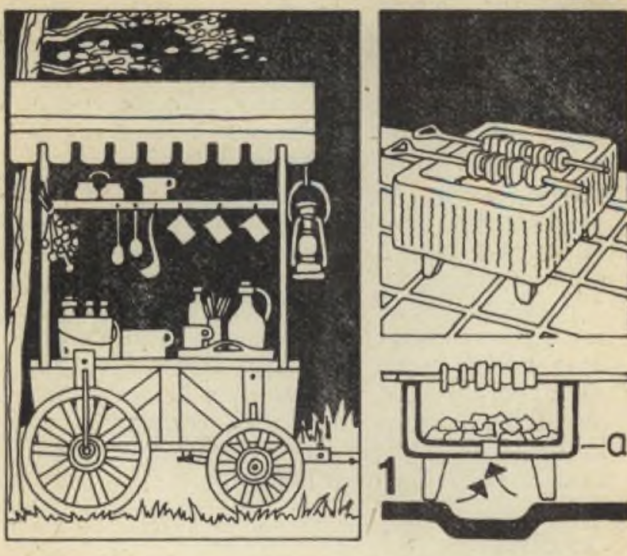
Rys. 1 — przekrój pionowy przez donicę.

Palenisko

Proste ogrodowe palenisko możemy zrobić sami. Bezpośrednio na podłożu kładziemy kwadratową chodnikową płytę. Wokół niej układamy 12 kostek granitowych *k* pozostawiając między nimi szpary. Następnie metalową rurkę *a* wbijamy dość głęboko w podłoże. Poziom wysokości rusztu *b* (może być metalowa wycieraczka z płaskowników) nad paleniskiem regulowany będzie zatyczką *c*, przetykaną przez otwory w rurce *a*. Zagłębienie na palenisko wypełniamy do połowy żwirem, na który będziemy kłaść węgiel drzewny. Rys. 1 — przekrój pionowy.

Inny rodzaj paleniska ogrodowego budujemy z cegieł uszczelnionych glinką. Układ cegieł widoczny jest na rysunku. Rys. 2 — widok z przodu, *A* — poziom gastronomiczny, *B* — właściwe palenisko, *C* — popielnik.

67

68

1
b
c
a
k
2
A
B
C

Zabawki ogrodowe

Dzieci powinny mieć w ogródku lub na działce swoje wydzielone miejsce do zabaw. Miejsce to należy urządzić starannie.

Taki miniogródek możemy urządzić wykonując spore ogrodowe zabawki będące czymś w rodzaju prostych drewnianych rzeźb ze świata bajki. Konstrukcja tych urządzeń powinna być możliwie mocna i prosta, syntetyczna a przy tym sugestywnie działająca na wyobraźnię.

Koniki, lokomotywy, zajączki itp. montujemy z okorowanych pni drewnianych, desek, okrąglaków łączonych najprostszymi wiązaniami ciesielskimi, najlepiej bez zastosowania gwoździ. Drewno najlepiej pozostawić w naturalnej fakturze, ale wygładzone i zabezpieczone bezbarwnym lakierem.

Szałas

Składany szałas do zabawy montujemy z rusztu i dwuspadowego daszku.

Ruszt montujemy z dwóch drewnianych listewek *a* (2×5×150 cm), 25 listewek *b* (2×5×122 cm), dwóch listew c (5×7×150 cm).

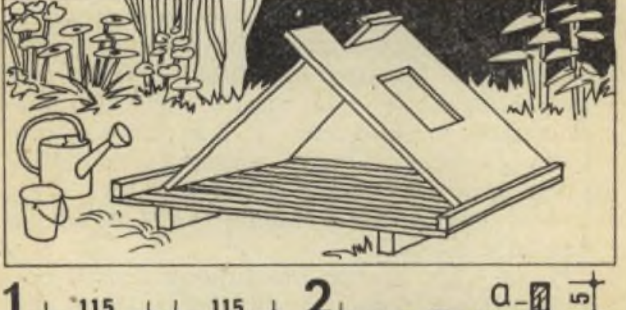
Przed przystąpieniem do montażu wszystkie listewki dokładnie czyścimy i malujemy lakierem nitro. Do listew c w odstępach 1 cm przybijamy listewki *b*. Następnie do listewek *b* przybijamy listewki *a*, które będą oparciem dla daszku.

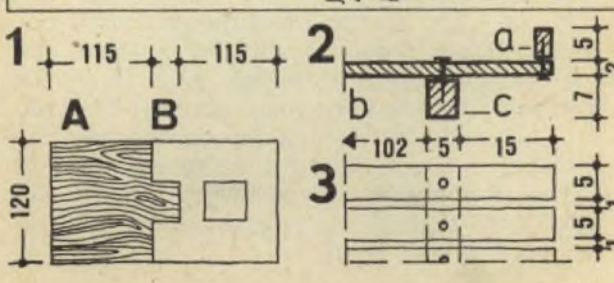
Elementy daszku *A* i *B* (115×120 cm) przycinamy ze sklejki o grubości 16 mm i pokrywamy 2—3 razy lakierem bezbarwnym. Okienko możemy uzupełnić zasłonką z kretonu.

Rys. 1 — rzut elementów dachu z góry, rys. 2 — przekrój pionowy przez ruszt, rys. 3 — rzut rusztu z góry.

69

70

Domki dla ptaków

Do najwdzięczniejszych tematów ogrodowych należą domki dla ptaków. Ptasia architektura wzbogaca krajobraz ogródka w zimie.

Nasze minidomki dla ptaków będziemy montować z typowej łubianki.

Domek pionowy lub poziomy składa się z łubianki i kilku deseczek. Do montażu będzie potrzebny jeszcze kawałek gumy, zawias, trochę gwoździków i cienki drut, najlepiej obciągnięty plastykową powłoką (nie będzie rdzewieć). Łubiankę powinniśmy wyłożyć wewnątrz deseczkami czy listewkami, aby ochronić ptaki od wiatru i śniegu. Listewki przyklejamy butaprenem lub przymocowujemy drutem.

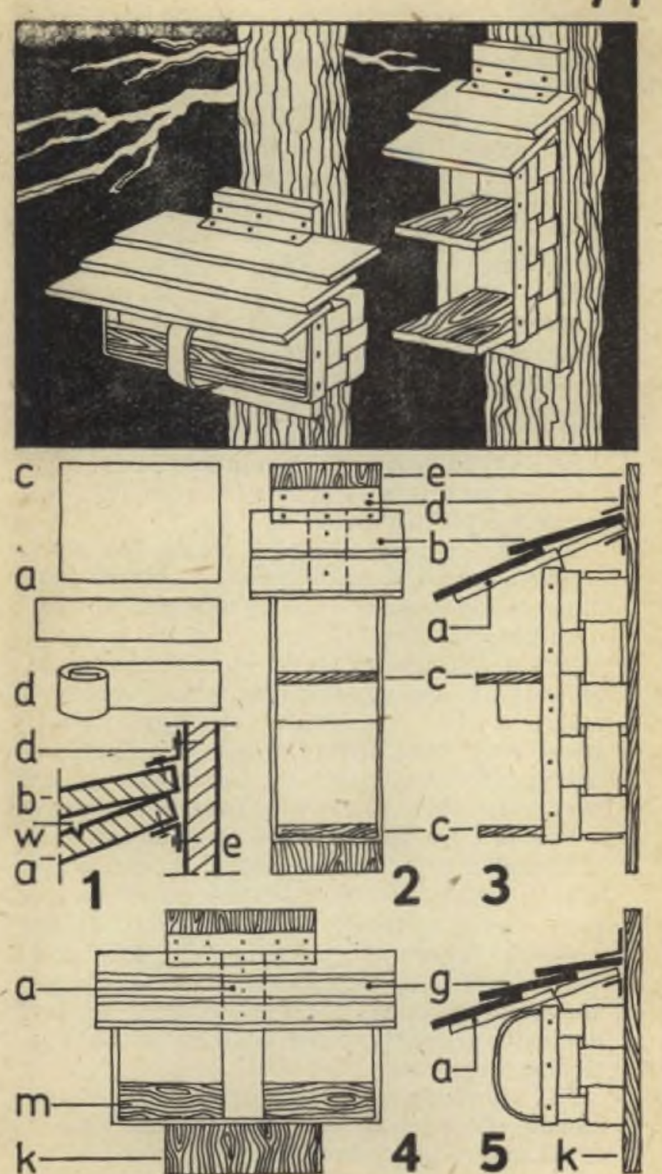
Zanim przystąpimy do montowania daszku, robimy nacięcia *w* na listewkach *a* (1×2 cm), których długość odpowiada naszej konstrukcji — nacięcia będą potrzebne do przymocowania daszku do łubianki za pomocą drutu. Rys. 1 — przekrój pionowy, fragment połączenia daszku z deseczką *e*.

Do listewki *a* przybijamy dwie deseczki *b* — otrzymaliśmy daszek domku pionowego.

Następnie mocujemy w łubiance dwie deseczki *c*, które będą minitarasami domku. Po zamocowaniu daszku do deseczki *e* za pomocą kawałka gumy *d* możemy drucikiem przywiązać do łubianki listwę *a* daszku. Rys. 2 — widok domku z przodu, rys. 3 — widok domku z boku.

W podobny sposób montujemy domek poziomy. Daszek domku zbijamy z jednej listewki *a* i trzech deseczek *g*, a łubiankę będziemy mocować na nieco szerszej deseczce *k*. Dodatkowym elementem domku jest listewka *m*, którą możemy przymocować, aby ochronić pokarm przed wysypaniem się. Rys. 4 — widok domku z przodu, rys. 5 — widok domku z boku.

71

Pojemnik na rośliny ozdobne

Zieleń jest najpiękniejszą formą dekoracji wnętrza. Wiele jednak zależy od sposobu jej eksponowania. Niestety, kształt i staranność wykonania powszechnie dostępnych doniczek budzi czasem wiele zastrzeżeń. Pojemniki na rośliny powinny być estetyczne, efektowne i pomysłowe, podkreślające indywidualną urodę kwiatów, a także powinny być dostosowane do charakteru wnętrza.

Rys. 1. Pojemnikiem może być najzwyklejsze szklane akwarium laboratoryjne, wyłożone ładnymi kolorowymi kamyczkami, otoczakami, które być może poniewierają się gdzieś w domu jeszcze od wakacji.

Rys. 2. Taką drewnianą dzieżę — oczywiście wypolerowaną i pomalowaną na półmat bezbarwnym lakierem — możemy kupić w sklepach Cepelii.

Rys. 3. Zwykła łubianka, czysta bez sterczących szczap, polakierowana nabierze meblowego charakteru i będzie naturalnym ładnym pojemnikiem.

Rys. 4. Wiklinowa tacka, nieco większa, nadaje się na miniogródek. Tackę taką możemy zostawić w kolorze naturalnej wikliny, jeżeli gdzieś w pobliżu mamy wiklinowy fotel czy lampę. Możemy również pomalować ją na inny kolor, dostosowany do naszego wnętrza.

Rys. 5. Porcelanowa stara waza, oryginalna w kształcie i już nieprzydatna, bo bez przykrycia, jako pojemnik na rośliny będzie świetnym elementem dekoracyjnym. Przy zastosowaniu pojemników szklanych lub porcelanowych pamiętać należy o tym, aby doniczki miały dobrą wentylację, tzn. między doniczką a pojemnikiem zawsze musi być trochę przestrzeni.

Jak wynika z tych kilku przykładów zieleń można eksponować w różny sposób. Zależy to od naszej pomysłowości.

72

Kwietniki inaczej

Ujęcie i eksponowanie zieleni w mieszkaniu to niewyczerpane pole dla najróżniejszych poszukiwań i pomysłów. Niestety tzw. kwietniki najczęściej oglądane w naszych mieszkaniach są mało funkcjonalne i szablonowe. Postarajmy się wymyśleć coś bardziej indywidualnego. Spróbujmy wykorzystać jako kwietniki dla roślin doniczkowych różne przedmioty, które straciły już swą dawną wartość użytkową, a nie stały się jeszcze w pełni uznanymi „starociami". Stojące bezużytecznie rupiecie mogą pełnić nową funkcję użytkową, wtedy zyskają na wartości i będą miały prawo pobytu we wnętrzu. Oczywiście przedmioty te trzeba odpowiednio przygotować do nowej roli oraz zabezpieczyć przed korozją. Istotne jest również znalezienie we wnętrzu takiego miejsca, które by pozwoliło odpowiednio wyeksponować zieleń wraz z jej „zabytkowym kwietnikiem".

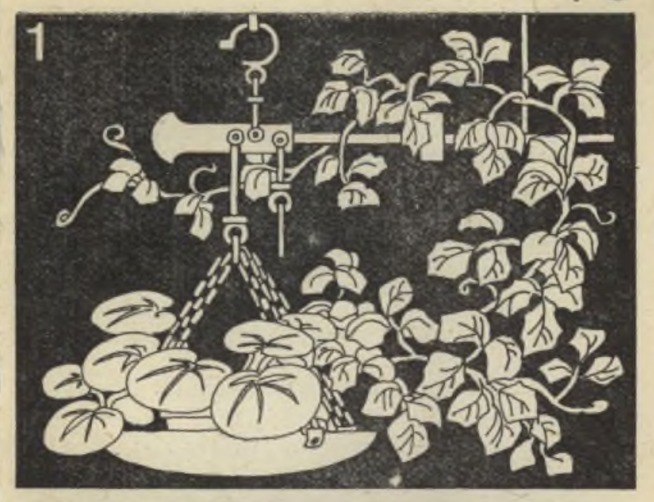
Rys. 1. Waga jednoszalkowa doskonale nadaje się do zawieszania kwiatów zwisających, pnących. Oczywiście balansowanie wagi nie jest wskazane, dlatego montujemy ją na stałe w pozycji stabilnej. Wagę możemy powiesić pod sufitem, półką, pawlaczem czy schodami, oczywiście niedaleko okna.

Rys. 2. Waga stojąca szalkowa będzie przydatna na postawienie kwiatów zwisających. Taką wagę możemy postawić na regale kuchennym w towarzystwie moździerza lub starego młynka.

Rys. 3. Stare oczyszczone żelazko może być pojemnikiem na roślinę mniejszą, bardziej zwartą i kolorową (oczywiście w żelazko wstawiamy doniczkę z kwiatkiem).

Rys. 4. Do wysłużonego czajnika, który zostanie odnowiony i pomalowany możemy wstawić roślinę doniczkową lub układać w nim kolorowe bukiety z suchych kwiatów.

73

Donice inaczej

Kwiaty są niezastąpioną dekoracją każdego balkonu czy ogrodowego tarasu.

Jak widzimy na rysunku, formy donic mogą być bardzo różne. Dają one duże możliwości komponowania zieleni, tworząc różnobarwne, oryginalne bukiety. Dodatkową zaletą takich właśnie ujęć zieleni jest możliwość doboru odpowiedniej „donicy" do odpowiedniej rośliny. Donica powinna być właściwie dobrana zarówno ze względu na korzystne warunki wegetacji, jak i ze względu na kompozycje całego zespołu kwiatowego.

Rys. 1. Wysłużony, ale staranne odnowiony drewniany szaflik będzie odpowiednią donicą dla kwiatów o niezbyt głębokim ukorzenieniu.

Rys. 2. Beczułka jest znakomitą formą dla kwiatów o długich korzeniach. Równie dobrze będą się w niej czuły kwiaty zwisające.

Rys. 3. W starych taczkach możemy również posadzić kwiaty, pamiętając o zewnętrznej stronie, którą musimy oczyścić i doprowadzić do przyzwoitego wyglądu. Jak widzimy, jest to „zmotoryzowana" donica, która daje możliwość wystawiania kwiatów na deszcz lub chowania ich pod dach przed nadmiernie palącym słońcem.

Rys. 4. Pęknięte kamionki, nie nadające się już do kiszenia ogórków czy przechowywania konfitur, możemy również wykorzystać na posadzenie kwiatów. Mniejsze ı większe, zestawione razem, utworzą niezłą kompozycję kamionkowych donic.

Rys. 5. Wiklina jest naturalnym tworzywem znakomicie współdziałającym z zielenią. Zanim posadzimy rośliny w koszach, dobrze jest wyłożyć kosz folią, a na dno położyć warstwę żwiru. W ten sposób uszczelnione kosze mogą już pełnić funkcję donic.

1

2

3

4

5

Lampa z forniru

Lampa będzie się składać z dziewięciu kół uformowanych z pasków forniru o szerokości około 4 cm. Ustalamy wielkość najmniejszego koła zwracając uwagę na jego odległość *x* od żarówki — minimum 10 cm (rys. 1).

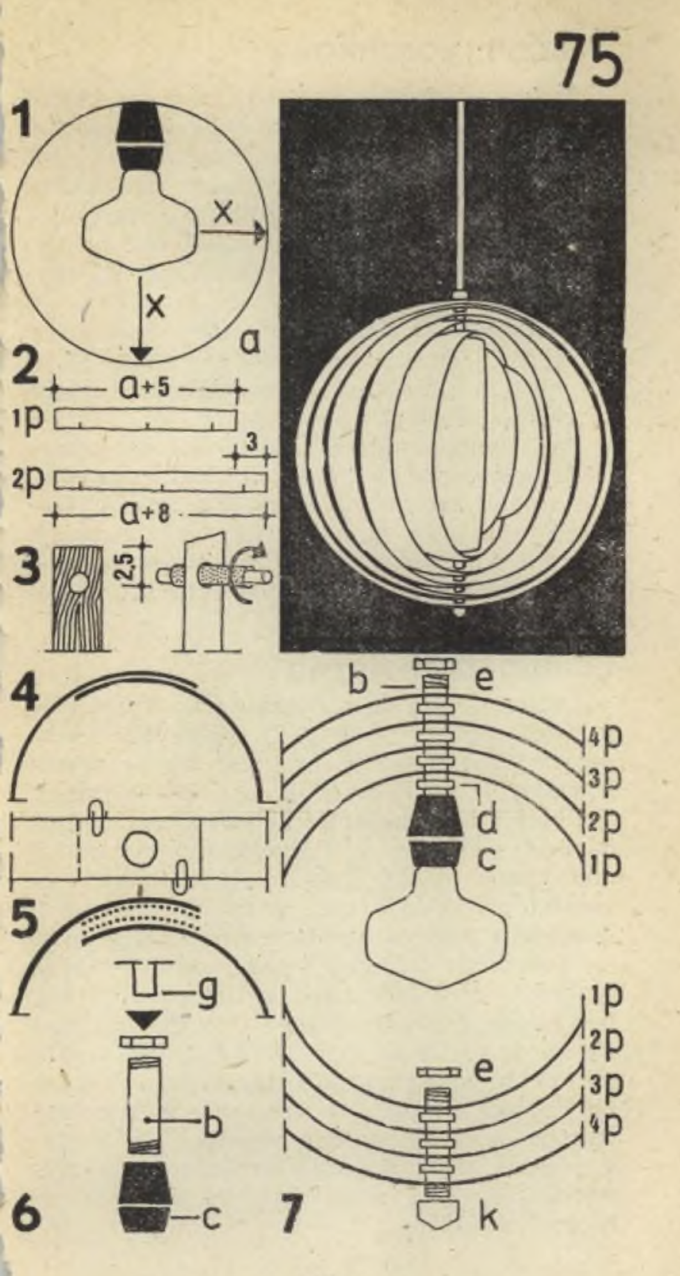
Po zmierzeniu obwodu *a* pierwszego koła przycinamy paski forniru *1p, 2p,... 9p*. Pierwszy pasek 1*p* (najmniejsze koło — rys. 7) będzie miał długość równą obowodowi koła *a* plus 5 cm. Każdy następny pasek przycinamy o 3 cm dłuższy od poprzedniego (rys. 2).

Na środku szerokości paska i w połowie jego długości oraz w odległości 2,5 cm od końców wybijamy otwory dziurkaczem biurowym. Średnica otworu powinna być nieco większa od średnicy rurki *b* (rys. 6). W razie potrzeby otwór możemy powiększyć przy pomocy papieru ściernego (rys. 3).

Tak przygotowane paski forniru obustronnie zwilżamy wodą i za pomocą dwóch spinaczy formujemy koła. Koła te pozostawiamy spięte aż do wyschnięcia forniru (rys. 4 — widok z boku i z góry). Następnie końce nie domkniętych kół (powierzchnie zaznaczone kropkami) smarujemy klejem Butapren ART III (rys. 5). Sklejamy kolejno paski i gotowe koła powlekamy lakierem.

Do oprawki *c* wkręcamy rurkę *b* o długości 5 cm, na obu końcach nagwintowaną i o średnicy nieco większej niż kabel elektryczny *g*, który będziemy przez tę rurkę przewlekać (rys. 6). Następnie nakładamy na rurkę *b* metalowy pierścionek (kółeczko) *d*, potem pasek forniru *1p*, pierścionek *d*, itd. aż do 9*p*, a na końcu wszystko skręcamy przy pomocy nakrętki *e*. Na rysunku 7, będącym przekrojem pionowym przez środkowy fragment lampy, widzimy również zakończenie dolnej części lampy z nakrętką *k*.

75

Abażur koronkowy

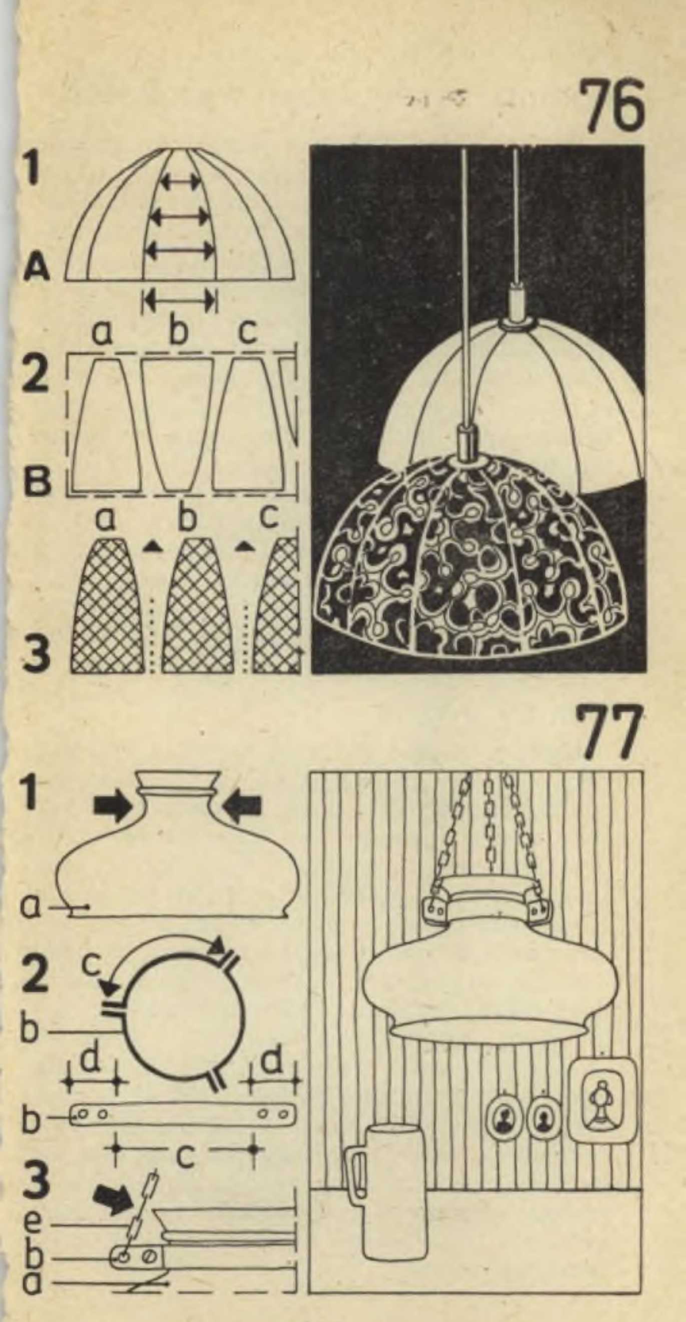
Lampa z koronkowym abażurem przyczyni się do wytworzenia miłego, ciepłego i trochę „staroświeckiego" klimatu. Umieszczona nad stołem jadalnym powinna przede wszystkim oświetlać cały blat stołu. Abażur otwarty od dołu spełnia ten warunek. Może być on uszyty z ładnego kretonu, starej koronki czy gęsto tkanej firanki.

Mierzymy w kilku miejscach (pokazują strzałki) segment konstrukcji stelaża *A* i dzięki temu możemy wymodelować kształt typowego elementu pokrycia.

Na kawałku materiału *B* układamy formę i odrysowujemy element *a*, *b*, *c* itd. zostawiając trochę zapasu na szwy. Zszywamy kolejne elementy *a*, *b*, *c* itd., wykańczamy górny i dolny obwód pokrycia i przyszywamy go ręcznie do stelaża — tym sposobem abażur gotowy.

Lampa archaiczna

Lampa składa się z klosza *a* (rys. 1) i z metalowej „obroży" *b* (rys. 2). Mierzymy średnicę szyjki klosza w miejscu zaznaczonym strzałkami. Zakreślamy koło o wymierzonej średnicy i dzielimy obwód koła na trzy równe odcinki o długości *c*. Przycinamy trzy paski metalowej blachy (najlepiej mosiężnej) o szerokości około 2 cm, grubości 1,5 mm i długości *c* plus na obu końcach po odcinku *d* — 4 do 5 cm. Odcinek *d* powinien być takiej długości, aby łańcuszek *e* do powieszenia lampy nie dotykał klosza — to miejsce pokazuje strzałka na rys. 3. W każdym pasku obroży *b* wiercimy po cztery otwory: dwa na śrubki, a dwa na założenie łańcuszka. Następnie każdy pasek *b* wyginamy po łuku, a odcinek *d* prostopadle do koła. Metalowe paski od wewnętrznej strony można wykleić filcem lub skórką.

76
1
A
a b c
2
B
a b c
3
77
1
a
2
c
b
d d
b
c
3
e
b
a

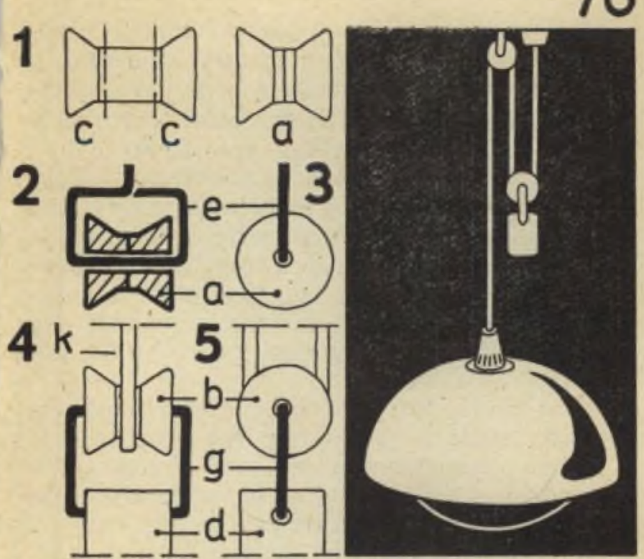
Lampa z regulacją wysokości

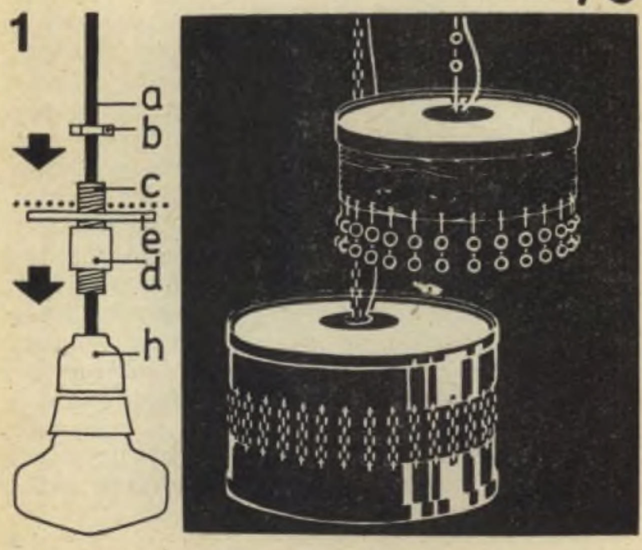
Prosty układ krążków umożliwi zmianę wysokości zawieszenia poziomu lampy i tym samym pozwoli regulować zasięg i siłę światła. Dwie nieduże szpulki będą dobrym materiałem do wykonania krążka górnego *a* i dolnego *b*. Biorąc pod uwagę grubość kabla *k* wycinamy środek szpulki i otrzymujemy dwie jednakowe części c (rys. 1), które sklejamy wikolem. Tak przygotowany krążek *a* czyścimy papierem ściernym i powlekamy bezbarwnym lakierem. Tak samo przygotowujemy krążek *b*.

Wygięty metalowy pręt *e* przewlekamy przez krążek *a* i mocujemy w suficie. Rys. 2 — przekrój pionowy przez krążek *a*, rys. 3 — widok z boku. Przez krążek *b* oraz przez ciężarek *d*, który stanowi przeciwwagę, przewlekamy metalowy pręt *g*. Rys. 4 — widok z przodu krążka *b*, rys. 5 — widok z boku.

Lampy różne

Lampę wiszącą możemy zrobić z różnych przedmiotów spełniających w codziennym życiu prozaiczne funkcje. Może to być np. lampa zmontowana z dwu sit metalowych do przesiewania mąki. Sita te łączymy ze sobą łańcuszkami na obwodzie w trzech punktach. Reszta łańcuszków nieco krótsza stanowi element dekoracyjny. Lampę o nastroju bardziej kameralnym możemy zmontować z sita z drewnianą obudową, którą powinniśmy pomalować bezbarwnym lakierem. „Frędzle" — wisiory z drewnianych koralików — będą dekoracyjnym i efektownym uzupełnieniem takiej lampy. Na kabel *a* zamontowany w oprawce *h* nakładamy nagwintowaną tulejkę, gumową rurkę *d* oraz podkładkę *e*. Całość przeprowadzamy przez sitko zaznaczone kropkami i skręcamy nakrętką *b*. Rys. 1 — przekrój pionowy.

78
1
c
c
a
2
e
3
a
4
k
5
b
g
d

79
1
a
b
c
e
d
h

Lampa z sitka

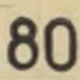
W pierwszej wersji jest to lampa przenośna złożona z dwóch metalowych sitek o średnicy 15 cm. Po obcięciu uchwytów łączymy ze sobą sitka w dwóch miejscach metalową blaszką lub cienkim drucikiem.

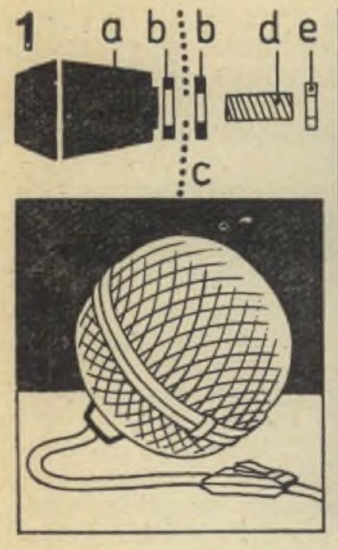
Na środku jednego sitka rozsuwamy pręty tak, aby zmieściła się nagwintowana tulejka *d*. Następnie kolejno skręcamy uzbrojoną już w sznur elektryczny oprawę żarówki *a*, podkładkę *b*, sitko *c*, znowu podkładkę *b* i tulejkę *d* zakończoną nakrętką *e* (rys. 1). Na sznurze montujemy przełącznik i lampa gotowa.

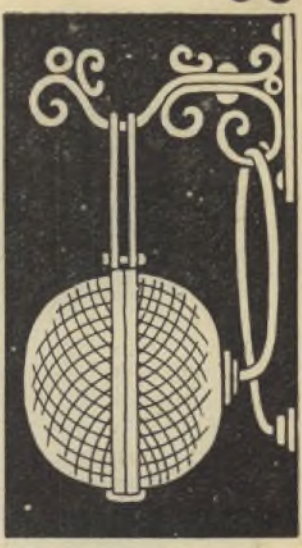
Jak widać na drugim rysunku poglądowym, lampa z sitek może być również kinkietem zawieszonym np. na archaicznym wsporniczku. Oba sitka (z uchwytami) łączymy u nasady uchwytów za pomocą śrubki i metalowej nakładki po drugiej stronie sitek.

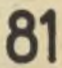
Lampa stojąca

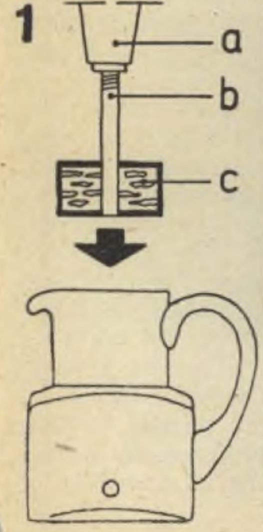
Montaż stojącej lampy jest bardzo prosty. Lampa składa się z abażura i podstawy (wazon, dzbanek, kamionka). Druciany szkielet abażura jest dość kłopotliwy do wykonania, dlatego nowy abażur możemy wykonać ze stelaża starej lampy lub nabyć już gotowy w sklepie. Do posiadanego abażura wybieramy odpowiednią formę szklaną, która będzie podstawą lampy. W oprawkę *a* wkręcamy rurkę *b*, która jest ściśle wmontowana w środek korka *c*. Kilka centymetrów powyżej dna dzbana wiercimy otwór na wyprowadzenie kabla. Otwór w szkle wiercimy korbą grzechotkową (str. 8), a wiertło moczymy w nafcie lub terpentynie. Kabel przeprowadzamy przez rurkę *b* i przez otwór w dzbanie wyprowadzamy na zewnątrz. Aby uzyskać stabilność lampy, wypełniamy dzbanek ładnymi kamyczkami.

80

1
a
b
b
d
e
c

81

1
a
b
c

Lampa z rury do piecyka

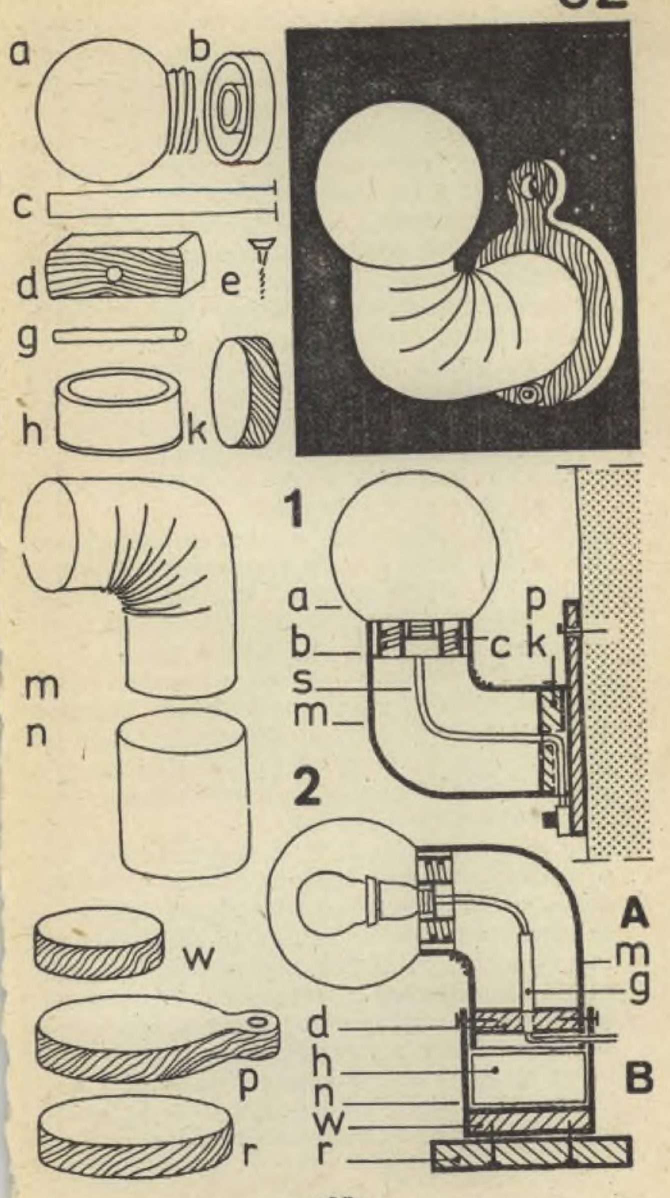
Bardzo oryginalną i ciekawą lampę możemy zmontować nawet z blaszanej rury i kolanka do piecyka. Jak widać na rysunku, może to być zarówno lampa-kinkiet, jak też lampa stojąca.

Przed przystąpieniem do montażu lampy— rurę, kolanko oraz deseczkę malujemy kryjącą farbą. Lampę-kinkiet montujemy z następujących elementów: klosz biały matowy (wkręcany) *a*, fajansowa oprawa gwintowana od wewnątrz *b* (często spotykana w kuchni), drewniany krążek *k* (dopasowany do średnicy kolanka *m*), kolanko *m*, deseczka *p*.

Fajansową oprawę *b* okręcamy paskiem cienkiej gąbki czy gumy *c* w celu dokładniejszego spasowania z kolankiem *m*. Następnie w drugim końcu kolanka przykręcamy małymi wkrętami krążek *k*, oczywiście uprzednio już przygotowany do przeprowadzenia kabla *s*. Po przeprawadzeniu kabla przez oprawę *b*, krążek *k* i kolanko przykręcamy od tyłu deseczki *p* do krążka *k*. Przycisk do zapalania i gaszenia światła możemy zamontować na deseczce *p*. Wkręcamy klosz, i lampa-kinkiet gotowa (rys. 1 — przekrój pionowy).

W podobny sposób montujemy lampę stojącą, która składa się z większej ilości elementów: klosz *a*, oprawa *b*, drewniany klocek *d*, ściśle dopasowany do średnicy kolanka, drewniany krążek *w*, ściśle dopasowany do średnicy rury *n*, kolanko *m*, rura *n*, puszka-pudełko *h* szczelnie zamknięte i wypełnione piaskiem w celu zachowania stabilności lampy, rurka *g*, deseczka *r*.

Do rury *n* przykręcamy wkrętami krążek *w* i od spodu deseczkę *r*. Otrzymaliśmy element *B*, w który wkładamy puszkę *h*. Następnie element *A* (kolanko) skręcamy z elementem *B* (rys. 2 — przekrój pionowy).

a
b
c
d
e
g
h
k
m
n
w
p
r
1
a
b
c
p
k
s
m
2
A
m
g
d
h
B
n
w
r

Wieszak stojący

Normalne wieszaki, jakie mamy w przedpokoju, są dla dzieci za wysokie, co w pewnym sensie zwalnia je od odpowiedzialności za porządek w ich garderobie.

Bardzo pożytecznym mebelkiem w pokoju dziecinnym będzie stojący wieszak. Można na nim wieszać fartuch szkolny, tornister, worek z kapciami, blok rysunkowy itp.

Wieszak w pokoju dziecinnym może być pomalowany na kolorowo i będzie zawsze oryginalną dekoracyjną formą. Jeżeli wieszak „nie pracuje", możemy powiesić go na ścianie. Po prostu sposób zamontowania stopek pozwoli na obrót każdej z nich o 90 stopni i wtedy nasz nowy mebel stanie się formą płaską nadającą się do powieszenia.

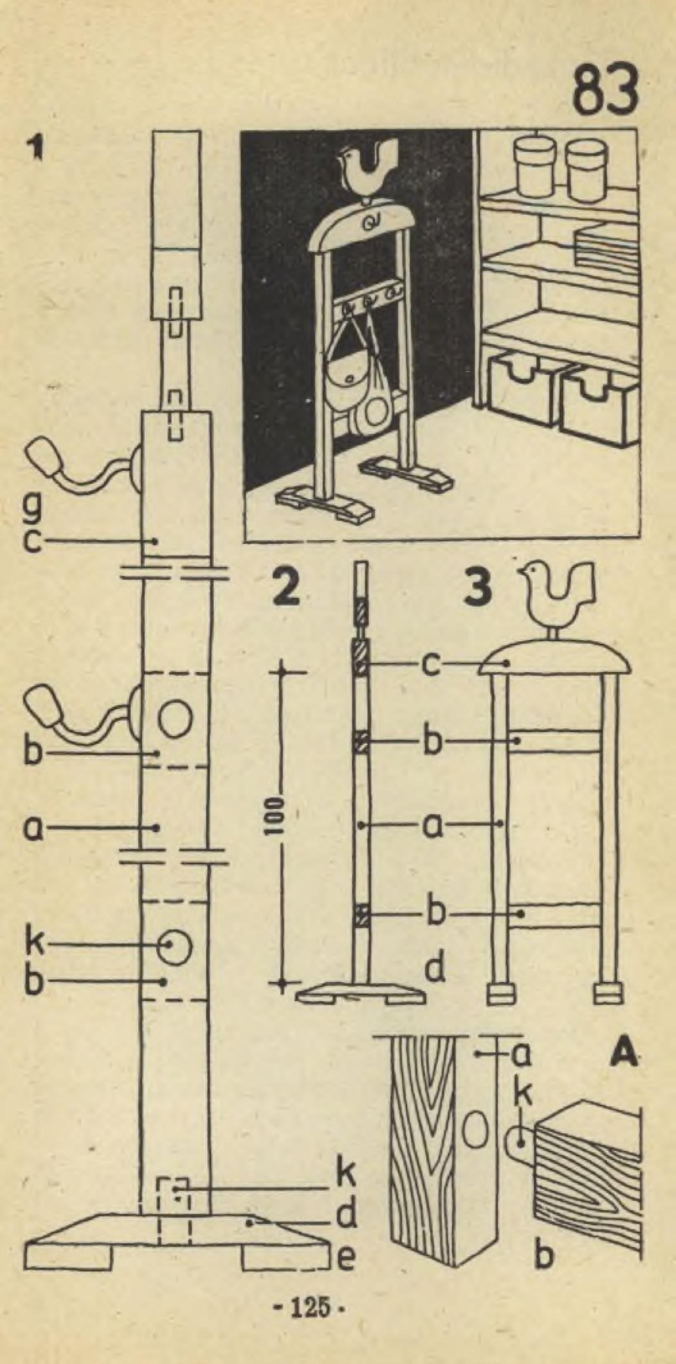
Podobny wieszak może się również przydać w sypialni dla dorosłych.

Wieszak składa się z elementów: dwóch listewek *a* (2,5×3×100 cm), dwóch listewek *b* (2,5×4×24 cm), deseczki *c* (2,5×11×36 cm), dwóch deseczek *d* (2,5×4×25 cm), czterech deseczek *e* (2,5×4×4 cm).

Element dekoracyjny na wieszaku może przyjąć różne formy np. kwiatka, ptaszka, jabłka itp. Wycinamy go z deseczki laubzegą (por. str 8 nr 6). Wszystkie połączenia między poszczególnymi elementami montujemy tak, jak na rysunku *A* (na kołki).

W elementach *a*, *b*, *c*, *d* wiercimy otwory o średnicy równej średnicy kołka *k*. Ściśle dopasowany kołek smarujemy wikolem i sklejamy ze sobą w kolejnych węzłach elementy *a*, *b*, *c*, *i* *d*. Po skończonym montażu całość konstrukcji przecieramy papierem ściernym i malujemy. Dopiero po wyschnięciu farby wkręcamy wieszaczki *g*, pod które możemy dać skórzane podkładki.

Rys. 1 — widok z boku, rys. 2 — przekrój pionowy, rys. 3— widok z przodu.

83
1
g
c
b
a
k
b
k
d
e
2
100
c
b
a
b
d
3
c
b
a
b
A
a
k
b

Liczydło-tablica

Mebelkiem dobrym do nauki i zabawy może być liczydło-tablica. Ten ciekawy i oryginalny mebelek jest dość pokaźnych rozmiarów, ale daje się złożyć, zamknąć, dzięki czemu nie zawadza we wnętrzu.

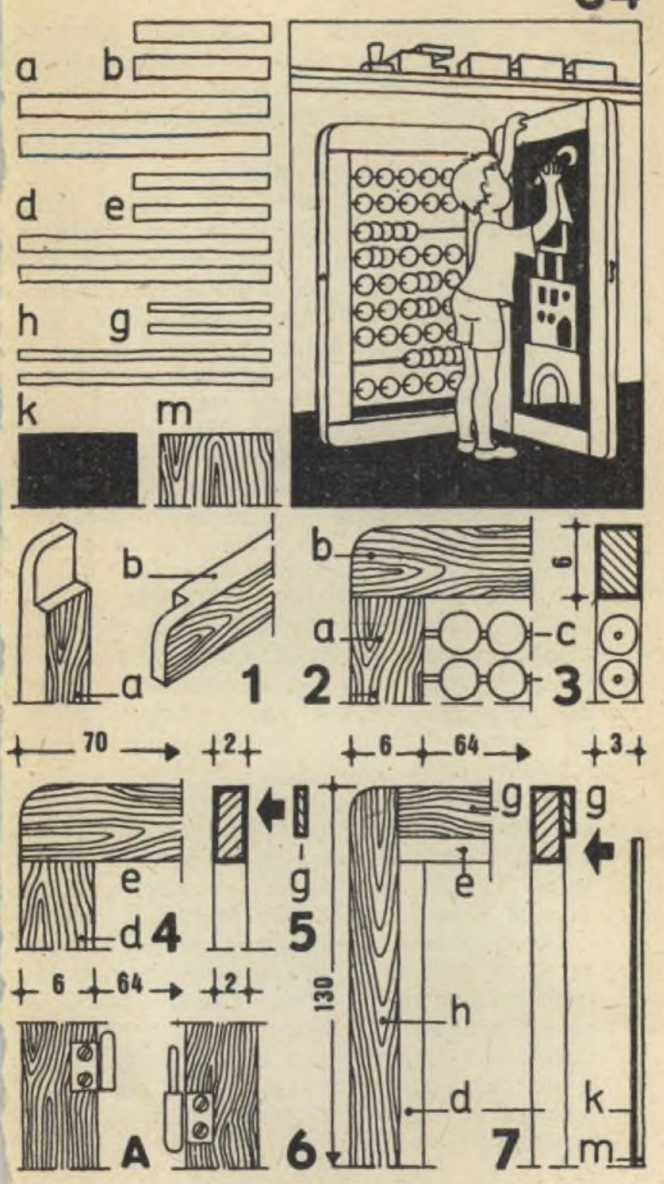
Liczydło składa się z ramy i dziesięciu prętów z gałkami. Ramę montujemy z dwóch listew *a* (3×6×130 cm) i dwóch listew *b* (3×6×70 cm).

Przycinamy końce listew tak, jak widzimy to na rys. 1 (łączenie na zakładkę) i wykańczamy na okrągło narożniki. Następnie od wewnętrznej strony listew *a* wiercimy otwory na pręty *c*, na które będą nawleczone gałki — drewniane kuleczki lub piłeczki pingpongowe. Dopiero teraz sklejamy ze sobą listwy *a* i *b*. Po całkowitym związaniu kleju czyścimy ramkę i pokrywamy bezbarwnym lub kolorowym lakierem. Rys. 2 — widok z przodu, rys. 3 — przekrój pionowy liczydła.

Ramkę tablicy montujemy z listew *d* (2××6×130 cm) i *e* (2×6×70 cm) w identyczny sposób jak ramkę liczydła. Rys. 4 — widok z przodu, rys. 5 — przekrój pionowy.

Do zmontowanej ramki przyklejamy i przybijamy dwie listewki *g* (2×1×66 cm) oraz dwie listewki *h* (2×1×130 cm). W ten sposób otrzymaliśmy uskok, w który musimy wpasować tablicę. Całość czyścimy i pokrywamy lakierem. Rys. 6 — widok z tytuł, rys. 7 — przekrój pionowy.

Prostokąt ciemnego linoleum *k*, najlepiej czarnego (66×126 cm), przyklejamy do sklejki *m* (6 mm) i przybijamy do ramki. Następnie w oznaczonych miejscach przykręcamy do ramki liczydła i ramki tablicy zawiasy zwykłe lub żołędziowe (rys. *A*). Tablicę-liczydło możemy zamykać na haczyk druciany (str.63 i 64 nr 10).

a
b
d
e
h
g
k
m
b
a
1
b
a
c
2
6
3
70
2
e
d
4
g
5
6
64
3
g
g
e
130
h
d
k
m
7
6
64
2
A
6

Fotelik na kółkach

Fotel-samochodzik jest zarówno meblem, jak zabawką. Taka zabawka-mebel ma wiele zalet. Przede wszystkim jest bardzo funkcjonalna. Jeśli znudzi się jako zabawka, może służyć jako fotelik bez najmniejszej zmiany swojego wyglądu zewnętrznego.

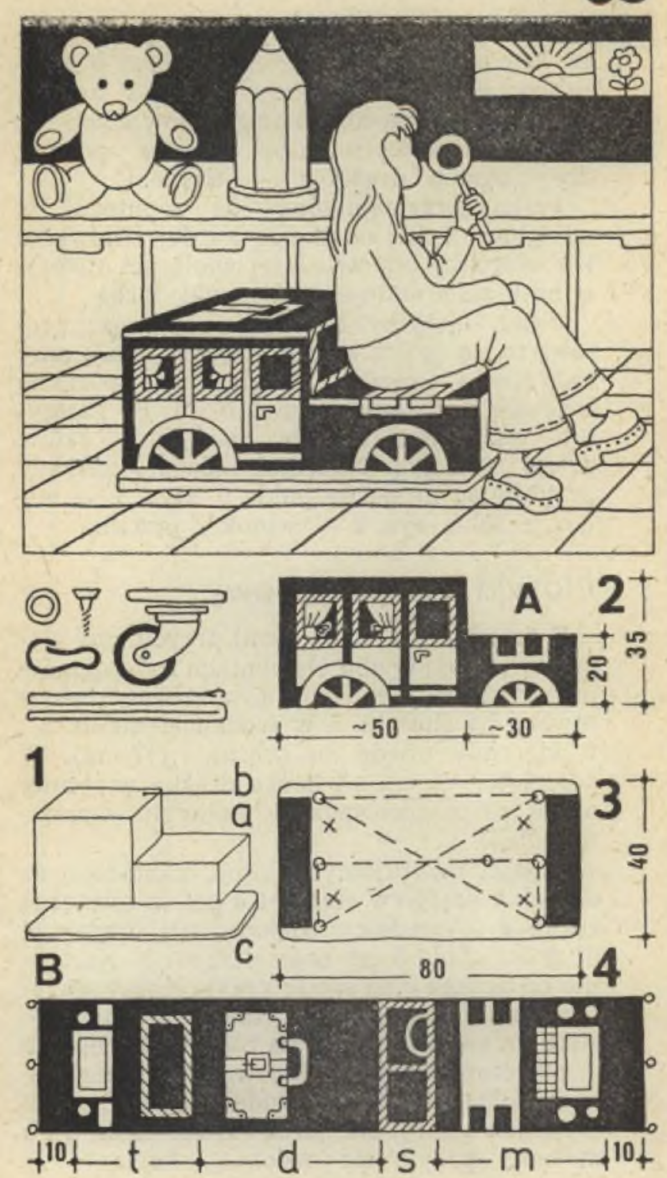
Wszystkie detale takie jak: drzwi, okna, reflektory, światełka, zderzaki itp. możemy naszyć na pokrowiec jako aplikacje z różnokolorowych kawałków materiału. Samochód składa się z dwóch podstawowych elementów: — platformy *c* i karoserii *a*, *b*.

Platformę (około 40×80 cm) przycinamy ze sklejki 18 mm. Dobrym materiałem może być również podniszczona już deska kreślarska, drzwi starej szafy itp. Po zaokrągleniu naroży oraz oczyszczeniu całości malujemy platformę farbą nitro na kolor pasujący do gamy karoserii lub wkładamy ją w kolorowy pokrowiec uszyty z kretonu.

Karoserię montujemy z dwóch prostopadłościanów *a* i *b*, które możemy przyciąć z kilku warstw gąbki sklejając je butaprenem. Możemy również zmontować je ze skrzynek po owocach wzmocnionych dodatkowymi listwami i obciągniętymi kocem lub cienką gąbką (rys. 1).

Następnie szyjemy z kretonu kolorowy pokrowiec na karoserię. Pokrowiec składa się z dwu boków *A* oraz pasa *B*, który łączy w sobie tył *t*, dach *d*, przednią szybę *s*, maskę *m* i na końcach po 10 cm na zakład (ryc. 2).

Do zmontowanej karoserii od dołu przykręcamy wkrętami lub przyklejamy butaprenem platformę *c*, do której uprzednio przykręciliśmy 4 kółeczka. Na to wszystko nakładamy pokrowiec i sznurujemy go od spodu platformy. Rys. 3 — widok platformy od dołu (sznurowanie zaznaczone linią przerywaną).

A
2
20
35
~50
~30
1
b
a
c
3
40
80
4
B
10
t
d
s
m
10

Półka na przyprawy

Mebelek na przyprawy montujemy z listewek *a* (1,5×3 cm) krótszych oraz *b* dłuższych. Listewki możemy połączyć za pomocą prętów na końcu nagwintowanych lub śrub dociskowych albo też za pomocą drewnianych drążków — trzpieni.

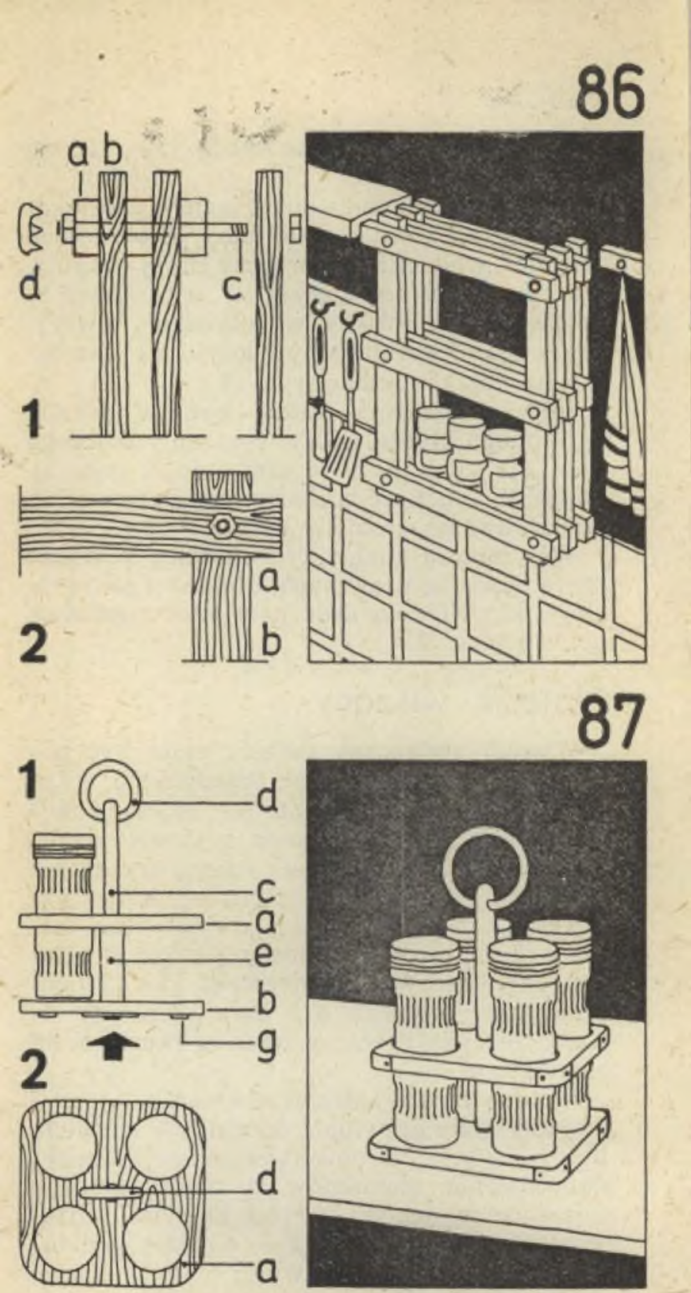
Przed przystąpieniem do montażu, w odległości 4 cm od końca każdej listewki *a* i *b* wiercimy odpowiedniej wielkości otwory, a następnie malujemy listewki farbą.

Jeżeli łączymy listewki za pomocą prętów, to na jeden koniec pręta *c* nakręcamy nakrętkę i kolejno „nawlekamy" poziomą listewkę *a*, potem pionową *b* itd. Po nałożeniu wszystkich listewek skręcamy całość drugą nakrętką. Nakrętki możemy zasłonić przybijając mosiężne pukle *d*. Rys. 1 — widok z boku, rys. 2 — widok z przodu.

Nosiłki na przyprawy

Z deseczki (14×14×1 cm) przycinamy elementy (*a* i *b*) i w obu elementach zaokrąglamy narożniki. W elemencie *a* wycinamy cztery otwory na słoiczki, a w środku elementu *a* i *b* wiercimy otwór na drążek *c* (17 cm). W odległości 1,5 cm od końca drążka wiercimy otwór na przeprowadzenie uchwytu (mosiężne kółko).

Nosiłki montujemy kolejno, nakładając na drążek *c* najpierw element *a* potem mosiężną rurkę *e* (o średnicy większej niż drążek *c*) długości około 5 cm oraz element *b*. Następnie do drążka *c* od spodu przykręcamy wkrętem mały płaskownik (tak jak pokazuje strzałka na rys. 1) oraz na rogach elementu *b* przykręcamy cztery filcowe lub skórzane podkładki *g*. Rys. 1 — widok z boku, rys. 2 — widok z góry. Na narożniki elementu *a* i *b* możemy przykręcić ozdobne okucia.

86
a b
d
c
1
2
a
b
87
1
d
c
a
e
b
g
2
d
a

Klucze

Wieszaczek na klucze może mieć formę obrazka.

Do formatu ramki przycinamy prostokąt tekturki, na którą przyklejamy po obrzeżach kawałek welwetu, weluru czy innej tkaniny. Tak przygotowany „obrazek" oprawiamy w ramkę. Teraz robimy w „obrazku" otwory, przez które przekładamy haczyki *a* i wkręcamy na kołki w ścianę (rys. 1).

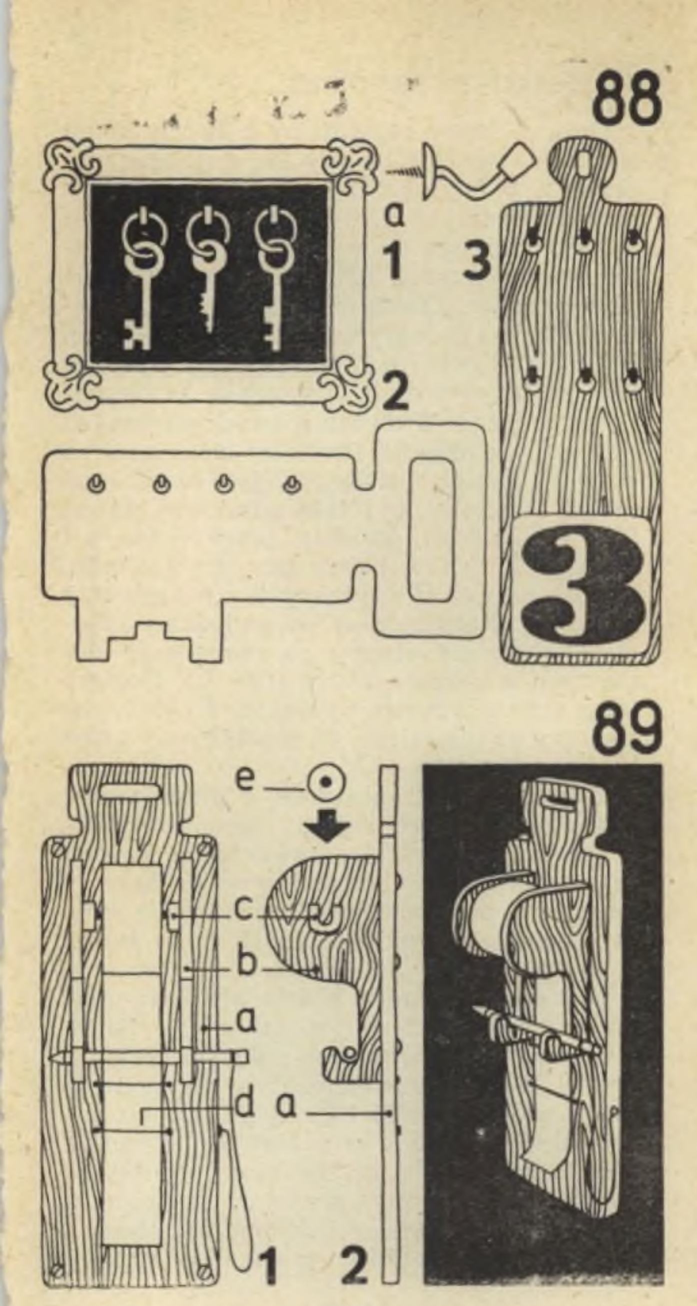
Inny wieszaczek może być w formie ogromnego klucza, który wycinamy laubzegą (por. str. 8 nr 6) z 16 mm sklejki (rys. 2). Możemy go pokryć bezbarwnym lakierem lub pomalować na ulubiony kolor.

We wnętrzu kuchennym możemy powiesić sporą deseczkę drewnianą, do której przykręcimy odpowiednią ilość haczyków i wieszak gotowy (rys. 3).

Notesik wiszący

Wiszący podręczny notesik może być powieszony w kuchni czy przedpokoju. Wychodząc z domu, wygodnie jest zapisać kolejne sprawy do załatwienia zostawić notatkę domownikom. Wymiary całego urządzenia zależą od typu taśmy papierowej, która stasowana jest w kasach sklepowych (taką taśmę o szerokości 6 cm możemy kupić w sklepie papierniczym). Z deseczki (2×12 cm) wycinamy element *a* i dwa elementy *b*. Następnie przykręcamy od tyłu boczki *b* do elementu *a*.

Na wewnętrznej stronie elementów *b* przyklejamy małe drewniane klocki *c* w kształcie litery *u* (ujęcie na bolec wałeczka *e*). Poniżej zamocowania elementów *b* montujemy w elemencie *a* druciki *d*, pod którymi będzie przełożony papier. Rys. 1 — widok z przodu, rys. 2 — przekrój pionowy.

88
a
1
3
2
3
89
e
c
b
a
d
a
1
2

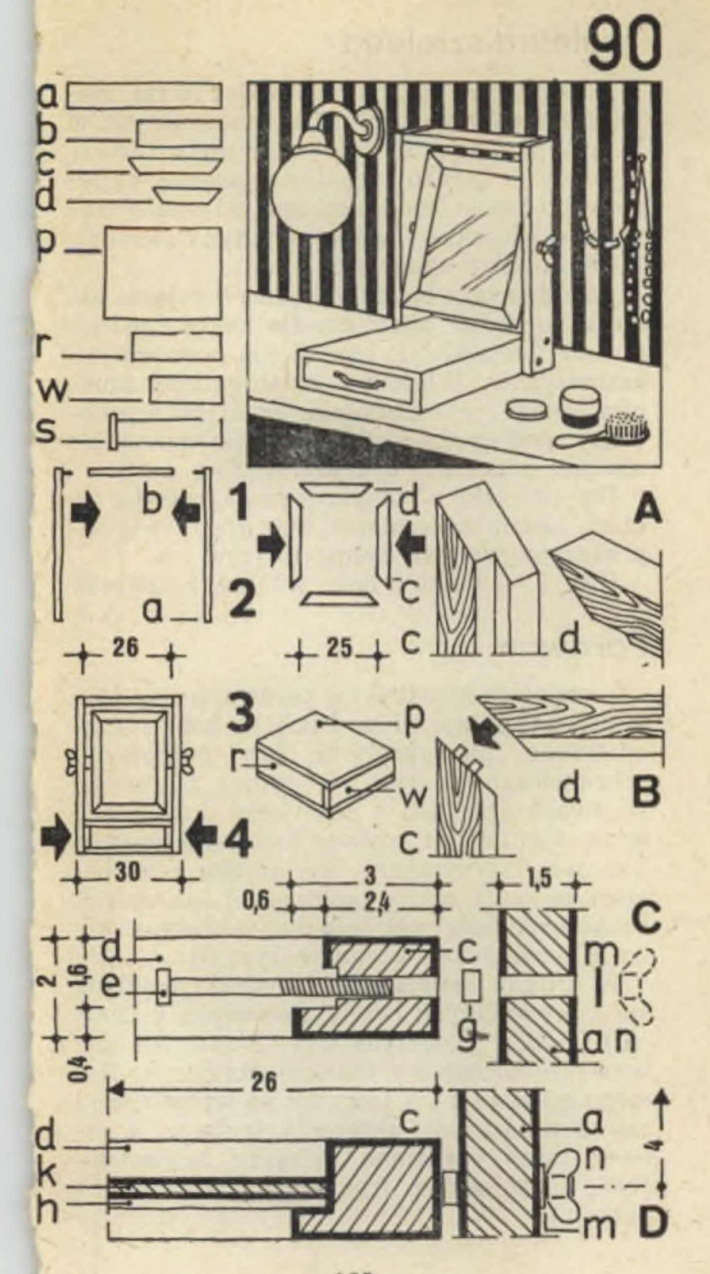
Toaletka przenośna

Oprawę lustra montujemy z dwóch pionowych listewek *a* (1,5×8×48 cm) oraz poprzeczki *b* (1,5×8×26 cm). Listewki *a* i *b* możemy połączyć na drewniane kołki.

Najtrudniejszą do wykonania częścią toaletki będzie ramka lustra oraz zamocowanie jej w oprawie. Zanim przystąpimy do montowania ramki musimy we wszystkich listwach *c* (2×3×32 cm) i *d* (2×3×25 cm) wykonać tzw. zakładkę (rys. *A*), potrzebną do zamontowania lustra. W dwóch listwach pionowych *c* na połowie długości trzeba zrobić otwory na śrubę *e* i wyciąć dłutkiem miejsce na schowanie jej sześciokątnej lub kwadratowej główki (rys. *C* przekrój poziomy przez listwę *a* i ramkę). Wszystkie listwy łączymy na kołki, tak jak na rys. *B*, czyścimy je i pokrywamy lakierem. Następnie w odpowiedniej odległości wiercimy otwory na śrubę *e* w elementach *a* oprawy lustra (rys. *C*). Dopiero teraz w ramkę lustra wkładamy śruby *e*, nakładamy na nie tulejki *g* i przekładamy przez boki oprawy *a* (rys. *C*).

Po przeprowadzeniu śrub *e* przez ramkę lustra oraz oprawę możemy zamontować lustro *h* i sklejkę *k*. Od zewnętrznej strony oprawy nakładamy podkładkę *m* i nakręcamy motylki *n*, przy pomocy których będzie można swobodnie regulować nachylenie lustra (rys. *D*).

Skrzyneczkę, która będzie obudową szufladki (26×35×12 cm), montujemy z dwóch boczków *r*, pleców *w* oraz z dwóch płytek *p* (rys. 3). Wszystkie te elementy możemy przyciąć z suchej sklejki 16 mm. Po zmontowaniu całość dokładnie szpachlujemy, czyścimy i malujemy kryjącym lakierem. Następnie oprawę wraz z zamontowanym lustrem przykręcamy do skrzyneczki dwoma wkrętami z każdej strony, jak pokazują strzałki na rys. 4.

90
a
b
c
d
p
r
w
s
b
a
1
2
d
c
c
A
d
26
25
3
p
r
w
d
B
c
4
30
3
0,6
2,4
1,5
C
d
2
1,6
e
c
g
m
l
a n
0,4
26
c
a
d
k
h
n
4
m
D

Toaletka-sztaluga

Jak widzimy na rysunku poglądowym, toaletka zrobiona ze sztalugi wyposażona jest w lustro, półeczkę, światło oraz mebel towarzyszący — bardzo wygodne krzesełko, najlepiej obrotowe. Jeżeli sztaluga „od urodzenia" nie ma półeczki — będzie to jedyny element, który musimy uzupełnić.

Półeczka taka spełniać będzie dwojakie zadanie — będzie oparciem dla lustra i jednocześnie miejscem do ustawienia podręcznych kosmetyków. Właściwie sztaluga nie zmieniła swego przeznaczenia, makijaż wychodzący spod „pędzelka" przy takim warsztacie również powinien być artystyczny.

Do półeczki *a* przykręcamy listewkę *b*, która będzie zabezpieczeniem dla lustra, zapobiegającym jego zsunięciu (rys. *A*).

Rys. 1 — widok z boku sztalugi z lustrem.

Parawan

Zasadniczą konstrukcję parawanu stanowią drążki *a* (np. kije od szczotki), na końcach zaopatrzone plastykowymi lub gumowymi ochraniaczami *b* (rys. 1 — widok z przodu). W dwóch drążkach *a* mocujemy dokładnie i ściśło dwa bardzo sztywne metalowe pręty *c*. Tkaninę *d* przypinamy do prętów *c* za pomocą pasów z taśmy tapicerskiej lub skórki. Funkcję zawiasu spełniają dwa wkręty oczkowe *e* przeplecione oczkami (rys. *A*).

W drugim rozwiązaniu konstrukcja składa się z drewnianych listew pionowych *g* (2×3 cm) i listew poziomych *h* (1×3 cm). Na obie listwy *h* naciągamy tkaninę ekranu *k*. Następnie listwę *g* i *h* łączymy na wpust (patrz złącza stolarskie) i skręcamy śrubami, a gotowe ramy parawanu łączymy zawiasami. Rys. 2 — widok fragmentu parawanu z przodu.

91

b
a
A
1

92

1
d
c
a
b
e
A
2
k
h
g

Stolik nocny

Wszystkie elementy wiszącego stoliczka wycięte są ze sklejki o grubości 16 mm: — blacik *A* (a×b cm), dwie boczne ścianki *B* (c×d×e cm), półeczka *C* (e×a cm), plecy *D* (b×d cm).

Wszystkie płaszczyzny styku poszczególnych elementów *A*, *B*, *C*, *D* przed zbijaniem gwoździkami należy posmarować wikolem. Po zmontowaniu stoliczka musimy wszystkie widoczne ranty sklejki zaszpachlować. Szpachlówkę możemy sporządzić przez dokładne wymieszanie farby z dodatkiem talku w takiej proporcji, aby uzyskać konsystencję kitu. Po wyschnięciu szpachlówki całość przecieramy papierem ściernym moczonym w rozpuszczalniku i dopiero malujemy.

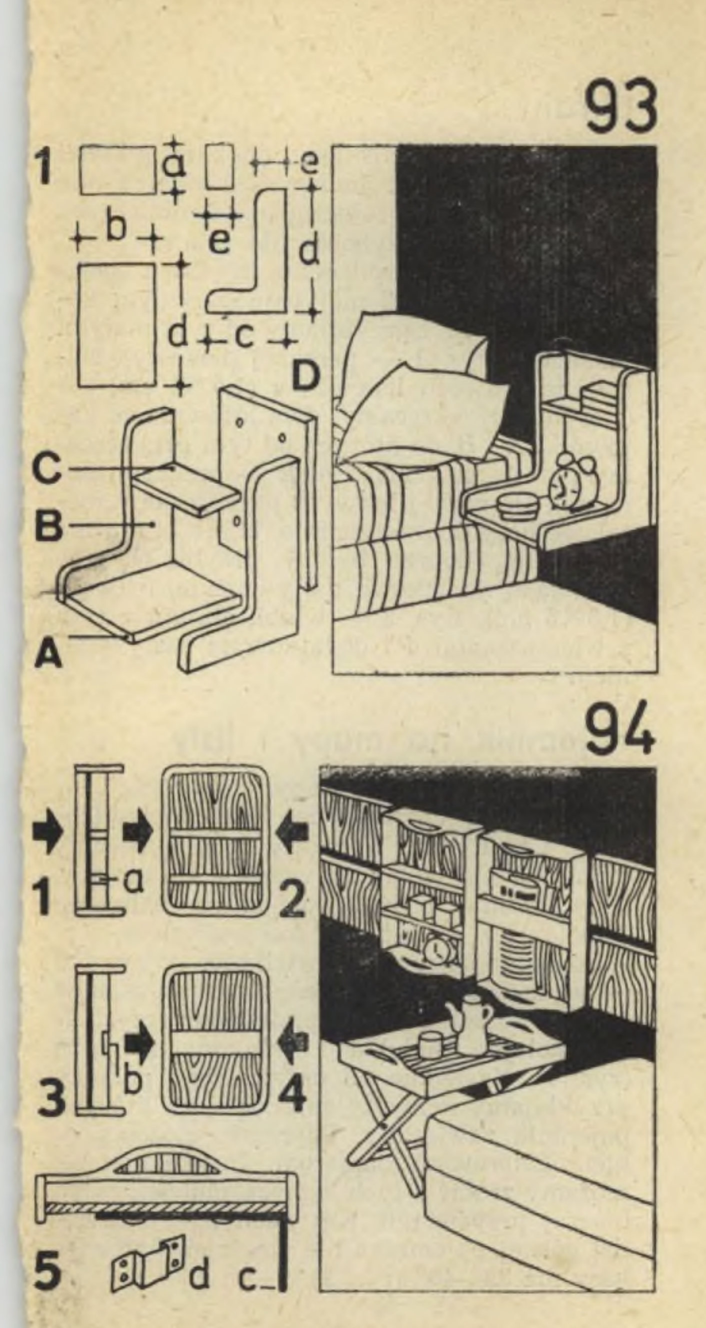
Jeżeli nie będziemy malować stoliczka, dobrze byłoby widoczne ranty sklejki okleić paskiem forniru lub tapety.

Tacki wiklinowe-półeczki

Do wiklinowej tacki (31×43×6 cm) przybijamy dwie półeczki *a* (pokazują strzałki). Powieszona pionowo tacka z takimi półeczkami będzie służyć jako miniszafeczka na podręczne drobiazgi. Rys. 1 — przekrój pionowy rys. 2 — widok z przodu.

Do drugiej tacki, mniej więcej w połowie jej długości, przybijamy deseczkę *b* — i w ten sposób stała się ona pojemnikiem na czasopisma. Rys. 3 — przekrój pionowy, rys. 4 — widok z przodu.

Tackę wiklinową możemy również zamontować przy łóżku, jako podręczny ministoliczek. Do dna tacki od spodu przykręcamy dwa mosiężne kątowniki *c*. Pionowe ramię kątownika *c* wkładamy w metalowe uchwyty *d*, które są na stałe przykręcone do ramy łóżka. Rys. 5 — przekrój przez ministoliczek.

93
1
a
e
b
e
d
d
c
D
C
B
A
94
1
a
2
3
b
4
5
d
c

Ekran

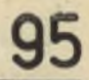
Ekran z płyty spilśnionej miękkiej pozwoli na przypinanie, zdejmowanie i zawieszanie na nim różnych drobiazgów — ulubionych pocztówek czy przyborów do pracy.

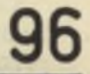
Przyciętą płytę spilśnioną miękką *s* obciągamy tkaniną, najlepiej jednobarwnym kolorowym lnem, i przybijamy od tyłu małymi teksikami (rys. 1 — przekrój pionowy). Następnie z dwóch listewek *a* (1,5×4 cm) i *b* (1,5×5 cm) skręcamy dwa drewniane kątowniki *A* i *B*, do których od tyłu przykręcamy płytę spilśnioną (rys. 2 — przekrój pionowy). Do górnej listwy *a* przykręcamy metalowe uszy do wieszania *d*. Jeżeli ekran ma być długi, dobrze byłoby przybić od jego tyłu, jako dodatkowe usztywnienie, listwę c (1,5×5 cm). Rys. 3 — widok ekranu z tyłu z wieszaczkami *d* i dodatkowym usztywnieniem c.

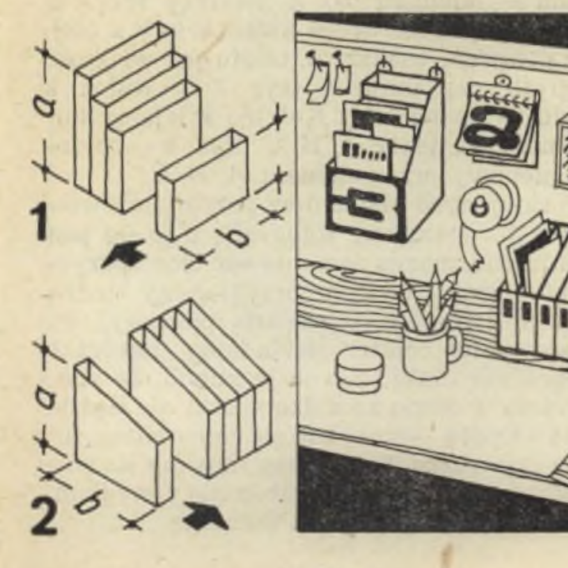
Pojemnik na mapy i listy

Wszelkiego rodzaju mapy, dokumenty, korespondencję, chciałoby się mieć uporządkowane i pod ręką. W prosty sposób możemy zrobić na nie pojemnik wiszący lub stojący. Cały montaż będzie polegał na sklejeniu pudełek np. po papierze fotograficznym.

Po przeanalizowaniu wielkości pojemnika — wysokości *a* i szerokości *b* oraz uskoków między poszczególnymi pudełkami przycinamy kolejne pudełka i sklejamy ze sobą (rys. 1). Następnie do najwyższego pudełka przyklejamy uchwyty ze skórki, na których pojemnik zawiesimy. Pojemnik możemy okleić kolorowym papierem. Inny pojemnik możemy zrobić z tych samych pudełek tylko inaczej przyciętych. Kąt nachylenia krawędzi górnej pojemnika nie powinien być większy niż 39—40° (rys. 2).

b
A
s
c
a
a
B
b
1
2
d
a
c
s
3

a
1
b
a
2
b

Ramki modne

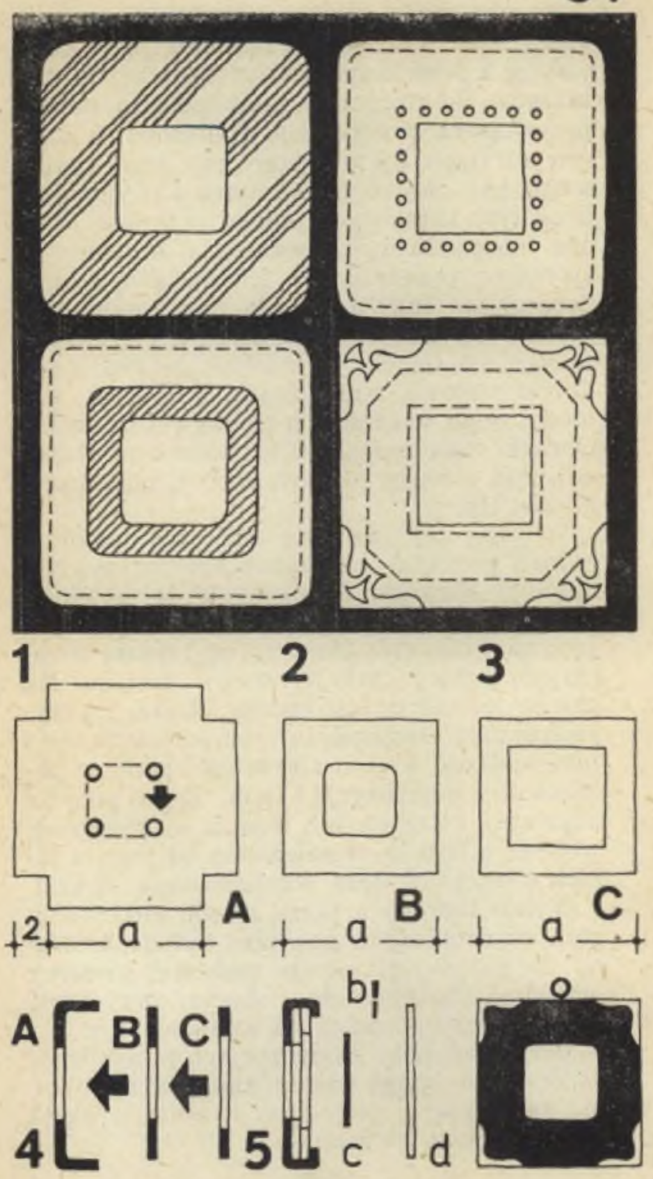
Modne jest wieszanie na ścianach staroświeckich pocztówek lub pożółkłych zdjęć rodzinnych. Wiąże się to z problemem znalezienia odpowiedniej formy ramek. Ramki mogą być ze skóry lub tkaniny, szerokie, ozdobione guzami, nitami czy stebnowane.

Wycinamy ze skórki kwadrat o wymiarach $a \times a$ plus po 2 cm na zakład ze wszystkich stron. Na środku kwadratu wycinamy otwór, najpierw wybijając w czterech narożnikach okrągłe otwory, a potem dookoła wycinając skórę żyletką lub szewskim nożem, tak jak pokazuje strzałka na rys. 1. Tak powstaje element *A*, który możemy przestebnować, ozdobić puklami, naszyć jeszcze drugą ramkę ze skórki itp. (patrz rys. poglądowy).

Następnie z grubej tektury albo ze sklejki o grubości 2 mm wycinamy kwadrat ($a \times a$ cm).

Laubzegą wycinamy w nim identyczny otwór jak w elemencie *A* (rys. 2 — widok z przodu — element *B*). Z twardej tekturki wycinamy jeszcze drugi kwadrat ($a \times a$ cm), ale z otworem większym, takim jak wielkość fotografii czy obrazka (rys. 3 — widok z przodu — element *C*). Kolejno sklejamy butaprenem elementy *A*, *B*, *C*. Rys. 4 — przekrój pionowy przez element *A*, *B*, *C*.

Do sklejonych elementów przybijamy wieszaczek *b*, wkładamy fotografię *c* (o ile jest to konieczne, można zamontować cienką szybkę lub plexi) i od tyłu przyklejamy cienką tekturkę *d* (rys. 5 — przekrój pionowy). Po zmontowaniu całości nakładamy mosiężne ozdobne narożniki (można je kupić). Ze znalezieniem w domu kawałka skórki nie będzie chyba kłopotu — znajdzie się zapomniana torebka czy teczka. Skórę taką musimy starannie oczyścić zmywaczem lub wodą z mydłem, a do wyschnięcia nabić na deseczkę.

1
2
3
A
B
C
2
a
a
a
b
A
B
C
4
5
c
d

Obrazki z różności

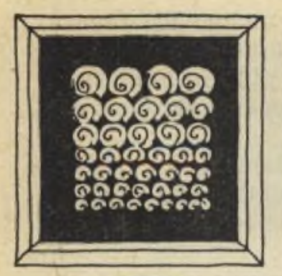
Obecna moda lansuje obrazki „ze wszystkiego". Jak widzimy na rysunku, są to kompozycje z przeróżnych zazwyczaj starych drobiazgów, do których w jakiś sposób jesteśmy przywiązani. Kompozycje te ułożone na kolorowych tłach, ujętę w stare czy nowe ramki, mogą być bardzo interesujące i oryginalne. Urok tych kompozycji polega na inności — są one nieszablonowe, pozwalają dostrzec w zwykłych przedmiotach ich ciekawą formę. Szczególnie miłe będą dla nas kompozycje ułożone z pamiątek rodzinnych czy drobnych staroci, np. takich, jak zdekompletowane nakrycia stołowe, stare okucia z babcinej komody, zegar w częściach czy nawet muszelki. Obrazki takie mogą być też sposobem eksponowania zbiorów starych monet, odznaczeń, etykiet itp.

W całej tej „zabawie twórczej" musimy jednak pamiętać o układzie kompozycyjnym każdego obrazka. Kompozycje te powinny być możliwie harmonijne, czasem wypełniające szczelnie całą płaszczyznę, czasem stwarzające pozory „artystycznego" nieładu. Na pewno jednak unikać należy chaosu i przypadkowości. Szczególnie ważnym elementem jest wielkość, kształt i rysunek ramki w powiązaniu z kompozycją i tłem. Często jako tła używamy szlachetnych tkanin — jedwabiu, weluru, atłasu — w zależności od tego, z jakich elementów będą komponowane obrazki.

Wybór tkaniny a także sposób mocowania różnych drobiazgów powinien być dopasowany do ekspozycji — np. muszelki możemy przykleić butaprenem, okucia przyczepić nitką, klucze powiesić na szpilkach itp.

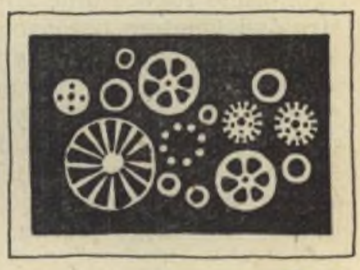
Jak widać, przy kompozycjach takich trzeba brać pod uwagę wiele różnych elementów, nie zapominając przy tym również o układzie obrazków na ścianie.

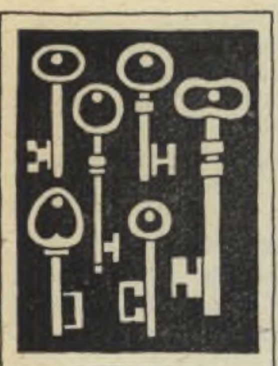
98

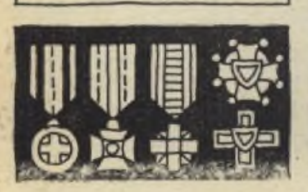

Barki

Interesujący barek możemy urządzić np. w obudowie starego nieczynnego już zegara. Wystarczy odświeżyć szafkę, ewentualnie pomalować, wyposażyć w półki o ściśle rozmierzonych odstępach oraz zamontować wewnątrz oświetlenie.

Aby urządzić barek, możemy też wykorzystać fragment starego kredensu czy sekretarzyka, który doskonale daje sobie radę w nowej roli.

Ostatnie rozwiązanie odpowiada raczej nastrojowi wnętrza urządzonego w stylu ludowym. Dość pojemna piwniczka w beczce, a na wierzchu stolik. Wystarczy wyciąć fragment kilku klepek, aby uzyskać wygodny dostęp do wnętrza, które powinniśmy bardzo starannie pomalować. Ciekawe efekty uzyskamy przez oświetlenie wnętrza tak zaimprowizowanego barku.

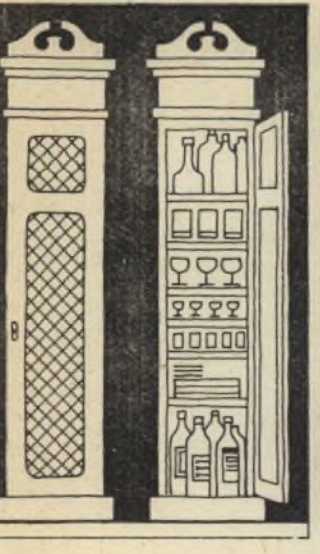
Różności

Przenośną toaletkę montujemy z niedużej szufladki, która będzie zamykana na drzwiczki. W szufladce montujemy kilka półek, do drzwiczek przykręcamy lustro i szufladkę z drzwiczkami łączymy zawiasami zwykłymi (por. str. 10 nr 84). Następnie przykręcamy od góry spory uchwyt i montujemy zamek kulkowy.

Dużą szufladę ze starej komody lub biurka można wykorzystać jako wiszący skarbczyk na drobiazgi i bibeloty. Oczywiście należy podzielić ją na drobne komórki za pomocą cienkich listewek.

Obudowa zegara, tym razem wiszącego, może okazać się bardzo przydatna jako domowa apteczka lub podręczny miniwarsztacik krawiecki. Trzeba tylko zamontować w szafce kilka półek i uchwytów.

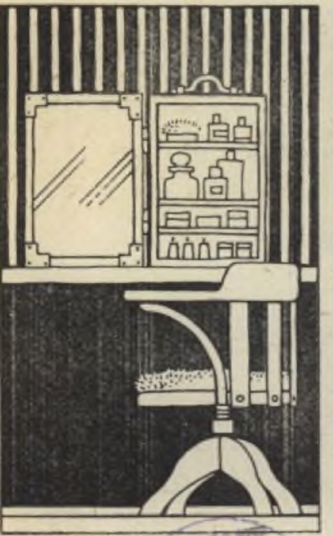
99

100

Skorowidz rzeczowy

---

* Cyfry oznaczają numery zamieszczonych w książce rysunków.

Spis treści

Mylnie wydrukowano na 4 stronie
projektanta okładki

Okładkę III wydania projektował
KAROL ŚLIWKA

Instytut Wydawniczy Związków Zawodowych
Warszawa 1985
Wydanie III. Nakład 49650+350 egz. Ark. wyd. 7; ark. druk. 6,33/A1, Druk zakończono w marcu 1985 r. Papier ilustr. kl. V, 71 g. A1, Nr prod. Ww/833/KO/85
Zam. 2020/83. N-58
Białostockie Zakłady Graficzne

Cena zł 140,–

ISBN 83-202-0261-2